

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

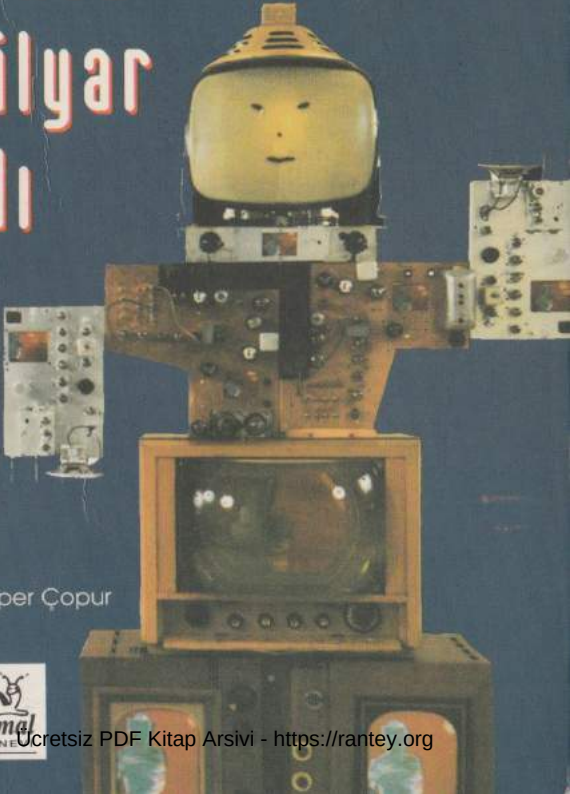
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARTHUR C. CLARKE

tanrının dokuz milyar adı

Tr: M. Alper Çopur

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GÜNDÜZ
Basım Yayım Dağıtım
Ticaret ve San. Ltd. Şti.

Tanrının Dokuz Milyar Adı
Arthur C. Clarke
Birinci Baskı: Ekim 1998
© 1998 Kesim Ajans / İstanbul-Türkiye
Türkçe Yayın Hakları Gündüz Basım Yayım
Dağıtım Ticaret ve San. Ltd. Şti.'ne Aittir.
ISBN 975-8304-05-4

OZ

Türkçesi:
M. Alper Çopur
Kapak Düzenleme
Ender Öndeş
Baskı-Cilt
Kayhan Matbaası

SARMAL YAYINEVİ

Çatalçeşme Sk. Meriçli Apt. 52/3 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0 212) 513 94 23 - 513 95 21 Fax: (0 212) 522 45 78

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

ARTHUR C. CLARKE

tanrının dokuz
milyar adı

Türkçesi

M. Alper Çopur

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İÇİNDEKİLER

Çevirenin Önsözü	7
Önsöz	9
Tanrının Dokuz Milyar Adı	13
Sığınmacı	25
Gökyüzünün Öteki Yanı	43
Karanlığın Duvarı	73
Güvenlik Yoklaması	101
Olmayan Ertesi Sabah	109
Ay Seferi	119
Tanıtım Kampanyası	157
Dünyanın Bütün Zamanı	163
Kozmik Kazanova	183
Yıldız	195
Güneşten Gelen	205
Uzak Dünyanın Şarkıları	217

ÇEVİRENİN ÖNSÖZÜ

“Tanrının Dokuz Milyar Adı” isimli bu kitaptaki hikayeler, yazarın da belirttiği gibi 1947-1957 yılları arasında kaleme alınmış. İlk yapma uydunun fırlatıldığı dönem olan bu yıllardaki teknoloji düzeyini gözönüne alırsanız, Clarke’ın geleceği ne kadar şaşmaz bir netlikte görebildiğini siz de farkedebilirsiniz.

Aya gidişin gerçek öyküsü kitapta anlatılandan, hepinizin çok iyi bildiği gibi, oldukça farklıdır. Uydumuza, kitapta anlatıldığı gibi üç devletin ortak bir çalışması sonrası değil, tek bir devletin, Birleşik Devletler’in yaptığı program sonucunda gidilmiştir. Kitapla gerçekler arasındaki bu farklılıkları küçümsemek yerine, onları, yazıldığı yıllarda yapılabilecek en iyi tahminler ve insanoğlu için istenebilecek en iyi

niyetler olarak görmek sanırım daha adil bir davranış olacaktır.

Bunların dışında. Clarke'ın öngörüsüne hayran kalmamak elde değil. Yapma uyduların iletişim uyduları olarak verimli bir biçimde kullanabileceğimizi ilk kez o öne sürmüştür. Asimov bir kitabında şöyle der. "Eğer Clarke kitaplarında verdiği fikirlerin patentlerini almış olsaydı. bugün inanılmaz derecede zengin bir adam olurdu." Sonra da ekler. "Fakat üzülmeyiniz sayın okuyucu. o zaten bir şekilde olağanüstü derecede zengin olmayı başarmıştır."

Şaka bir yana. bugün sıradan teknolojik cihazlar olarak kabul edilmiş pek çok nesne kitapta karşınıza çıkacaktır. Onlardan bahsedilirken. yazıldıkları tarihin 1947-1957 arasında olduğunu aklından çıkarmamanızı ve büyük usta Clarke'ın ileri görüşlülüğüne şapka çıkarmanızı sizden rica etmeyi bir görev olarak kabul etmekteyim.

M. Alper Çopur

ÖNSÖZ

Bu kitaptaki hikayeler 1947-1957 yılları arasında yazılmıştır. Yazdığım öykülerde başkalarının fikirlerinden esinlendiğim sadece üç kez olmuştur. Bütün dostlarımın bildiği gibi, ben “Olmayan Ertesi Sabah” öyküsünü hayal edemeyecek kadar az içen bir insanımdır. Bu hikayedeki sarhoş betimlemelerinin fikir babası A. H. Smith`tir. Aynı zamanda “Dünyanın Bütün Zamanı” öyküsünün ana fikri Mike Wilson`ın anlattığı belli belirsiz öykülerdir. 1953 yılında bu öyküyle bir televizyon oyununa çevirmiştım ve ABC kanalında yayınlanmıştı. O zamandan beri itinaıyla televizyonla ilişki kurmaktan kaçınmaktayım. Bununla birlikte, “Captain Video” adlı dizinin “Güvenlik Yoklaması” adlı öykünün yazılmasına neden olduğunu da eklemeyeceğim.

“Tanrının Dokuz Milyar Adı” New York ta yaşanan yağmurlu bir hafta sonunun ardından ortaya çıkmıştır ve film hakları çatlak bir Hollywood yapımcısı tarafından satın alınmıştır (sonucu halen sabırsızlıkla beklemekteyim.)

“Sığınmacı” ise ilk olarak Anthony Boucher tarafından çıkartılan Bilim Kurgu Dergisi’nde “?” adıyla yayınlanmıştı. Orijinal başlığım yetersiz bulunmuş ve açılan bir yarışma sonrasında “Majestelerinin Dünyası.” adı konulmuştu. Karışıklığı iyice artırmak için Ted Carnell, bir İngiliz dergisi olan Yeni Dünyalar’da öykü için “Kraliyet Yetkileri” adını kullanmıştı.

“Yıldız” adlı öykünün ise oldukça sıradışı bir öyküsü var. 1954 yılında Carl Biemiller Holiday dergisi için kısa bir astronomik makale yazmamı istemişti. Bu ilk başta oldukça zor gelmişti çünkü bilimsel bazı araştırmaların yapılması ve bazı zorlukların aşılması (çalışmak gibi zorluklar) gerekiyordu. Makale yayınlandığında Okuyucunun Seçtikleri köşesine girebilecek bir başarı elde etti. Daha sonra ise bir Londra gazetesi olan Observer MS. 2500 yılını anlatan bir öykü yarışması düzenledi: ve ben birden elimde konusu hazır bir öykünün olduğunu fark ettim. Oldukça duygulu anlar yaşayarak hikayeyi bitirip yarışmaya yolladım: söylememe bile gerek yok, mansiyon dahi alamadım. (Yarışmaya katılan öyküler daha sonra MS. 2500 adıyla bir kitap altında toplandı: isteyenler diğer hikayeleri de okuyup kıyaslama yaparak eğlenebilirler.) Buna rağmen, bana teselli veren bazı gelişmeler oldu ve “Yıldız” dergide yayınlanan ilk haliyle 1956 yılının en iyi kısa bilim kurgu öyküsü seçildi.

“Ay Seferi” adlı hikayenin de alışılmadık bir ortaya çıkma öyküsü vardır. Yine bir Londra gazetesi olan Evening Standard benden birbiriyle bağlantılı altı kısa hikaye yazmamı istemişti ve bu teklif ilk yapıldığında tarafımdan reddedilmişti. Tamamen yabancı bir çevrenin anlatılacağı öyküleri 1500 kelimeyle sınırlı bir alanda yazmak ve ortaya anlamlı bir şeyler çıkarmak imkansız görünüyordu. Ancak, bir kez daha düşününce bunun ilginç bir meydan okuma olacağını düşünüp kabul etmeye karar verdim. Bu seri öylesine başarılı oldu ki benden hemen bir ikinci seri istendi, ve “Gökyüzünün öteki Yanı” böyle ortaya çıktı. Hem de tam Sputnik I uzaya fırlatıldığı günlerde...

Arthur C. Clarke

Londra

Ekim 1957

TANRININ DOKUZ MİLYAR ADI

Dr. Wagner ona göre övgüye değer bir şekilde kendine hakim olarak, "Bu biraz alışılmadık bir istek" dedi. "Bildiğim kadarıyla ilk defa birisinden Tibet manastırlarından birine Otomatik Sıralama Bilgisayarı satması isteniyor. Sorgulayıcı davranmak istemiyorum. ancak sizin kurumunuzun böyle bir makineyle yapabileceği çok fazla bir şey olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Rica etsem bu makineyle tam olarak ne yapmayı tasarladığınızı bana açıklayabilir misiniz?"

"Zevkle." diye yanıt verdi Lama. ipek kuşağını düzelterip para birimlerini birbirine dönüştürürken kullandığı hesap cetvelini dikkatlice bir tarafa koyarken. "Sizin Mark V bilgisayarınız on basamağa kadar olan herhangi bir rutin matematik işlemini yürütebilir. Ancak. biz yürüttüğümüz

işleminde rakamlarla değil harflerle ilgileniyoruz. Sizden çıktı devrelerini modifiye etmenizi istediğimizden, makine satırların rakam yerine kelimeler basıyor olacak.”

“Tam olarak anlayamıyorum...”

“Bu üzerinde üç yüz senedir -gerçekte manastır kurulduğundan beri- çalıştığımız bir proje. Sizin düşünce biçiminize biraz yabancı gelebilir, bu yüzden anlatırken beni açık fikirli bir şekilde dinleyeceğinizi ümit ediyorum.”

“Şüphesiz.”

“Gerçekte oldukça basit. Biz tanrının olası bütün isimlerini içeren bir liste derlemekteydik.”

“Anlayamadım?”

“Bizim tasarladığımız bir alfabeye göre, benzer bütün isimlerin dokuzu geçmeyecek sayıda harfle yazılabileceğine inanmamızı sağlayan sebeplerimiz var.” diye ağırbaşlılıkla devam etti Lama.

“Ve bunu üç yüzyıldır yapmaktaydınız.”

“Evet: görevi tamamlanamamızın on beş bin yıl kadar süreceğini tahmin ediyorduk.”

Dr. Wagner biraz afallamış görünüyordu. “Oh, neden makinelerimizden birini kiralamak istediğinizi şimdi anlıyorum. Fakat bu projenin tam olarak amacı ne?”

Lama bir saniye durakladı ve Wagner onu gücendirip gücendirmedeğini merak etti. Ancak Lama'nın yanıtında hiçbir kızgınlık belirtisi yoktu.

“Arzu ederseniz buna dini bir ayin deyin, ancak bu inancımızın temelini oluşturan kısımlardan biri. Üstün Varlığa ait pek çok ismin tümü -Tanrı, God, Allah, Jehovah ve diğerleri- sadece insan yapısı etiketler. Tartışmak amacıyla söylemiyorum, ancak burada zorlu bir felsefî problem var, harflerin muhtemel bütün kombinasyonları arasında tanrının gerçek isimleri ortaya çıkabilir. Harflerin sistematik bir şekilde permutasyonunu hesaplayarak bunları listelemeye çalışıyorduk.”

“Anlıyorum. AAAAAAA`dan başlayıp ZZZZZZZZ`ye kadar çalışıyordunuz...”

“Tanı olarak dediğiniz gibi -tabi kendimize özgü bir alfabe kullanarak. Elektronik daktiloları bu işle başa çıkacak şekilde düzenlemek sorun değil. Sorun olan, saçma ve anlamsız kombinasyonları seçip ayıracak devreleri tasarlamak. Mesela hiçbir harf üç kereden fazla artarda sıralanmamalı.”

“Üç mü? İki demek istediniz sanırım.”

“Hayır doğru olan üç: korkarım dilimizi anlıyor olsaydınız bile bunu açıklaması çok uzun sürerdi.”

“Bundan eminim.” dedi Wagner aceleyle. “Devam edin.”

“Bir kez gerektiği gibi programlandığında, sırayla her harfi permutasyona tabi tutup sonuçları basılı olarak vereceği için. Otomatik Sıralama Bilgisayarınızı bu işe göre ayarlamak hiçte önemli bir sorun olmayacağı için çok şanslıyız. Bizim onbeşbin yılımızı alacak işi yapması onun yüz gününü alacak.”

Dr Wagner uzaklardaki Manhattan sokaklarının seslerinden oldukça farklı olan cılız seslerin hemen hemen hiç farkında değildi. O farklı bir dünyadaydı, insan yapısı olmayan, doğal dağların dünyasındaydı. kuşaklar boyunca dağların tepelerindeki manastırlarında bu rahipler anlamsız kelimelerin listesini derleyerek durmaksızın çalışmışlardı. İnsanoglunun aptallıklarının bir sınırı var mıydı? Daha gerçek düşüncelerini belli etmemesi gerekiyordu. Müşteri her zaman haklıydı...

"Hiç şüphesiz," diye yanıtladı doktor. "Mark V'i bu tip listeler hazırlayıp basacak şekilde düzenleyebiliriz. Ben daha çok kurulum ve bakım sorunlarında endişeliyim. Bu günlerde Tibet'e çıkmak pek kolay olmamaya başladı."

"Bunu halledebiliriz. Parçalar hava yoluyla taşınabilecek kadar küçük -bu zaten sizin makinenizi seçmemizin sebeplerinden biri. Eğer parçaları Hindistan'a kadar getirebilirseniz biz oradan nakledebiliriz."

"Ve mühendislerimizden ikisini kiralamak istiyorsunuz?"

"Evet, projenin süreceği üç ay boyunca."

"Personelin bunu ayarlayacağından kuşku yok." Dr Wagner önündeki kağıda bir şeyler karaladı. "Sadece iki nokta daha vardı."

Daha cümlesini bitiremeden Lama küçük bir kağıt parçası çıkartmıştı.

"Bu benim Asya Bankası'ndaki sertifikalı hesap cüzdanım"

“Teşekkür ederim. Öyle görünüyor ki bu -a- yeterli. İkinci sorun öyle önemsiz ki bahsetmekten çekiniyorum -ancak açık seçik olana önem verilmediği o kadar sık oluyor ki. Ne tür bir elektrik enerjisi kaynağınız var?”

“Yüz on volta saatte elli kilovat sağlayan bir dizel jeneratörümüz var. Kurulalı beş yıl oldu ve gayet iyi durumda. Manastırdaki yaşamı daha kolay bir hale getirdi. ancak esas kurulma sebebi dua tekerleklerinin motorlarına güç sağlamaktır.”

“Elbette.” diye yanıtladı Dr. Wagner. “bunu düşünmeliydim.”

Balkonun korkuluklarından görünen manzara baş döndürücüydü. ama insan zamanla her şeye alışıyor. Üç ayın sonunda, George Henley altı bin metre yüksekliğin üzerine gelmesinden ya da aşağı vadideki dama tahtası boyutuna küçülmüş tarlaların görüntüsünden artık etkilenmiyordu. Rüzgarın yuvarlaklaştırdığı taşlara dayanmış, somurtkan bir ifadeyle daha önce adlarını öğrenmeyi hiç dert edinmediği uzak dağları izlemekteydi.

Bunun başına gelen en çılgın şey olduğunu düşündü George. Adını lâboratuardaki sivri zekâlılardan biri koymuştu projenin “Shangri-La Projesi.” Mark V haftalardır, sayfalarca saçmalık dolu kağıtlardan, inanılmaz sayıda çıkarıp durmaktaydı. Bilgisayar sabırla ve amansızca, bir diğerine geçmeden önce her grubu iyice inceledikten sonra, harflerin muhtemel tüm kombinasyonlarını yeniden düzenlemekteydi. Yazıcılardan çıktılar alındıkça rahipler onları düzenli bir şekilde parçalara ayırıyor ve dev ciltler halinde yeniden birleştiriyorlardı. Bir hafta içinde -Tanrı'ya şükür-

ler olsun ki- bu iş bitecekti. Hangi bilinmeyen sebebin rahipleri on, yirmi, ya da yüz harflik kelimelerle ilgilenmekten uzak tuttuğunu George bilmiyordu. Yinelenen kabuslarından birinde planda bir değişiklik oluyor ve baş rahip (en küçük bir benzerliği olmamasına rağmen kaçınılmaz bir şekilde ondan Sam Jaffe diye bahsediyorlardı) projenin yaklaşık olarak MS. 2060 yılına kadar uzatılacağını ilan ediyordu. Hukuki açıdan, bunu yapma hakkına sahiptiler.

George, Chuck'ın yanına gelir gelmez, arkalarındaki ağır, ahşap kapının çarpma sesini duydu. Chuck, onu rahipler arasında bir hayli popüler hale getiren sigaralarından birini içmekteydi. Öyle görünüyordu ki bu rahipler, hayatın küçük zevklerinin hepsini ve büyük zevklerinin pek çoğunu tatma azmindeydiler. Bu onların yararına bir şeydi: çılgın olabilirlerdi, ama asla hayatın güzelliklerine karşı duyarsız değillerdi. Mesela, sık sık aşağıdaki kasabaya yaptıkları şu ziyaretler...

“Dinle George.” dedi Chuck ısrarla. “Sorun çıkartabilecek bir şeyler öğrendim.”

“Yanlış giden ne? Makinede bir sorun mu var?” Bu George'un aklına gelebilecek en kötü olasılıktı. Geri dönüş tarihlerinin geriye atılması anlamına gelebilirdi ve hiçbir şey de bundan daha kötü olamazdı. O andaki ruh haline göre bir televizyon reklamı bile ona cennet meyvesi gibi görünebilirdi. En azından evle bir bağlantı demekti.

“Hayır, o tip bir şey değil.” Chuck alışılmadık bir şekilde balkonun korkuluklarına dayandı. Alışılmadıktı, çünkü o düşmekten korkardı. “Tüm bunların ne anlama geldiğini öğrendim.”

“Neden bahsediyorsun? Ben zaten bildiğimizi sanıyordum.”

“Elbette rahiplerin ne yapmaya çalıştığını biliyoruz. Ancak, neden yaptıklarını bilmiyorduk. Bu olabilecek en çılgınca şey-”

“Bana yeni bir şeylerden bahset.” diye homurdandı George.

“-ama yaşlı Sam bana her şeyi açıkladı. Her öğleden sonra gelip yazıcıdan çıkan kağıtları nasıl izlediğini bilirsin. Bu sefer her zamankinden daha heyecanlı görünüyordu, sanki kağıtların içine düşecekmiş gibiydi. Son turlarda olduğumuzu söylediğimde, o temiz İngiliz aksanıyla bana ne yapmaya çalıştıklarını hiç merak edip etmediğimi sordu. ‘Elbette’ dedim ve o da bana anlattı.

“Devam et, dinliyorum.”

“Onun adlarını listelemeyi bitirdiklerinde - hesapladıklarına göre dokuz milyar kadar isim var- Tanrı’nın iradesi yerine getirilmiş olacak. İnsanoğlu yapması için yaratıldığı şeyi tamamlamış olacak ve varlığının bir sebebi kalmayacak. Gerçekte fikrin tümü, kutsal değerlere saygısızlık gibi bir şey.”

“Peki sonra ne yapmamızı isteyecekler? İntihar etmemizi mi?”

“Buna gerek yok. Liste tamamlandığında Tanrı aşağı inecek ve her şeyi sona erecek...bingo!”

“Ah anlıyorum. İşimizi bitirdiğimizde kıyamet kopacak.”

Chuck sinirli bir şekilde gülümsedi.

“Bu tam olarak benim de Sam’a söylediğim şeydi. Ve biliyor musun ne oldu? Sanki sınıfın en aptal öğrencisine bakarmış gibi bana baktı ve ‘O kadar basit değil’, dedi.

George bir an bunun hakkında düşündü.

“Bu benim geniş açıyla bakmak dediğim şey.” dedi birden. “Bu konuda ne yapmamızı öneriyorsun? Bana göre bu bizim açımızdan en küçük bir fark yaratmıyor. Sonuçta, onların çılgın olduklarını zaten biliyorduk.”

“Evet, ama neler olabileceğini görmüyor musun? Liste tamamlandığında ve Kıyamet Borusu -ya da bekledikleri her neyse- üflenmediğinde biz suçlanabiliriz. Kullandıkları makine bizim makinemiz. Bu durumdan hiç mi hiç hoşlanmadım.”

“Anlıyorum.” dedi George yavaşça. “Hakkın var. Ancak, bu tip şeyler daha önce de olmuştu, bilirsin. Ben çocukken Louisiana’da dünyanın gelecek pazar günü yok olacağını söyleyen çatlak bir rahip vardı. Yüzlerce insan ona inandı -hatta evlerini satanlar bile oldu. Hiçbir şey olmadığında bile insanlar, senin beklediğin üzere ona karşı bir suçlamada bulunmadılar. Sadece hesaplamalarında bir hata yaptığını düşündüler ve ona sadakatle inanmaya devam ettiler. Belki bazıları halen de inanıyordur.”

“İyi de, farkında değilsen söyleyeyim, burası Louisiana değil. Yüzlerce rahibe karşın, sadece ikimiz varız. Onlardan hoşlanıyorum ve hayatı boyunca uğraştığı şey boşa çıktığında yaşlı Sam için üzüleceğim. Ama durum bizim açımızdan ciddi, keşke başka bir yerde olsaydım.”

“Hâtilardır benim arzuladığım şey de bu. Ama kontratın süresi dolup bir uçak bizi almaya gelene kadar yapabileceğimiz başka bir şey yok.”

“Tabii ki,” dedi Chuck düşünceli bir şekilde, “ama, ufak bir sabotaj yapma ihtimalimiz de yok değil.”

“İstediğimiz zaman yaparız! Ama bu işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz.”

“Demek istediğim öyle bir şey değil. Bir de şöyle bak. Makine günde yirmi dört saat çalışmaya devam ettiği takdirde dört gün içinde işini tamamlayacak Uçak ise bir hafta sonra gelecek. Tek yapmamız gereken işleri bir süre daha uzatacak. bize aradaki üç günü kazandıracak bir şeyler bulmak. İş tamamlayacağız elbette. ama çok çabuk olmayacak bu. Eğer her şeyin zamanlamasını düzgün bir şekilde ayarlayabilirsek. son isim yazıcıdan çıktığında. biz havaalanına henüz varmış oluruz. Böylece bizi yakalama fırsatları olmaz.”

“Bu iş pek hoşuma gitmedi,” dedi George. “İlk defa bir işi ortada bırakıp kaçmış olacağım. Üstelik bu şüphelenmelerine neden olacak. Hayır. ben burada kalıp olabilecekleri kabulleneceğim.”

“Hâlâ bu iş hoşuma gitmiyor,” dedi. yedi gün sonra. küçük midilliler onları rüzgarlı yoldan aşağı indirirken.

“Ve sakın korktuğum için kaçtığımı düşünmeyesin. Ben sadece yukarıdaki zavallı ihtiyarlar için üzülüyorum ve ne kadar aptal olduklarını fark ettiklerinde yakınlarında olmak istemiyorum. Sence Sam bunu nasıl karşılayacak?”

“Komik ama,” diye yanıtladı Chuck, “ona allahaismarladık derken sanki onu yarı yolda bıraktığımızı bildiği -ve makine gerektiği şekilde çalıştığı ve iş yakında tamamlanacağı için bunu hiç önemsemediği fikrine kapıldım. Ondan sonra da, -tabii onun için artık bir ‘ondan sonra’ yok...”

George eğeri üzerinde döndü ve dağ yoluna doğru geri-singeri baktı. Bu, manastırın tamamıyla görülebildiği son yerdı. Bodur ve köşeli binalar, batan güneşin önünde siluet halindeydiler: orada, burada parıldayan ışıklar vardı. Bunlar Mark V’le aynı jeneratörü paylaşan elektrik lambalarıydı. Daha ne kadar süre paylaşacaklarını merak etti George. Rahipler hayal kırıklıkları ve öfke nedeniyle bilgisayarı parçalayacaklar mıydı? Yoksa sessizce oturup hesaplamalarına en baştan mı başlayacaklardı?

Şu anda dağın yukarılarında neler olduğunu aşağı yukarı kestirebiliyordu. Baş rahip ve yardımcıları ipek cübbeleri içinde, kıltık rahiplerin makinelerden alıp dev ciltlerde depoladığı kağıtları incelemektedir. Yazıcılar kağıtlara vurdukça duyulan sürekli patırtılar duyulan tek sestir. Bunu Mark V ise saniyede milyonlarca işlem yapmasına rağmen sessizce çalışmaktadır. Üç ay boyunca maruz kalmak diye düşündü George, insanı delirtmek için yeterlidir.

“İşte, orada,” diye seslendi Chuck, vadiyi işaret ederek. “Ne kadar güzel, değil mi?”

Kesinlikle güzel, diye düşündü George. Hurdaya dönmüş eski DC3, küçük bir gümüş haç gibi yolun sonunda uzanmaktaydı. İki saat içinde onları özgürlüğe ve mantığın olduğu yere götürüyor olacaktı. Bu kaliteli bir likörün verdiği hazza eşdeğer bir duyguydu. Midilli sabırla rampadan

aşağı merken. George bu fikrin zihninde dolaşmasına izin verdi.

Himalayalar'ın çabuk bastıran akşamı hemen hemen üstlerine çökmüştü. Şanslarına, yol oralarındaki diğer yolların aksine gayet iyiydi ve her ikisinin de el feneri vardı. Ürper-tici soğuktan başka en küçük bir tehlike belirtisi yoktu. Hava tamamen açık ve gökyüzü tanıdıkları pek çok yıldızın ışıklarıyla pırıl pırıldı. En azından diye düşündü George. kötü hava koşullarından dolayı pilotun kalkamaması gibi bir olasılık yok. Bu onun aklına takılan son sorundu.

Şarkı söylemeye başladı. ancak bir süre sonra bundan vazgeçti. Beyaz başlıklı hayaletler gibi parlayan, her tarafa yayılmış bu uçsuz bucaksız dağlık bölge böylesi taşkınlıkla-rın yapılacağı bir yere benzemiyordu. George saatine baktı.

Omzunun üzerinden Chuck'a seslendi. "Bir saat içinde oradayız." Sonra ekledi. "Acaba bilgisayar işini tamamladı mı. Şu aralar bitirmiş olması lazım."

Chuck'tan bir yanıt gelmedi. bu yüzden George eğer i üzerinde döndü. Şu anda Chuck'ın kireç gibi olmuş suratını görebiliyordu. gökyüzüne bakmaktaydı.

"Bak." diye fısıldadı Chuck ve George gözlerini cennete doğru kaldırdı. (Son bir bakış için daima fırsat vardır.)

Yukarıda ise en küçük bir karışıklık olmadan yıldızlar sönmekteydi...

SIĞINMACI

“Güverteye geldiğinde.” dedi Kaptan Saunders. iniş rampasının onu götürmesi için beklerken. “O’na hangi Allah’ın cezası isimle hitap edeceğim?”

Seyir subayı ve yardımcı pilot bu konu hakkında kafa yoruyormuş gibi yaparken düşünceli bir sessizlik oluştu. Daha sonra Mitchell ana kontrol panelini kilitledi ve geminin tüm mekanizmaları onlara verilen güç kesildiğinden sessizliğe gömüldü.

“Bence söylemeniz gereken.” diye ağır ağır konuştu. “Majesteleri olmalı.”

“Yaa!” homurdandı kaptan, “birisine öyle hitap edersem Tanrı cezamı versin.”

“Günümüzde,” belirtti Chambers. “Efendim denmesi yeterli olur kanaatindeyim. Fakat bunu unutsanız bile bir

sorun çıkacağını sanmıyorum: Kule'deki zindanlara birileri gönderilmeyeli oldukça uzun zaman oldu. Üstelik bu Henry adası 8. Henry kadar sert birisi değil."

"O her açıdan," diye ekledi Mitchell. "iyi huylu bir genç adam. Bir hayli de zeki. Sık sık insanlara cevaplayamadıkları teknik sorular sorduğu bilinmekte."

Kaptan Saunders bu sözlerin yönelttiği imaları anlamamazlıktan geldi. Eğer Prens Henry 'Alan Atlıca Sürüm Jeneratörü' nün nasıl çalıştığını sorarsa, açıklamayı Mitchell yapabilirdi. İhtiyatlı bir şekilde ayağa kalktı -uçuş esnasında yarı yarıya az yerçekiminde çalışmışlardı ve şimdi dünyada kendini bir ton tuğla gibi hissediyordu- ve alt hava kilidine giden koridorlara yöneldi. Geniş kıvrımlı kapı yağlanmışlığının verdiği bir mırıldanmayla kayarak yana doğru açıldı. Gülümsemesini ayarlayarak, televizyon kameralarını ve İngiliz tahtının varisini karşılamak üzere dışarı yürüdü.

Gelecekte büyük bir ihtimalle İngiltere'nin 9. Henry'si olacak şahıs halen yirmili yaşlarının başındaydı. Boyu ortalamanın biraz altındaydı ve düzgün yüzünün şekli ailesinden gelen genetik klişelerin pek çoğunu vurguluyordu. Dallas'lı olan ve herhangi bir prensin onu etkileyemeyeceğine inanan Kaptan Saunders, beklenmedik bir şekilde o iri, hüzünlü gözlerden etkilendiğini fark etti. Bu gözler pek çok resepsiyon ve kutlama görmüş, sıkıcı pek çok şey izlemiş ve dikkatlice planlanmış resmi rotalar dışına çıkmasına hiçbir şekilde izin verilmemiş gözlerdi. O gururlu ama bıkkın yüze baktığında, Kaptan Saunders ilk defa Kraliyet'in sonsuz yalnızlığını fark edebildi. Bu kuruma karşı hissettiği bütün hoşnutsuzluk aniden onun en büyük eksikliğine yöneldi:

Kraliyet'in en büyük hatası böylesi bir yükü tek bir insanın omuzlarına adaletsizce yüklemesiydi.

Centaurus'un geçiş yolları manzaranın izlenebilmesi için çok dardı ve az sonra maiyetini arkada bırakmanın Prens Henry için daha uygun olacağını anlaşılmaması uzun sürmedi. Bir kez gemiyi dolaşmaya başladıktan sonra Saunders katı tutumunu ve şüphelerini bir kenara bıraktı ve birkaç dakika sonra da prene aşağı yukarı diğer ziyaretçilere davrandığı gibi davranmaya başladı.

"Biliyorsunuz Kaptan." dedi Prens istekli bir şekilde. "bu bizim için büyük bir gün. Her zaman uzay gemilerinin günün birinde İngiltere'den kalkacağını ümit etmiştim. Yine de bu kadar yıl sonra burada kendimize ait bir liman olması bana hâlâ biraz garip geliyor. Söyleyin bana- roketlerle çok fazla aşinalığınız oldu mu?"

"Aslında eğitimim sırasında bir süre onlarla çalıştım. ama ben mezun olmadan önce onlar kullanım dışı olmuştu. Ben çok şanslıydım, benden daha yaşlı bazı pilotlar okula geri dönüp her şeyi en baştan öğrenmek zorunda kaldılar. Yeni gemilere alışamayanlarsa işi bırakıp uzaydan tamamen koptular."

"Demek bu kadar büyük bir fark vardı?"

"Kesinlikle -roketin ortadan kalkması yelkenden buhara geçiş kadar önemli bir olaydı. Bu arada, bu benzetmeyi sık sık duyacaksınız. Eski roketlerin, bu modern gemilerde olmayan cazip bir yanları vardı. Centaurus, eğer isterse, kalktığında bir balon kadar sessiz -ve yavaş- hareket edebilir. Fakat, bir roket ateşlemesi yeri miller boyunca titretir ve eğer fırlatma alanının çok yakınında iseniz günlerce sağır

kalabilirsiniz. Bütün bunları eski haber kayıtlarından öğrenmekteyiz.”

Prens gülümsedi.

“Evet,” dedi. “Sarayda sık sık bunları karıştırırım. Sanırım bütün öncü seferlerin başına gelen her olayı izlemiştir. Ben de roketlerin ortadan kalkmasına üzülenlerdenim. Ama bu gerçekleşmeseydi biz burada, Salisbury Ovası’nda, asla bir uzay limanına sahip olamazdık, titreşimler Stonehenge’in çökmesine yol açardı!”

“Stonehenge?” diye sordu Saunders, bir yandan da 3 Numaralı kavrama noktasını prensin geçmesi için açık tutarken.

“Antik bir anıt -dünyanın en ünlü taş halkalarından biri. Yaklaşık üç bin yaşındadır ve son derece etkileyicidir. İmkânınız olursa onu mutlaka görün -buradan sadece on mil uzakta.”

Kaptan Saunders gülümsemesini bastırmakta güçlük çekti. Ne acayip bir ülkeydi burası: böylesine zıtlıkların başka nerede bulunabileceğini merak etti. Billy the Kid’in antik tarih olduğunu ve bütün Texas’ta beş yüz yaşından daha yaşlı hiçbir şeyin bulunmadığını öğrendiğinde kendini ne kadar küçük ve toy hissettiğini hatırladı. Hayatında ilk defa geleneğin ne anlama geldiğini kavramaya başlıyordu: bu, Prens Henry’ye onun asla sahip olamayacağı bir özellik veriyordu. İçsel denge -özgüven, evet bu özgüvendi. Hiçbir zaman vurgulanmadığı için kibirden uzak bir gurur havası yaratıyordu bu onda.

Gemiye gezmesi için ayrılan yarım saat içerisinde Prens Henry’nin bu kadar çok soru sormayı başarabilmesi oldukça

şaşırtıcıydı. Bu sorular, kişilerin cevaplarıyla ilgilenmediği. sırf kibarlık olsun diye sordukları sorulardan bir hayli fark-ıydı. Majesteleri Prens Henry'nin uzay gemileri hakkında oğun bilgisi vardı ve seçkin konuğunu, kendisini Centaurus'un dışında öğretildiği üzere sabırla bekleyen. omitenin yanına uğurladığında, yorgunluktan bitap düş- nüştü.

“Çok teşekkür ederim Kaptan,” dedi Prens hava kilidin- le el sıkışırken. “Çok uzun bir süredir hiç bu kadar eğ- enmemiştim. Umarım İngiltere’de iyi vakit geçirirsiniz ve olculuğunuz başarıyla sonuçlanır.” Daha sonra maiyeti prensi oradan uzaklaştırdı ve hayal kırıklığına uğramış li- nan görevlileri geminin kağıtlarını kontrol etmek üzere üverteye çıktılar.

“Ee?” dedi Mitchell her şey sona erdiğinde, “Galler rensimiz hakkında ne düşünüyorsun?”

“Beni şaşırttı,” dedi Saunders samimiyetle. “Onun bir rens olduğunu asla tahmin edemezdin, daima bunların hınak olduklarını düşünmüşümdür. Ama kahretsin! Herif olan Sürümü’nün ilkelerini biliyordu! Onun hiç uzaya çık- ışılığı var mı?”

“Bir kez sanırım. Bir Uzay Kuvvetleri gemisinde küçük ir gezi. Dönüşünden önce yörüngeye bile ulaşmamıştı - nacak başbakan neredeyse bir sara krizi geçiriyordu. Avam amarası’nda ve Times’ın baş makalelerinde ona yönelik orular yer aldı. Herkesin düşüncesi tahtın varisinin bu tip eni icatlarda riske atılamayacak kadar değerli olduğu yö- ndeydi. Ve böylece, Kraliyet Uzay Kuvvetleri’nde amiral tbesine sahip olmasına rağmen, Prens Ay’a bile gideme- .”

“Zavallı adam.” dedi Kaptan Saunders.

Geminin yüklenmesini yönetmek, ya da uçuş öncesi kontrolleri yapmak kaptanın görevleri arasında olmadığından, üç boş günü vardı Saunders nefesleri devamlı servis mühendislerinin ensesinde dolanan kaptanları da bilirdi, ama o böyle biri değildi. Bunun dışında, Londra'yı görmeyi de istiyordu. Mars'a venüs'e, Ay'a gitmişti, ama bu İngiltere'ye ilk geliyordu. Mitchell ve Chambers her türlü bilgiyi vermişler ve kendi ailelerini görmeye gitmeden önce onu monoraya bindirmişlerdi. O dönmeden bir gün önce, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için uzay limanına döneceklerdi. İnsanın böyle gözü kapalı güvencebileceği subayları olması oldukça rahatlatıcıydı: maceracı değillerdi ve dikkatliydi, ama bir sorun karşısında mükemmel derecede yetenekliydi. Her şeyin yolunda olduğunu söylediklerinde, Saunders en küçük bir şüphe duymadan gemiyi kaldırabilirdi.

Parlak, aerodinamik silindir ısıklık çalarak, dikkatlice işlenmiş manzaranın içinden geçti. Yere öyle yakın ve hızlı gitmekteydi ki, insan etraftaki şehir ve tarlaların ancak bir anlık görünümünü fark edebiliyordu. Her şeyin çok sıkıştırılmış olduğunu düşündü Saunders, tıpkı Lilliput ölçeklerindeki gibi. Tekbir açık alan yoktu ve tarlaların hiçbirisi tüm yönlerde bile bir mili aşmıyordu. Bu, bir Texas'lıya klostrofobi hissettirmek için -özellikle de uzay pilotu olan bir Texas'lıya- yeterliydi.

Keskin çizilmiş Londra sınırları, ufuktaki duvarlarla çevrili bir şehrin siperleri gibi görünüyordu. Bazı istisnalar dışında binalar bir hayli alçaktı -belki on beş ya da yirmi kat kadar. Monoray, yanında oldukça çekici bir park bulunan bir nehrin -muhtemelen bu Thames Nehriydi- üzerindeki

dar bir kanyondan geçti ve sonra da güvenilir bir şekilde hız keserek durdu. Kolonlardan duyulamama endişesi taşıyan tok bir ses yayıldı: “Şu anda Peddington’a gelmiş bulunuyoruz. Kuzeye gidecek yolcularımız lütfen koltuklarınızdan kalkmayınız.” Saunders bagajını bölmesinden çıkardı ve istasyona yöneldi.

Metronun girişine doğru hareketlendiğinde bir gazete büfesi gördü ve sergilenen dergilere bir göz attı. Yarısı kadarında Prens Henry ya da diğer Kraliyet Ailesi mensuplarının fotoğrafları vardı. Ayrıca, bütün akşam gazeteleri Centaurus’a giren ya da çıkan prensin resimleriyle doluydu. Metroda okumak için birkaç gazete satın aldı.

Baş yazarların yorumlarında tekdüze bir benzerlik vardı. En sonunda onlar da mutluluğu yakalamıştı. İngiltere uzaya giden uluslar arasında geri sıralardan kurtulmuştu. Artık bir milyon mil kare çöllük alana ihtiyaç duymadan bir uzay donanmasına sahip olmak mümkündü: günümüzün sessiz, yerçekimine meydan okuyan gemileri, ihtiyaç duyulduğu takdirde Serpentine yapay göletindeki ördekleri bile rahatsız etmeden Hyde Park’a inebilirlerdi. Saunders bu tarz bir milliyetçiliğin uzay çağında hâlâ ayakta kalabilmesine şaşırdı. Bu arada Avustralya, A.B.D. ve Rusya’dan ödünç fırlatma alanları istediklerinde İngilizlerin kendilerini oldukça kötü hissettiklerini düşünüyordu.

Yüz elli yıl sonunda Londra Metrosu hâlâ dünya üzerindeki en iyi toplu taşıma sistemiydi ve Paddington’dan ayrıldıktan sonra gideceği yere varması on dakikadan az sürmüştü. On dakikada Centaurus elli bin mil almış olurdu; ama sonuçta, ne uzay bu denli kalabalıktı, ne de uzay gemisinin rotası otele giderken geçmek zorunda kaldığı sokaklar kadar dolambaçlıydı. Londra’yı çözmeye dair bütün

abaları hüzünlü bir şekilde başarısızlıkla sonuçlandı ve yolculuğunun son birkaç metresi tam on beş dakikasını aldı. Ceketini çıkardı ve minnetle yatağına çöktü. İşsiz güçsüz tümüyle kendine ait üç sessiz gün: bu gerçek olabilmek için çok fazla iyi görünüyordu.

Öyleydi de. Telefon çaldığında henüz bir nefes dahi alamamıştı.

“Kaptan Saunders? Sizi bulduğumuza çok sevindim. B.B.C. den arıyorum. ‘Şehirde bu Gece’ adlı bir programımız var ve acaba bu gece konuk olarak...?”

* * *

Hava kilidinin çıkardığı gümbürtü Saunders’ın birkaç gündür duyduğu en tatlı sestir. Artık güvendedir; artık hiç kimse onu birkaç gün içinde uzayın özgürlüğüne kavuşacak olan silahlı kalesinden dışarı ıkartamazdır. Kendisine kötü davranılmış falan değildi; tam aksine. aralıksız bir şekilde ona iyi davranılmıştır. Dört (yoksa beş miydi) farklı televizyon programına çıkılmış; sayısını hatırlayamadığı kadar fazla partiye katılmış; birkaç yüz tane yeni dost kazanmış; ve (kafasının şu anki halinden dolayı) bütün eski dostlarının isimlerini unutmuştu.

“İngilizlerin şüphesi ve resmi oldukları,” diye sordu Mitchell’a limanda karşılaştıklarında, “söylentisini kim çıkarttı? Bir tek örnek İngiliz’le karşılaştıysam ne oluyum.”

“Bunu,” diye yanıtladı Mitchell, “iyi vakit geçirdiğinin bir işareti olarak yorumluyorum.”

“Yarın tartışalım,” dedi Saunders. “ruh halim normale anca döner.”

“Dün gece seni yarışma programında gördüm.” diye lafı karıştı Chambers. “bayağı solgun görünüyordun.”

“Teşekkürler: bu tam da benim ihtiyaç duyduğum türde merhamet dolu bir yorumdu. Seni de sabah üçten beri orada olup ta, ‘yavan’ kelimesine eşanlamlı kelime düşünürken görmek isterdim.”

“Sıkıcı.” diye yanıtladı Chambers vakit kaybetmeden.

“Cansız,” dedi Mitchell altta kalmamak için.

“Aferin. kazandınız. Şimdi, mühendislerin tamirat bilançosunu görelim, bakalım nelerle uğraşmışlar.”

Kontrol panelinin önüne oturur oturmaz Kaptan Saunders her zamanki haline büründü. Yeniden evdeydi ve kontrol ondaydı artık. Tam olarak ne yapması gerektiğini bildiği yerdeydi ve gerekeni de mutlak bir kesinlikle yapacaktı. Sağında ve solunda Mitchell ile Chambers cihazlarını kontrol etmekte, kontrol kulesiyle irtibat kurmaktaydılar.

Uçuş öncesi rutinleri elden geçirmeleri bir saatlerini aldı. Direktif kağıtlarına son imzalar atılıp ve gösterge panelindeki son kırmızı ışık yeşile dönuştüince, Kaptan Saunders sırtını koltuğuna yaslayıp bir sigara yaktı. Kalkıştan önce kendilerine ait on dakika kadar boş zamanları vardı.

“Bir gün,” dedi, “İngiltere’ye takma adla geleceğim ve buranın bu kadar itibarlı olmasının sebebini araştıracağım. Bu kadar çok insanı böylesine küçük bir adaya onu batırmadan nasıl sığdırdığınızı merak ediyorum.”

“Sen bir de Hollanda’yı gör,” diye homurdandı Chambers. “Orasının üstüne İngiltere Texas kadar geniş geliyor insana.”

“Ayrıca, bir de şu Kraliyet Ailesi meselesi var. Biliyor musunuz, nereye gittiysem bana Prens Henry ile nasıl anlaştığımı, neler konuştuğumuzu, onun ne kadar iyi bir insan olduğunu fark edip etmediğimi ve bir sürü başka şeyleri sorup durdular. Sanimi söylüyorum, sıkıntıdan patlamak üzereydim. Buna bin yıl boyunca dayanabilmiş olduğunuza inanamıyorum.”

“Kraliyet Ailesi’nin her zaman bu kadar popüler olduğunu sanma,” dedi Mitchell. “Birinci Charles’a neler olduğunu hatırlıyor musun? Ondan önce gelen George’ların yaptıkları şeyler de en az sizin halkınızın yıllar sonra yaptıkları kadar zalimceydi.”

“Biz sadece, geleneklerden hoşlanıyoruz,” dedi Chambers. Zamanı geldiğinde, onları değiştirmekten asla çekinmeyiz, ama söz Kraliyet Ailesi’ne gelince; o, özgün bir şey ve biz de ondan hoşlanıyoruz. Siz nasıl Hürriyet Heykeli’nden hoşlanıyorsanız.”

“Bence doğru bir örnek değil. Ben insanları bir kaidenin üzerine koyup onlara sanki küçük birer tanrıymışlar gibi davranmanın doğru bir şey olduğunu sanmıyorum. Prens Henry’yi ele alalım mesela. Sizce hayatında gerçekten yapmak istediği şeyi yapma fırsatı olmuş mudur hiç? Londra’dayken üç kez onu televizyonda gördüm. İlkinde yeni bir okulun açılışını yapıyordu; ikincisinde Guildhall Saygıdeğer Balıkçıları Şirketi’nde (yemin ederim ismi ben uydurmuyorum) bir konuşma yapıyor ve son olarak da Podunk, ya da sizde eşiti neyse, oranın belediye başkanının şükranlarını

kabul ediyordu.” (“Wigan,” diye araya girdi Mitchell.)
“Böyle bir yaşamım olacağına hapiste yaşarım daha iyi.
Neden zavallı adamı rahat bırakmıyorsunuz?”

İlk kez olarak, ne Mitchell ne de Chambers cevap vermediler. Çevrelerini soğuk bir sessizlik sardı. Damarlarına bastım, diye düşündü Saunders. Koca çenemi kapalı tutmalıydım; duygularını incittim. Bir yerlerde okuduğum tavsiyeyi tutmalıydım: “İngilizlerin iki dini vardır, -kriket ve Kraliyet Ailesi. İkisini de asla eleştirmeyin.”

Can sıkıcı sessizlik telsizden gelen uzay limanı kontrolörünün sesiyle bozuldu.

“Kontrolden Centaurus’a. Uçuş rotanız açık. Kalkış serbest.”

“Kalkış programı şu anda işlerliğe giriyor,” cevap verdi Saunders ana şalteri kaçırdırırken. Sonra geriye yaslandı. Gözleri kontrol panelinde, elleri ana kumandadan bir şeyler ters gittiğinde müdahale edebilecek kadar uzaklıkta boşlukta idi. Biraz gergindi, fakat kendine güveni yerindeydi. Centaurus’ta şu anda, onun beyninden daha ileri beyinler, -metal, kristal ve elektron akımlarından oluşan beyinler- iş başındaydı. Gerekirse kontrolü devralabilirdi, ancak daha önce hiçbir gemiyi elle kontrol ederek kaldırmamıştı ve kaldırmamayı diliyordu. Eğer bir arıza olursa kalkışı iptal eder ve arıza giderilene kadar burada, dünyada oturup beklerdi. Kalkış devam etti ve ağırlık kavramı Centaurus’u terk etti. Üzerlerindeki baskı azaldıkça geminin gövdesinden ve iskeletinden hoşnutsuz inlemeler gelmeye başladı. Kıvrımlı iniş takımları artık bir yük taşımıyorlardı; zayıf bir meltem bile gemiyi uzaklara sürükleyebilirdi şu anda.

Kontrol kulesinin sesi duyuldu: “Şu anda ağırlığınız sıfır: ayarlarınızı kontrol edin.”

Saunders göstergelerine baktı. Alan baskısı geminin ağırlığına yavaş yavaş eşitleniyordu ve gösterge değerleri, alınan yük bilançolarına denk gelmek üzereydi. Bu kontrolde gemideki kaçak bir yolcunun varlığını bile fark edebilirlerdi. -alıcılar o derece hassastı.

“Bir milyon beş yüz atmış bin dört yüz yirmi kilogram.” Saunders iticilere ait göstergelere bakıp okudu. “Gayet iyi. on beş kilo eksik bile. İlk defa limitin altında kalıyorum. Port Lowell'deki tombul kız arkadaşın için biraz daha şekerleme alabilirdin Mitch.”

Yardımcı pilot oldukça anlamlı bir sırıtmayla karşılık verdi. Mars'ta asla kör randevu yöntemiyle kız bulmaya çalışmaması, ona muhteşem sarışınları seçme hakkını veren gayri resmi bir itibar sağlamıştı.

Herhangi bir hareket hissi yoktu, ancak ağırlığı nötralize edilmekle kalmayıp aynı zamanda ters çevrildiğinden. Centaurus şu anda yaz göğüne doğru tırmanmaktaydı. Aşağıdan izleyenler onu yükselen bir yıldız, bulutlara ve daha ötesine yönelen gümüş bir küre gibi görüyor olmalıydı. Çevresindeyse, atmosferin mavisi, uzayın sonsuz karanlığına dönüşmekteydi. Görünmez teller üzerinde hareket eden bir boncuğa benzeyen gemi, onu bir gezegenden diğerine götürecek olan radyo dalgalarını takip etmekteydi.

Bunun, dünyadan yirmi altıncı kalkışı olduğunu düşündü Kaptan Saunders. Fakat, ne içindeki merak ölecek, ne de burada, kontrol panelinin önünde oturmanın ona verdiği, eski çağların tanrılarının bile kıskanacağı güç duygusu yok olacaktı. Yaptığı hiçbir iniş bir diğerinin aynısı değildi: kimi

şafakta. kimi günbatımında. kimi bulutlarla kaplı bir Dünya'ya. kimi de pırıl pırıl, berrak göklere olmuştu. Uzak kendi başına sabit görünebilirdi. ama Dünya'da aynı şekil asla bir kez daha oluşmazdı ve dünya üzerinde hiçbir insan aynı manzaraya ya da aynı gökyüzüne ikinci kez bakabilmiş değildi. Aşağıda Atlantik Okyanusu'nun dalgaları durmaksızın Avrupa kıyılarını dövüyor ve onların üstünde -ancak Centaurus'un çok çok altında- aynı rüzgarların önünde. parlak bulutlar oluşuyordu. Gemi dünyanın kıvrımından uzaklaştıkça. İngiltere kıtasıyla birleşmeye ve sahil şeridi sisli bir hale gelip kısalmaya başladı. Batı sınırında görünmeye başlayan küçük kara parçası Amerika'ya ilişkin ilk işaretti. Kolomb'un bin yıl kadar önce kat ettiği millerce yolu Kaptan Saunders tek bir bakışla ölçebilirdi. Sınırsız gücün sesizliğinde. gemi Dünya ile olan son bağlarını da kopardı. Dışarıdan bakan birinin tek görebileceği enerji çıkışı. kitle dönüştürücülerin uzaya saldığı ısıdan dolayı geminin ekvatorunda mat bir kızılık içinde parlayan radyasyon kanatıklarıydı.

"14: 03: 45." yazdı Kaptan Saunders düzenli bir biçimde seyir defterine. "Kaçış hızına ulaşıldı. Rota sapması önemsiz değerde."

Bu kaydın çok fazla bir önemi yoktu. İlk astronotların aşmakta bir hayli zorlandıkları saate 25.000 millik hızın, Centaurus hâlâ hızlanmakta olduğundan ve saatler boyunca da hızlanmaya devam edeceğinden. pratikte artık pek bir önemi yoktu. Ancak. bunun derin bir psikolojik anlamı vardı. Şu ana kadar güç kesildiği takdirde geminin gerisin geri düşeceği yer Dünya'ydı. Fakat. artık yerçekimi onları asla yakalayamazdı: uzayda hareket serbestisine kavuşmuşlardı ve istedikleri gezegene ulaşabilirlerdi. Pratikteyse.

Mars'a ulaşamadıkları ve kargoyu teslim edemedikleri takdirde başları kesinlikle dertte demekti. Yine de, bütün uzay adamları gibi Kaptan Saunders da koyu bir romantikti. Bunun gibi sıradan bir yolculukta bile muhteşem halkalı Satürn'ü, ya da uzakta batan güneşin cılız ışıklarıyla zar zor aydınlanan, karanlık Neptün ıssızlığını fethetmeyi hayal ederdi.

Kutsal ayine uygun olarak, kalkıştan bir saat sonra Chambers cihazları bilgisayar kontrolüne bıraktı ve çizelge masasının altındaki üç bardağı çıkardı. Kadeh kaldırdıktan sonra, geleneksel olarak Newton, Oberth ve Einstein'in şerefine içerken, Saunders bu seremoninin kökenini merak etti. Uzay gemilerindeki personel, en az atmış yıldır bu töreni gerçekleştiriyordu: belki de bu, "Sizin bu boktan barda açıldığınız ilk günden beri sattığınız alkolden daha fazlasını ben atmış saniyede yaktım." saptamasını yapan efsanevi mühendisin bir fikriydi.

İki saat sonra, Dünya'daki istasyondan gelen rota düzeltmeleri bilgisayara girildi. Şu andan itibaren Mars önlerinde uzanıyordu ve tamamen kendi başlarındaydılar. Bu, yalnızlık hissi veren, -aynı zamanda neşe de- bir düşüneydi. Saunders zihninde bunun tadını çıkardı. Burada sadece üçü vardı ve milyonlarca mil yakınlarında da kimse yoktu.

Şu anki durumda, bir atom bombası patlaması bile, kapı kapısında duydukları ısrarlı vuruşlardan daha sarsıcı olamazdı. Kapı çalınıyordu...

Kaptan Saunders hayatında hiç bu kadar şaşırmamıştı. Bastırmaya fırsat bulamadan ağzından kaçan bir çığlıkla koltuğundan fırladı ve geminin yüksek ivmesinden dolayı

oluşan yerçekimi bir metre kadar gittikten sonra onu koltuğuna gerisingeri mıhladı. Diğer yandan, Chambers ve Mitchell, geleneksel İngiliz soğukkanlılığıyla hareket ettiler. Katlanır koltuklarında geri dönüp kapiya doğru baktılar ve kaptanın yapacağı hareketi beklémeye başladılar.

Kendine gelmesi Saunders'ın birkaç saniyesini aldı. Sıradışı bir acil durumla karşı karşıya olduğundan, çoktan uzay elbisesine giden yolun yarısını almış olmalıydı. Fakat, gemideki herkes yanında otururken duyulan çekingen bir kapı vuruşu, kesinlikle geçerli bir test değildi.

Birkaçak yolcu kesinlikle imkansızdı. Tehlike gayet açıktı, ticari uzay uçuşlarının ilk günlerinden beri, buna karşı en sert önlemler alınmıştı. Saunders subaylarından birinin yükleme sırasında devamlı nöbette olduğunu biliyordu; kimse öyle kolayca, fark edilmeden içeri süzülemezdi. Bunun dışında, Mitchell ve Chambers'ın yaptıkları ayrıntılı uçuş öncesi kontroller vardı. Son olarak, kalkıştan önce yapılan ağırlık kontrolü vardı; bu da tatmin edici düzeydeydi. Hayır, bir kaçak olması kesinlikle...

Kapı bir kez daha çalındı. Kaptan Saunders yumruklarını sıktı ve çeneleri kilitlendi. Birkaç dakika içinde diye düşündü, romantik bir geri zekalı çok çok pişman olacak.

“Kapiyı açın Bay Mitchell,” Saunders kükredi. Tek bir uzun adımla yardımcı pilot kabini katetti ve kapiyı açtı.

Asırlar kadar uzun gelen bir süre, kimseden tek ses çıkmadı. Daha sonra, düşük yerçekiminde sallanıp duran kaçak yolcu kabine girdi. Kendine güveni tamamen yerindeydi ve halinden oldukça memnun görünüyordu.

“İyi öğlenler Kaptan Saunders.” dedi. “bu davetsiz misafirliğimden dolayı sizden özür diliyorum.”

Saunders zorlukla yutkunabildi. Ancak. parçalar yerine oturdukça. önce Mitchell’a..sonra da Chambers’a baktı. Her iki subayı da tarif edilmez bir masumiyetle, saf saf ona bakmaktaydılar. “Demek durum bundan ibaret,” dedi acı acı. Daha fazla açıklamaya gerek yoktu; her şey gayet açıktı. En güvendiği meslektaşlarının o yokken arkasından çevirdikleri işleri. ayarladıkları komplike toplantıları. geceyarısı görüşmelerini. kayıtlardaki tahrifatı. çok gerekli olmayan kargoların atılmasını yavaş yavaş zihninde canlandırabilmişti. Bunun ilginç bir hikaye olduğundan emindi. fakat şu anda bu konu hakkında hiçbir şey duymak istemiyordu. Bir işe yaramayacağını bilmesine rağmen. Uzay Kanunları Kitabı’nın böyle bir durumda ne tür bir yaptırım öngördüğünü merak etmekle meşguldü.

Şüphesiz. geri dönmek için çok geçti artık: komplocular böyle basit bir hesaplama hatası yapmazlardı.

Kariyerindeki en tehlikeli yolculuğun tadını çıkartmaya çalışacaktı.

Radio panelinde ÖNCELİKLİ sinyali yanıp sönmeye başladığında. hâlâ söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Kaçak yolcu saatine baktı.

“Bunu beklemekteydim.” dedi. “Muhtemelen arayan Başbakan. Zavallı adamla benim konuşmam daha iyi olur sanırım.”

Saunders bu düşünceye katıldı.

“Çok doğru. majesteleri.” dedi somurtarak ve söylediklerinin kulağa neredeyse bir hakaret gibi geldiğini fark ede-

rek. Sonra da bu kadarının çok fazla olduğunu düşünüp bir köşeye çekildi.

Arayan gerçekten başbakandı ve bir hayli üzgün görünüyordu. Birkaç defa “halkınıza karşı görevleriniz,” ve bir defa da, gırtlığında derinden gelen bir hırıltıyla “tebaanızın Taca derinden bağlılığı” tamlamasını kullandı. Saunders şaşkınlık içinde, bunu gerçekten kastettiğini fark etti.

Duygusal nutuklar atılmaya devam ederken, Mitchell, Saunders’ın yanına gelip kulağına eğildi ve:

“Yaşlı kurt tam bir açmazda ve bunun farkında. Neler olduğunu duyduklarında halk Prens’in arkasında olacak. Herkes, onun yıllardır uzaya gitmeye çalıştığını biliyor.”

“Benim gemimi seçmemiş olmasını dilerdim,” dedi Saunders. “Ve bu yaptığınızın isyan sayılmayacağından emin değilim.”

“Tabii ki sayılmaz. Sözlerime kulak ver; tüm bunlar bittiğinde en yüksek şövalyelik nişanı olan ‘Dizbağı Nişanı’na sahip olan tek Texas’lı sen olacaksın. Bu senin de hoşuna gitmez miydi?”

“Şşşş!” dedi Chambers. Prens, bir gün yöneteceği adaya doğru, çok uzaktaki bir boşluktan konuşuyordu.

“Üzgünüm Başbakan,” dedi, “eğer telaşlanmanıza neden olduysam. Uygun olur olmaz geri döneceğim. Birisi ilk defa her şeyi yapmak zorunda ve ben ailemin bir mensubunun artık Dünya’yı terk etme zamanının geldiğini fark ettim. Bu eğitimimin değerli kısımlarından biri olacak ve görevimi daha yeterli bir şekilde yapmamı sağlayacak. Allahaismarladık.”

Mikrofonu bıraktı ve geminin dışarıyı gözleme imkanı veren tek açıklığı olan gözlem penceresine doğru yöneldi. Saunders onu izledi, yalnız ve gururlu -ama artık memnundu. Ve Prensi nihayet ulaşabildiği yıldızlara bakarken gördüğünde, tüm ölkesi ve kızgınlığı, yavaşça uçup gitti.

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Daha sonra Prens bakışlarını geminin penceresindeki muhteşem pırıltıdan uzaklaştırdı ve Kaptan Saunders'a bakarak gülümsedi.

“Mutfak nerede Kaptan?” diye sordu. “Formdan düşmüş olabilirim ama, izcilik yaparken oymağımın en iyi aşçısı bendim.”

Saunders yavaşça gevşedi ve gülümsedi. Kontrol odasındaki gerginlik kaybolmuştu. Mars hâlâ çok uzaktaydı, ama en azından bunun kötü bir yolculuk olmayacağını biliyordu artık...

GÖKYÜZÜNÜN ÖTEKİ YANI

Özel Teslimat

Rusya'nın ilk yapma uyduyu fırlatıp, birkaç kiloluk cihazları atmosferin üstüne taşımayı başardığı 1957 yılındaki heyecanı hâlâ anımsayabiliyorum. Tabii, o zamanlar daha bir çocuktum, fakat ben de, kafamızın üstündeki alacakaranlık gökyüzünde gezinip duran, küçük magnezyum kürelerini belirlemeye çalışan herkes gibi akşamları dışarı çıktım. Bazılarının hâlâ orada olduğunu düşünmek garip bir duygu, ama artık onlar benim altımda ve eğer onları görmek istersen benim aşağı, Dünya'ya doğru eğilmem gerekiyor...

Evet, son kırk yılda pek çok şey gerçekleşti ve bazen korkarım ki siz, Dünya'dakiler, yapılmalarındaki beceri,

bilim ve cesareti hatırlamadan. uzay istasyonlarını kendi kendilerine var olmuş kabul etmektesiniz. Ne kadar sıklıkla durup, tüm uzun mesafeli telefon konuşmalarınızın ve izlediğiniz televizyon programlarının uydular sayesinde yönlendirildiğini düşünüyorsunuz? Ve ne kadar sıklıkla hava raporlarının büyükbabalarımızın zamanında olduğu gibi bir şaka olmaktan çıkıp, yüzde doksan dokuz kesin gerçeğe dönüşmesini sağlayan meteorologlara saygılarınızı sunuyorsunuz?

Geriye dönüp bakınca, yetmişli yıllarda çalışmaya ilk gittiğimde dış istasyonlarda hayat bir hayli düzensizdi. Milyonlarca yeni televizyon ve radyo devresinin hizmete girebilmesi için, programları Dünya'ya yansıtacak aletlerimiz hazır hale gelir gelmez, istasyonlar eksikleri tamamlanmadan birbiri ardına açılıyordu.

İlk yapma uydular Dünya'ya çok yakın bir yere yerleştirilmişlerdi, ancak Röle Zinciri Üçgeni'ni oluşturan üç istasyon, ekvatorun etrafında eşit aralıklarla sıralanmış bir biçimde, yerden yirmi iki bin mil yukarıda konuşlandırılmıştı. Bu yükseklikte, -başka hiçbir yükseklikte değil- Dünya'nın etrafında atıkları bir tur, tam bir günlük süreye denk geliyordu. Bir zamanlar, her üç istasyonda da çalışmıştım. İlk görev yerim Röle İki üzerindeydi. Bu da, aşağı yukarı Uganda'nın üzerine denk geliyordu ve Avrupa'ya, Afrika'ya ve Asya'nın büyük bir kısmına hizmet veriyordu. Bugün orası, Dünya'nın radyo trafiğinin yarısını, eş zamanlı programlar yardımıyla taşıyan, yüz metrelerce uzunluğa sahip dev bir yapı haline geldi. Ancak, beni yörüngeye taşıyan roketin penceresinden onu ilk gördüğümde, uzayda başıboş sürüklenen bir çöp yığını gibi gelmişti bana. Prefabrik par-

çalar umutsuz bir dağınıklığın içinde sürüklenip duruyorlardı ve bu karmaşanın içinden bir düzenin ortaya çıkması imkansız görünüyordu.

Teknik personel ve inşaat işçilerinin kalacakları yerler, hava temizleyiciler dışında içinde hiçbir şey bulunmayan, ilkel, servis dışı roketlerden ibaretti. Onlara "Hurdalık" adını vermiştik: her personelin sadece kendisi ve sınırlı oranda kişisel eşyasını alabilecek genişlikte yeri vardı. O zamanlar, sonsuz uzaydayız ama fare besleyecek kadar bile yerimiz yok diye durumumuzla alay ederdik.

İlk basınçlı yaşam ünitelerinin -hiçbir şeyin, suyun bile ağırlığının olmadığı bu yerde dahi işe yarayacak jet püskürtmeli duşlar da dahil olmak üzere- bize doğru gelmekte olduğunu duyduğumuz gün muhteşem bir gün olmuştu. Çok sayıda insanla aynı uzay gemisi içinde yaşamadıkça bunun önemini anlayamazsınız. En sonunda nemli süngerlerimizi bir kenara atacak ve kendimizi gerçekten temiz hissedebilecektik...

Bize vaat edilen sadece lüks duşlar değildi. Aynı anda sekiz kişiyi bile alabilecek şişme bir dinlenme salonu, bir mikrofilm kütüphanesi, manyetik bir bilardo masası, satranç takımları ve buna benzer yenilikler, durumlarından sıkılma-ya başlayan uzay adamları için Dünya'dan yola çıkarılmıştı. Tüm bu konforların düşüncesi bile Hurdalık'taki yaşamla-rımızı dayanılmaz halden çıkarmaya yetmemişti. üstelik dayanımamız için hepimize haftada biner dolara yakın ödeme yapılmasına rağmen.

Sabırsızca beklenen roketin değerli kargosuyla birlikte Dünya'nın iki bin mil üzerindeki İkinci Yakıt Dolum Bölge-

si'nden buraya ulaşması altı saat kadar sürecekti. O sırada görevde değildim ve yetersiz boş zamanımın büyük bölümünü geçirdiğim teleskopun başındaydım. Uzayda asılı dururken alttaki muhteşem gezegeni araştırmaktan sıkılmak imkansızdı; teleskop son gücüne getirildiğinde. Dünya'yı, yüzeyden sadece birkaç mil yukarıdaymış gibi görmek mümkün oluyordu. Bulut yoksa ve açı iyiye, küçük bir ev boyutundaki cisimler bile kolayca izlenebiliyordu. Afrika'ya hiç gitmemiştim, ama İstasyon İki'de görevim olmadığı zamanlar onu izleye izleye iyice öğrenmeye başlamıştım. Buna inanmayabilirsiniz ama, sık sık ovalarda hareket eden filleri, dev zebra ve antilop sürülerini bile seçebiliyordum.

Fakat, benim en sevdiğim manzara, kıtanın kalbindeki dağların üzerinde ışıyan günün görüntüsüydü. Güneş ışınları Hint Okyanusunu yalayarak geçer ve yeni gün, karanlıkta göz kırpan minik galaksilere benzeyen altımdaki şehirleri sönük bir hale getirirdi. Güneş, eteklerine ulaşmadan çok önce Kilimanjaro'nun ve Kenya Dağı'nın zirvelerini aydınlatır, aşağılardaysa gökte hâlâ yıldızlar parıltıyor olurdu. Güneş yükseldikçe, yeni gün yavaşça bayırlardan aşağı süzülür ve vadiler ışıkla dolup taşardı. O anda Dünya, ilk çeyrek daireyi tamamlamış, bütüne doğru ilerliyor olurdu.

On iki saat sonraysa, aynı dağlar batan güneşin son ışıklarını yakaladığında, aynı süreç tersine dönmüş bir şekilde yinelenirdi. Alacakaranlığın dar kuşağında bir süre daha parlar; daha sonra Dünya karanlığa girer ve gece Afrika'nın üzerine çökerdi.

Şu an ilgilendiğim şey yerkürenin güzelliği değildi. Gerçekte, Dünya'yı bile değil, gezegen diskinin batısından yükselen, şiddetli, mavi-beyaz bir ışığa sahip yıldızı izle-

mekteydim. Otomatik kargo gemisi Dünya'nın gölgesi tarafından gizlenmekteydi; benim gördüğüm, yirmi bin yıllık tırmanışına başlayan geminin akkor haline gelmiş roketle-riydi.

Bize doğru tırmanan gemilerin manevralarını o kadar çok izlemişimdir ki, yapacakları her hareketi ezbere bilirim. Bu yüzden, roketler hız kesmeyip, yanmaya devam ettiğinde, bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladım. Çaresiz, hastalıklı bir öfkeyle, özlemini çektiğimiz rahatlığın, -ve daha da kötüsü bize gönderilen postaların- hesaplanmamış bir yörüngeye doğru gittikçe artan bir hızla ilerlemesini izliyordum. Geminin otomatik pilotu bozulmuştu: eğer pilot bir insan olsaydı, kontrolü devralır ve motorları durdururdu, ne var ki geminin gidiş-gelişte kullanacağı tüm yakıt, tek bir seferde tamamen harcanmıştı.

Yakıt tankları boşalıp, uzaklaşan gemi teleskop görünümünden kaybolduğunda, ana istasyon benim çoktan bildiğim gerçeği açıklamıştı. Kargo, Dünya'nın yerçekiminin yakalayabileceğinden çok daha yüksek bir hızla uzaklaşmaktaydı; gerçekte, Plüton'un bile yörüngesinin ötesindeki kozmik çılgınlığa doğru yol almaktaydı...

Moralimizin düzelmesi oldukça uzun bir zaman aldı ve hesaplama bölümünden birisinin, serseri kargomuzun gelecekteki rotasını hesaplaması, işleri daha kötü hale getirmekten başka bir işe yaramadı. Anlayacağınız üzere, uzayda hiçbir şey tam anlamıyla kaybolmaz. Bir kez rotasını hesapladığınızda, onun sonsuza kadar izleyeceği yolu hesaplayabilirsiniz. Dinlenme salonumuzun, klittiphanemizin, oyunlarımızın ve mektuplarımızın uzak ufuklara doğru ilerleyişini izlerken, onların bir gün mükemmel durumda

geri geleceğini biliyorduk. Eğer geri döndüğü tarihte onu yakalayacak bir gemiyi yörüngede tutarsak bu iş hiç zor değildi -tabii M.S. 15.862 yılının baharının başlarında orada bekleyecek bir gemi bulabilirsek...

* * *

Tüylü Dost

Benim bildiğim kadarıyla, uzay istasyonlarında hayvan beslenmesini yasaklamaya ilişkin bir düzenleme asla yapılmadı. Kimse bunun gerekli olabileceğini düşünmedi -ki böyle bir düzenleme var olsaydı bile, Sven Olson kesinlikle onu ihlal ederdi.

Böyle bir isme sahip olmasından dolayı Sven'i, yapılı bir vücut ve bu vücuda uygun bir ses tonuna sahip, iki metrelik bir İskandinav devi olarak kafanızda canlandıracaksınız. Eğer ki böyle olsaydı, uzayda bir işte çalışma şansı hiç olmazdı; gerçekte o, bütün diğer eski uzay adamları gibi ufak tefek birisiydi. Bu sayede, çoğumuzun sürekli diyet yaparak korumaya çalıştığı 75 kilo sınırını aşmamayı başarıyordu.

Sven en iyi inşaat elemanlarımızdan biriydi. En güç ve uzmanlık isteyen işlerden biri olan, uzayda serbest düşüşte gezinip duran sınıflandırılmış kirişleri yavaşlatıp, onların doğru pozisyona girmelerini sağlayan üç boyutlu baleyi yaptıran ve arzulanan biçime girdiklerinde kaynaklarını

yapıp birbirlerine bağlama işini üstlenenlerin en yeteneklilerinden biriydi İstasyon. ellerinde dev bir parçalı bulmaca gibi büyürken, onu ve takımını izlemekten hiçbir zaman sıkılmadım; uzay elbiseleri çalışmak için pek elverişli ortamlar olmadığı için, yaptıkları iş zor ve beceri istiyordu. Bununla birlikte, Sven'in takımının Dünya'daki gökdelen inşaat elemanlarına kıyasla büyük bir avantajları vardı. Bir adım geri çekilip yaptıkları eseri yerçekimine kapılıp düşmeden seyredebilirlerdi...

Bana Sven'in neden bir hayvan istediğini ya da neden o hayvanı seçtiğini sormayın. Ben bir psikolog değilim, ancak itiraf etmeliyim ki seçimi çok mantıklıydı. Claribel'in pratikte ağırlığının sözü bile edilmezdi, besin ihtiyacı yok denecek kadar azdı -ve pek çok hayvanın yaptığıının aksine, yerçekimsiz ortamı hiç dert etmiyordu.

Claribel'in güvertedeki varlığının farkına ilk kez, ofisimdeki rahat masada oturmuş, yakınlarda hangi malzemelerin biteceğini elimdeki teknik depo listesinden kontrol ederken vardım. Kulağımın dibinde müzikli bir ısıklık sesi duyduğumda, bunun istasyona bağlı kapalı devre haberleşme sisteminden geldiğini sanıp, bir süre yapılacak anonsu bekledim. Yapılmadı tabii; onun yerine, bana kafamın hemen arkasındaki ışık kaynağını unutturup ters bir açıyla bakmama yol açan uzun ve hoş bir melodi duydum. Gözümün önünde uçuşup duran yıldızlar kaybolduğunda ilk defa Claribel'i gördüm.

Claribel, küçük, sarı bir kanaryaydı. Havada bir arı kuşu gibi -ve kanatları kapalı olduğundan daha az efor sarf ederek- sabit durmaktaydı. Bir dakika kadar bir süre birbirimizi baktık; daha sonra ben kendime gelmeden hemen önce,

Dünya'daki hiçbir kanaryanın başaramayacağı ters bir takla atıp, zahmetsizce kanat çırparak uzaklaştı. Yerçekimsiz ortamda nasıl hareket edeceğini ve gereksiz hiçbir iş yapmamayı çoktan öğrendiği gayet açıktı.

Sven birkaç gün boyunca onun sahibi olduğunu açıklamadı ve açıkladığındaysa kuş herkesin ortak hayvanı olmuştu artık. Onu Dünya'dan gelen son gemiyle, iddia ettiğine göre sırf bilimsel meraktan buraya kaçırmıştı. Ağırlığı olmadığı halde kanatlarını hâlâ kullanabilen bir kuşun nasıl davranacağını görmek istemişti.

Claribel başarılı oldu ve kilo aldı. Hiçbir zaman, davetsiz misafirimizi Dünya'dan gelen VIP'lerden saklama zorluğu çekmedik. Bir uzay istasyonunda sayamayacağınız kadar çok saklanma yeri vardır: tek sorun Claribel'in mutsuz olduğunda daha fazla gürültü çıkarmasıydı ve bazen cik cik seslerini ve ısıkları açıklamak için çok hızlı düşünmemiz gerekiyordu. Kimi zaman çok sıkıştığımız da oldu, ama kim bir uzay istasyonunda kaçak kanarya beslendiğini tahmin edebilir ki?

Artık yirmi saatlik nöbetlere geçmiştik. Uzayda çok fazla uykuya gereksinim duyulmadığı için, bu sandığınız kadar kötü bir şey değildi. Tabii, sürekli güneş ışığı altında dolanıp durduğunuzdan, gerçek anlamda gece ve gündüz yoktu. Yine de, terimlere sadık kalmak en iyisiydi. O "sabah" saat altı gibi uyandığımda başımda berbat bir ağrı ve belirsiz, rahatsız edici rüyaların bıraktığı izler vardı. Yatak bağlarımı çözmem epeyce vaktimi aldı ve salonda bekleyen nöbetçi personele katıldığımda hâlâ yarı uykudaydım. Kahvaltı alışılmadık bir biçimde sessizdi ve bir sandalye boştu.

Çokta umurumda olmadan. "Sven nerede?" diye sordum.

"Claribel'i arıyor," diye yanıtladı birisi. "onu hiçbir yerde bulamadığını söylüyor. Bilirsin, genelde onu Claribel uyandırır."

Beni de genellikle onun uyandırdığını hatırlamadan hemen önce Sven kapıda belirdi, bir şeylerin yanlış gittiği belliydi. Yavaşça, içinde, gagası sıkıca kenetlenmiş sarı bir tüy yumağı duran elini açtı.

Hepimiz aynı gergin tonla, "Ne oldu?" diye sorduk.

"Bilmiyorum," dedi Sven üzgün bir sesle. "Onu bu şekilde buldum."

Aşçı, diyetisyen ve aynı zamanda doktorumuz olan Jack Duncan, "Şuna bir bakalım," dedi. Kulağına doğru Claribel'i kaldırıp kalbini dinlemeye çalışırken, hiçbirimiz çıt çıkarmadık

Kafasını olumsuz anlamında sallayarak, "Hiçbir şey duyamıyorum, ama bu öldüğünü göstermez. Bir kanaryanın kalbini daha önce hiç dinlememiştim," dedi özür dilercesine.

"Ona saf oksijen verelim," diye önerdi birisi kapının arkasında duran yeşil acil durum oksijen tüpünü işaret ederek. Herkes bunun harika bir fikir olduğunu onayladı ve Claribel ona bir oksijen çadırı kadar büyük gelen maskenin altına kondu.

Claribel bizi çok sevindiren bir sürpriz yaparak, çabucak kendine geldi. Sven maskeyi kaldırıncaya parmaklarına sıçra-

yıp. Ona neşeli ötüş ve ciklemelerle ona selam verdi ve ardından yine pat diye yere düştü.

“Anlamıyorum.” diye sızlandı Sven. “Nesi var bunun? Daha önce hiç böyle yapmamıştı.”

Son birkaç dakikadır bir şeyler kafamın içini kemiriyordu. Bu sabah uykumu alamamış bir biçimde, müthiş uyuşukluk hissederek kalkmışım. Oksijen tüpünden birazda benim kullanmamın hiç de fena olmayacağını düşünürken, birden kafamda bir şeyler dank etti. Nöbetçi mühendise döndüm ve aceleyle: “Jim! Havayla ilgili bir sorun var! Claribel bu yüzden kendinden geçti. Az önce, gaz sızıntısına karşı onları uyarsın diye madenlere yanlarına bir kanarya alıp inen madencileri anımsadım.

“Saçmalama,” dedi Jim. “Öyle bir şey olsaydı alarmlar çıldırırdı. Birbirinden bağımsız çalışan iki ayrı alarm devresi var.”

“Aa, ikinci alarm devresi henüz bağlanmadı.” diye hatırlattı asistanı. Bu Jim’i bayağı sarstı. tek kelime söylemeden yanımdan ayrıldı.

On dakika sonra utangaç bir ifadeyle geri döndü. Gerçekleşme ihtimali çok düşük kazalardan biriydi başımıza gelen. O gece çok az görülen Dünya’nın gölgesinde kalma olaylarından biri yaşanmış bu nedenle de hava filtresinin bir kısmı donmuştu ve bu sırada çalışan tek alarmın da bozulacağı tutmuştu. Yarım milyon dolarlık kimya ve elektronik mühendisliği ekipmanı bizi yolda bırakmıştı. Claribel yanımda olmasaydı şimdi hepimiz öbür dünyayı boylamıştık.

Bu yüzden, bir uzay istasyonunu ziyarete gittiğinizde kanaryalarla karşılaşsanız şaşırmayın. Meraklanacak bir şey yoktur: hatta aksine iki kat daha güvenli ortamda olduğunuzdan emin olabilirsiniz, üstelik masrafsız bir biçimde.

* * *

Derin Bir Nefes Al

Uzun zaman önce, Dünya'yı hiç terk etmemiş insanların, uzaydaki şartlar hakkında bir çok sabit fikre sahip olduğunu fark ettim. Mesela herkes, atmosferin ötesinde yer alan vakuma maruz kalan bir insanın derhal, oracıkta öleceğini "bilir." Popüler edebiyatta, uzayda patlayıp ölen yolcuların sayısız tarifini bulabilirsiniz, şimdi onlardan bahsedip midenizi bulandırmak istemiyorum. Temelde, bu hikayelerin pek çoğu gerçekten doğrudur. Uzay uçuşları için berbat birer reklam olan bir sürü zavallı adamı hava kilidinden içeri çektiğim olmuştur

Yine de her kuralın istisnaları vardır -bu kuralın bile. Biliyorum, çünkü deneyerek öğrenme şanssızlığını yaşadım. İletişim Uydusu İki'yi kurmanın son aşamalarındaydık; bütün ana üniteler bir araya getirilmiş, yaşam alanları basınçlandırılmış ve istasyon, artık bize yabancı bir his olarak gelen yerçekimi etkisini sağlayacak biçimde ekseninde yavaşça döndürülmeye başlamıştı. "Yavaş" diyorum ama, yetmiş metre çapındaki dev tekerleğimiz saatte otuz mil hızla dönmekteydi. Hareket hissimiz yoktu elbette, ancak dönüşün ortaya çıkardığı santrifüj kuvveti, Dün-

ya'daki ağırlığımızın yaklaşık yarısını kazanmamızı sağlıyordu. Bu, alet edevatlarımızın uzayda serseri gibi dolaşmasını engelleyen, ama haftalardır alıştığımız kendimizi uyusuk hissetiren ağırlıksızlık kadar etkilemeyen bir durumdu.

Olayın gerçekleştiği gece, dördümüz birden, Yatak Odası 6 olarak bilinen küçük, silindirik kabinimizde uyumaktaydık. Bisiklet jantına geçirilmiş sosislere benzeyen yatak odaları istasyonun en kenarındaki noktalardan birindeydi. Yatak Odası 6 işte bu sosislerden biriydi ve biz içinde huzur dolu bir şekilde uyumaktaydık.

Paniğe kapılmama yol açacak şiddetde olmayan, ama oturup ne olduğunu merak etmeme neden olan ani bir sarsıntıyla uyandım. Uzay istasyonlarında normal dışı gerçekleşen her şey derhal dikkatinizi çeker, bu yüzden yatağımın başındaki iç haberleşme hattına uzandım. "Merhaba santal," diye seslendim. "Az önceki de neydi öyle?"

Cevap yoktu: hat kesilmişti.

Şimdi adamakıllı paniklemiş, yatağın dışına fırlamıştım -ve daha büyük bir şokla karşılaştım. Yerçekimi yok olmuştu. Tutunacak bir destek bulup kendimi durdurana kadar kafamı duvara çarpmış, sağ bileğimi incitmiştim.

Bütün istasyonun aniden dönmeyi kesmiş olması imkansızdı. İç haberleşmenin, -ve hemen fark ettiğim üzere aydınlatma devrelerinin- çalışmaması, bizi korkutucu gerçekle yüzyüze getirmişti. Bu durumun tek bir yanıtı vardı. Artık istasyonun bir parçası değildik: küçük kabinimiz bir şekilde başboş sürüklenmeye başlamış ve dönen, bir tekerleğin üzerine düşen bir yağmur damlasıymışçasına uzaya fırlatılmıştı.

Dışarıya bakabileceğimiz bir pencere yoktu, ama dahili bataryalardan güç alan acil durum aydınlatmaları devreye girdiğinden tamamen karanlıkta değildik. Basınç düştüğünde, bütün ana havalandırma cihazları otomatik olarak kapanıyordu. Tazelenmese de, bir süre kendi özel atmosferimizde yaşayabilirdik. Ne yazık ki sürekli bir ısıklık sesi, içerideki havanın kabindeki bir delikten dışarı sızdığını haber veriyordu.

İstasyonun geri kalanına ne olduğunu anlamamızın hiçbir yolu yoktu. Tek bildiğimiz, tüm yapının parçalara ayrılıp ve tüm meslektaşlarımızın bizim gibi hava kaçıran tenekeler içinde uzayda sürükleniyor olabileceğiydi. İçimizde, tek kopan parçanın biz olduğuna, istasyonun sapasağlam ayakta durup, az sonra bize bir kurtarma ekibi göndereceğine ilişkin zayıf bir ümit vardı. Sonuçta saatte otuz mil kadar bir hızla uzaklaşıyorduk ve küçük roketlerden birinin bizi yakalaması dakikalık bir işti.

Gerçekte roketin gelmesi bir saat sürdü, ama kolumda saat olmasa bu kadar kısa sürdüğüne kesinlikle inanmazdım. Artık oksijenimiz azalmaya başlamış acil durum oksijen tankındaki ibre sıfıra yakın bir noktaya gelmişti.

Duvardaki vuruşlar, başka bir dünyadan geliyor gibiydi. Hemen bizde azimle duvara vurmaya başladık ve duvar yardımıyla bize seslenen boğuk bir ses duyuldu. Dışarıda birisi, üstünde uzay elbiseleri, direk iletkenlik sayesinde bizimle bağlantı kuruyordu. Telsiz kadar iyi değilse de işe yaramaktaydı.

Savaş konseyimizi topladığımızda oksijen seviyesi yavaşça sıfırın altına düşmüştü. Hava kilidi halihazırda açık

duran bir kurtarma gemisi birkaç metre ilerimizde olmasına rağmen, istasyona varamadan ölebilirdik. Sorunumuz. o birkaç metrelik mesafeyi katetmekti, -tabii uzay elbisesiz.

Planlarımızı, hareketlerimizi tekrarlama şansımızın olmadığına bilincinde, gayet dikkatli bir biçimde yaptık. Ve sonra da her birimiz ciğerlerimizi patlatırcasına, derin birer nefes aldık. Herkez hazır olduğunda, dışarıdaki arkadaşlarımıza işaret vermek için duvara vurmaya başladım.

İnce gövde üzerinde çalışan güçlü aletler^m, kesik kesik vuruşlar duyuluyordu. Ne olacağını bildiğimizden, giriş noktasının mümkün olduğunca uzağında, destek kirişlerine sıkı sıkıya tutunmuştuk. Olay gerçekleştiğinde her şey o kadar ani oldu ki, beynim bunları kaydedemedi. Kabin sanki infilak etti ve olağan üstü kuvvetli bir rüzgar beni şiddetle çekmeye başladı. Ciğerlerimdeki son hava kırıntısı da zaten açık olan ağzımdan uçup gitti. Sonra da, mutlak bir sessizlik ve yaşama giden deliği aydınlatan yıldızlar.

İnanın ki, neler hissettiğimi düşünmeye bile fırsatım olmadı. Sanırım, -asla hayal mi değil mi emin olamamama rağmen- gözlerim yanıyordu ve tüm vücudumda bir titreme vardı. Ve belki de buharlaşma derimden başladığı için, bir hayli üşüdüm.

Varlığından emin olabildiğim tek şey mutlak sessizlikti. Daima çalışan makineler ya da hava pompaları yüzünden, uzay istasyonlarında asla tam bir sessizlik olmaz. Fakat burada söz konusu sesi taşıyacak havanın bulunmadığı, uçsuz bucaksız bir boşluğun sessizliğiydi.

Dışarı fırladığımız anda güneşin kör edici ışıklarıyla karşılaştık. O anda görme duyumu yitirdim, ama bu çok

büyük bir sorun değildi, çünkü dışarıda bekleyenler beni hemen hava kilidinden içeriye çekip sonsuza dek kör kalmama sebep olacak kadar uzun süre güneş ışığına maruz kalmamı engellemişlerdi. Ve orada, hava kilidinde, içeri pompalanan havayla birlikte, sesler geri geldi ve yeniden nefes alabildiğimiz farkına vardık. Sonradan bize söyle-nenlere göre kurtarma operasyonu sadece yirmi saniye sür-müştü...

Sonuçta bizler, “Vakumda Soluyanlar” kulübünün kuru-cu üyeleri olduk. O günden beri, en az bir düzine adam daha benzer acil durum yüzünden bizim yaptığımızı aynını yaptı. Uzayda kalma rekoru iki dakika. Bu süreden sonra kan sıvısı balonlar oluşturmaya başlıyor ve bu balonlar kısa bir zaman içinde sonra kalbe ulaşıyor.

Benim durumumda, sadece tek bir yan etki ortaya çıktı. On beş saniye boyunca gerçek güneş ışığına -filtrelerden süzülen ya da Dünya’nın atmosferinin zayıflatığı değil-maruz kaldım. Uzayda solumanın bana hiçbir zararı do-kunmadı ama hayatımdaki en kötü güneş yanıkları o gün oluştu.

* * *

Uzaydaki Özgürlük

Aranızda pek az kişinin, uyduların bugün bize sağladığı iletişim olanaklarının öncesindeki zamanları hatırlayabile-ceğini sanıyorum. Ben küçük bir çocukken, televizyon prog-ramlarını okyanus ötesine göndermek imkansızdı, hatta

parazit olmaksızın radyo bağlantısı kurmak bile mümkün değildi. Oysa şimdi, parazit-korumalı devreleri bile sıradan görüyor, okyanus ötesindeki arkadaşımızla yüzyüze görüşüyormuşçasına haberleşmeyi normal kabul ediyoruz. Gerçekte, eğer uydu iletişim hatları olmasa tüm Dünya'da, sanayi ve ticaret çökerdi. Eğer biz buradaki istasyonlarda onların mesajlarını aktarmasak, büyük ticari kuruluşlar her yere dağılmış elektronik beyinlerini sizce nasıl irtibat halinde tutabilirdi?

Ancak, bizim iletişim zincirlerini tamamlamaya uğraştığımız yetmişli yıllarda tüm bunlar henüz hayaldi. Neredeyse felaketle sonuçlanacak bazı problemlerimizi size anlattım: o zamanlar bunlar çok ciddi sorunlardı, gene de sonuçta hepsinin üstesinden gelmeyi başardık. Dünya'nın etrafında sıralanan üç istasyon artık, kirişlerin, hava silindirlerinin ve plastik basınç odalarının oluşturduğu bir karmaşa değildi. İnşaatlar tamamlanmış, bizler de büyük güverteli mekanlara taşınmıştık ve artık uzay giysileri tarafından kısıtlanmadan, konfor içinde işlerimizi yürütebilirdik. İstasyonlar yavaşça dönecek şekilde ayarlandığı için, şimdi yerçekimine de sahiptik. Bu gerçek bir yerçekimi değildi tabii; ama uzaydayken merkezkaç kuvveti de hemen hemen aynı etkiyi yaratıyordu. İçecekleri dökülmeden bardaklara doldurabilmek ve gelen en küçük hava akımıyla uçmadan oturabilmek çok hoştu.

Üç uzay istasyonu da inşa edildiğinde, yapacak bir yıllık daha iş vardı. Dünya'nın tüm iletişim, radyo ve televizyon ağlarının yükünü çekecek olan sistemlerin montajı için gereken ekipmanların yörüngeye taşınması gerekiyordu. İngiltere ve Avustralya arasındaki ilk televizyon bağlantısını

kurduğumuz gün. muhteşem bir gündü. Sinyal ilk önce Afrika'nın merkezinin üzerinde yer alan bize. Röle İki'ye gönderildi. biz onu Yeni Gine üzerindeki Röle Üç'e yansıttık ve onlar da doksan bin mil süren bir yolculuğunun sonunda temiz ve net bir şekilde Dünya'ya yansıttılar.

Bununla birlikte, bizim yaptığımız, mühendislerin istediği özel testlerdi. Sistemin resmi açılışı dünya iletişim tarihinin en büyük olayı olacaktı. Bütün ulusların yer alacağı, kusursuz bir televizyon yayını gerçekleşecekti. Canlı yayın yapan televizyon kameraları gezegen etrafında dolaşacak ve insanoğlunun Dünya üzerindeki son mesafe engelini de aştığını ispatlayan bu program üç saat sürecekti.

Tuhaf bir şekilde, programın planlanmasının, istasyonun inşaatı kadar zor olduğuna inanılıyordu. Ve hepsinden de öte, planlamacıların çözmesi gereken en büyük problem, bütün insan ırkının yarısından fazlasının izleyeceği küresel gösteriyi sunacak kişiyi seçmekteydi.

Sahne gerisinde ne iftiraların, ne şantajların, ne ayak kaydırmaların döndüğünü Tanrı bilir. Bizim tek bildiğimiz, büyük günden bir hafta önce tarife dışı bir roketle istasyona Gregg Wendell'in geldiği idi. Bu tam anlamıyla bir sürprizdi çünkü Gregg Wendell, Birleşik Devletler'den Jeffers Jackson ya da İngiltere'den Vince Clifford kadar büyük bir televizyon yıldızı değildi. Ancak, öyle görünüyordu ki, büyükler birbirlerinin ayağını kaydırmış ve Gregg de politikacıların çok iyi bildiği uzlaşmalarından biri sayesinde, insanı kışkırtan bu işi kapmıştı.

Gregg mesleğe, Orta Amerika üniversitelerinden birinde disk-jockey olarak başlamış ve kendine ait ülke çapında bir

programı olana kadar, Hollywood ve Manhattan gece kulüplerinde çalışarak yükselmişti. Alaycı ve rahat kişiliği dışında en büyük özelliği zenci kökeninden gelen derin, kadifemsi sesiydi. Söylediklerinin tamamen karşısında olduğunuzda bile, -hatta bir röportajda sizi parçalarınıza ayırıyorsa da- onu dinlemek gene de bir zevkti.

Ona bir uzay istasyonu turu yaptırdık ve hatta (kurallara kesinlikle aykırı olsa da) bir uzay giysisi içinde onu hava kilidinden dışarı çıkardık. Hepsi de çok hoşuna gitti. ama özellikle beğendiği iki şey vardı. "Soluduğunuz bu hava." dedi, "bizim New York'ta soluduğumuzdan kat kat iyi. Televizyonculuğa başladığımdan beri ilk defa sinüslerimin rahatladığını hissediyorum." Düşük yerçekimi de ona büyük keyif verdi; istasyonun kenar uçlarında Dünya'dakinin yarısı ağırlıkta, eksendeyse ağırlıksız oluyordunuz.

Yine de, çevresindeki yenilikler yüzünden Gregg işini ihmal etmedi. Elindeki metinleri daha ilgi çekici hale getirmek, repliklerindeki hataları gidermek ve dünyaya açılan pencereleri olan monitörlere iyice alışmak için İletişim Merkezi'nde saatler geçirdi. Bir keresinde ona, programın sonunda Buckingham Sarayı'ndan bir konuşma yapacak olan Kraliçe Elizabeth'i takdim etme provası yaparken rastladım. İşine o kadar yoğunlaşmıştı ki, hemen arkasında durduğumu fark etmedi bile.

Her neyse, o yayın artık tarihin bir parçası. İlk defa Dünya'nın dört bir köşesinden bir milyar insan, Dünya'nın her köşesinden yapılan bir yayını ve dünya'nın en önemli şahsiyetlerinin geçit törenini canlı olarak izledi. Hava, kara ve denizdeki yüzlerce kamera, merakla dönmekte olan kü-

reyi gözlediler ve finalde yıldızlar arasında kaybolana dek gerileyen Dünya'ya ait bir uzay istasyonundan yapılan muhteşem çekim yayınlandı...

Ufak tefek aksaklıklar da oldu tabii. Atlantik yatağında-ki kameralardan biri hazır olmadığı için. Taç Mahal'in görüntülerini hesapladığımızdan daha uzun bir süre yayınlamak zorunda kaldık. Bir teknik hata yüzünden Rusya'daki yayınlara Güney Amerika aktarımı bindirildi ve bu yüzden Sovyet vatandaşlarının yarısı, programı İspanyolca altyazıyla takip ettiler. Ancak, bütün bunlar olabilecek çok daha büyük felaketlerle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Üç saat boyunca, hem ünlüleri hem de tanınmamış kişileri aynı rahatlıkla sunmaktan. Gregg'in dolgun sesine daha önce hiç görülmemiş bir tatlılık geldi. Muhteşem bir iş ortaya çıkardı; yayın biter bitmez gelmeye başlayan tebrikler, neredeyse haberleşme ışınımızı kilitliyordu. Fakat o hiçbirini duymadı; menajeriyle özel bir konuşma yaptıktan sonra yatmaya gitti.

Ertesi sabah Dünya'ya gidecek olan gemi, artık dilediği her işi alabilecek konuma gelen Wendell'i götürmek üzere hazırды. Ancak, gemi Gregg Wendell'i, şimdiki Röle İki yardımcı sunucusunu, almadan ayrıldı.

"Delirdiğimi düşünecekler," dedi mutlulukla, "iyi de neden aşağıdaki sıçan yuvasına geri döneyim ki? Tüm evren gözümün önünde, tertemiz bir hava soluyorum, düşük yerçekimi kendimi Herkül gibi hissetmemi sağlıyor ve eski karım burada kesinlikle başımı ağrıtamaz. Ayrılan gemiye öpücüklerini gönderdi. "Elveda Dünya," diye seslendi. "Broadway'in trafik sıkışıklığını ve uykulu çatı katı gecele-

rini özlemeye başlarsam geri döneceğim Ve eğer sıla hasreti dayanılmaz bir hale gelirse, tek bir düğmeye basarak gezegenin istediğim yerini izleyebilirim. Burada, Dünya'da olabileceğinden çok daha geniş bir hareket alanım var, üstelik insanlarla muhatap olmak zorunda da değilim.”

Dünya'ya, burada kalmamış olsa onu bekleyen ün ve servete doğru uzun bir yolculuğa başlayan gemiyi izlerken hâlâ gülümsüyordu. Gemi daha gözden kaybolmadan Aşağı Patagonya hava raporunu okumak üzere iki buçuk metrelik adımlarla, neşeli bir şekilde ıslık çalarak gözetleme odasından ayrıldı.

* * *

Geçip Giden

Sizi en başından uyarayım, bu hikayenin belirli bir sonu yok. Fakat, Julie ile tanıştığımda her ikimiz de Astrotech'te öğrenciyken tanıştığımız için kesin emin olduğum bir başlangıcı var. Ben mezun olurken, o, güneş fiziği son sınıf öğrencisiydi ve üniversitedeki son yılımızda oldukça iyi anlaşmıştık. Uzay kaskıma kafamı çarpmamam için ördüğü yün bereyi hâlâ saklarım. (Hayır, tabii ki onu hiç kullanmadım.)

Ne yazık ki ben Röle İki'ye gönderildiğimde Julie Güneş Gözlem Uydusu'na gitti. Dünya'ya uzaklığımız aynıydı, ikimiz de Afrika'nın yirmi iki bin mil üzerindeydik, ama küçük bir açısız farktan dolayı aramızda dokuz yüz millik kahrolası uzay boşluğu vardı.

Başlangıçta o kadar meşguldük ki ayrı düşmenin acısını bir ölçüde azalıyordu. Ama uzayın bize sağladığı yenilikleri kanıksadığımızda, yavaş yavaş düşüncelerimiz aramızdaki boşluğa takılmaya başladı. İletişim bölümünden edindiğim dostlarımın yardımıyla, kapalı televizyon devresinden birbirimizi görebilmemiz, işi daha acı verici bir hale getiriyordu. Sevgilinizle yüzyüze görüşüp ona dokunamamak, üstelik başka kaç kişinin sizi izlediğini bilememek çok can sıkıcı bir durumdu. Uzay istasyonlarında pek özel hayat anlayışı yoktur...

Bazen teleskopumuzu uzakta parlak bir yıldız görüntüsündeki Güneş Gözlem Uydusu'na çeviriyordum. Uzayın kristalimsi berraklığında, istediğim görüntüyü binlerce kat büyütebilir, komşularımıza ait ekipmanları -güneş teleskoplarını, yerleşik personelin yaşadığı basınçlı yaşam alanlarını, Dünya'dan yörüngeye tırmanan kalem benzeri kargo roketlerini en küçük ayrıntısına kadar inceleyebilirdim. Sıklıkla, sonsuz bir alet karmaşası içinde bir şeylerle uğraşan figürler olurdu ve ben umutsuzca bunlar içinden Julie'yi tanımaya çalışırdım. Uzay kıyafetindeki birisini birkaç metreden tanımak çok zor olmasına rağmen, ben denemekten asla vazgeçmezdim.

Şans hiç beklemediğimiz bir anda kapımızı çalana dek, altı ay sonraki Dünya'ya dönüş iznimize kadar, kendimizi sabırla beklemeye hazırlamıştık. Taşıma Bölümü'nün başkanı aniden, kelebek yakalamaya yarayan kepçelerle meteor yakalamaya gidileceğini açıkladığında, altı aylık sürenin yarısı geçmişti. Saldırgan davranışlar göstermiyordu ama yine de ilk gemiyle Dünya'ya gönderilmesi gerekmişti.

Geçici olarak onun görevini ben devraldım ve teoride de olsa, uzaya açılma özgürlüğüne kavuştum.

Kumandam altında, on adet düşük güçlü roket-motosiklet ve yörüngeden yörüngeye personel ve yük taşımakta kullanılan, istasyonlar arası çalışan dört mekik vardı. Tabii bunlardan birini ödünç almam gibi bir şey söz konusu değildi. ama birkaç hafta sonra, Taşıma Bölümü'nün başına getirildikten hemen saniyeler sonra kafama koyduğum planı uygulamaya koyma aşamasına gelmiştim.

Nöbet listelerinde ne tür dolaplar çevirdiğimi, hazırlanmış çizelgelerde ne hokkabazlıklar yaptığımı, yakıt kayıtlarını nasıl değiştirdiğimi ve meslektaşlarımı beni idare etmeye nasıl şekilde ikna ettiğimi anlatmama gerek yoktur her halde. Bütün bunları hallettikten sonra tek sorun haftada bir uzay elbisemi giyip, Mark III roket-motosikletime atlayıp, en düşük güçte, yavaşça istasyondan çıkmaktaydı. Yeterince uzaklaştığımda gazı köklüyordum ve küçük roket motoru Güneş Gözlem Uydusu'na giden dokuz yüz millik yolu aşmamı sağlıyordu.

Yolculuk yarım saat sürüyordu ve sefer için gereken yön bulma bilgisi çok iyi değildi. Nereden geldiğimi ve nereye gittiğimi görebiliyordum. Ama yine de, yolculuğun ortalarına doğru az da olsa bir yalnızlık duygusu üzerime çöküyordu. Neredeyse beş yüz mil boyunca elle tutulur hiçbir şey yoktu. -ve Dünya'ya doğru aşağı inen yol bir hayli korkunç görünüyordu. Böyle anlarda, giysinin radyosunu genel hizmet bandına ayarlayıp, gemiler ve istasyonlar arasındaki konuşmaları dinlemek durumu az da olsa kolaylaştırıyordu.

Uçuşun ortasında, roket-motosikleti etrafında çevirip, frenlemeye başlamam gerekiyordu. Ve on dakika sonra Güneş Gözlem Uydusu ayrıntıları bile çıplak gözle görülebilecek kadar yakınlaşmış oluyordu. Spektroskopik laboratuvar olarak kullanılan bir balonda basıncımı eşitliyordum ve orada, hava kilidinin hemen arkasında Julie beni bekliyordu...

Yaptığımız tek şey astrofizikte alınan son sonuçlar ve uydu inşaatındaki gelişmelerle ilgili tartışmalarımız gibi davranmayacağım. Ama yine de gerçekte, pek az şey aramızda konuşulmadan kalıyordu; bu yüzden de geri dönüş yolculuğunu çoğu zaman şaşırtan bir süratte yapmam gerekiyordu.

Küçük kontrol panelindeki radar yanıp sönmeye başladığında yine geri dönüş yolculuklarımdan birindeydim. Oldukça uzak bir noktada büyükçe bir obje vardı ve süratle benim bulunduğum tarafa doğru geliyordu. Bir meteor dedim kendi kendime belki de küçük bir asteroid. Böyle sinyaller verebilen bir şey gözle görülebilir büyüklükte olmalıydı: göstergeleri okudum ve yıldız alanlarıyla işaret edilen yöne bakmaya başladım. Bir çarpışma olasılığını aklımdan bile geçirmedi: uzay o kadar büyüktü ki bulunduğum yerde, işlek bir caddede karşıdan karşıya geçmeye çalışan bir Dünyalıdan çok daha güvendedim.

İşte oradaydı Orion'un hemen altında parlak ve giderek büyüyen bir yıldız. Parlaklığı Rigel yıldızını geçmek üzereydi ve birkaç saniye sonra da bir yıldız görünümünden sıyrılıp yatay bir disk şeklini almaya başladı. Şu anda kafamı çevirebildiğim hıza eşit bir hızda hareket ediyordu: kiti-

çük, yamuk bir aya benziyordu ve müthiş hızıyla geldiği gibi sessizliğin içine doğru kaybolup gitti.

Sanırım, onu net bir şekilde yarım saniye kadar görebildim; ama o yarım saniye hayatım boyunca hiç aklımdan çıkmadı. Yeniden radarı kontrol etmeyi akıl edebildiğimde, obje çoktan kayıplara karışmıştı, bu yüzden ne bana ne kadar yaklaştığını ne de gerçek boyutlarını öğrenebildim. Otuz metrelik küçük bir cisim de olabilirdi, on beş kilometrelik dev bir şey de. Uzayda perspektif hissi yoktur ve eğer neye baktığınızı bilmiyorsanız, mesafesini asla göz kararı ölçemezsiniz.

Şüphesiz, garip şekilli dev bir meteor da olabilirdi: gözlerimin böylesine hızlı geçen bir cismin görüntüsündeki ayrıntıları, aldanmadan yakalayabildiğinden asla emin olamam. O kırıлып, çökmüş pruvayı, bir kurukafanın boş göz çukurlarına benzeyen giriş deliklerini görmüş olduğumu hayal etmiş olabilirim. Yaşadığım kısacık görüş anından sonra emin olduğum tek bir şey vardı. Eğer o bir gemiyse bizimkilerden biri değildi. Şekli tamamıyla dünya dışı kökenliydi ve çok ama çok yaşlıydı.

İki istasyon arasındaki yolu katederken tarihin gelmiş geçmiş en büyük keşfinin avuçlarım arasından kaydığı düşüncesiyle savaştım durdum. Fakat, ne hız, ne de yön göstergelerim vardı; gördüğüm her neyse, şu anda güneş sisteminin derinliklerinde, bir daha gelmemek üzere kaybolmuştu.

Ne yapabilirdin ki? Elimde kanıt olmadığından hiç kimse bana inanmazdı. Eğer durumu rapor etseydim başıma bir sürü dert açılırdı. Uzay servisinin maskarası olurdu ve

cihazları amaç dışı kullandığım için ceza alabilirdim, -ve Julie'yi bir daha göremeyebilirdim. O yaşlardayken, benim için başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Eğer siz de aşık olduysanız durumunu anlayabilirsiniz; eğer olmadıysanız hiçbir açıklamanın faydası olmayacaktır.

Böylece, kimseye bir şey söylemedim. Başkalarının, bizim güneşin ilk çocukları olmadığımızı ispatlaması ne kadar sürecekti acaba? Oradaki sonsuz yörüngesinde dönüp duran şey her ne ise, yüzyıllardır beklediği gibi yine bekleyebilirdi.

Yine de bazen merak ediyorum. Acaba tüm bu olanlardan sonra Julie'nin başka birisiyle evleneceğini bilsem, durumu rapor eder miydim?

* * *

Yıldızların Çağrısı

Aşağıda. Dünya'da yirminci yüzyıl sona eriyor. Yıldızların görünmesini engelleyen gölgeli küreye baktığımda, yüzden fazla uykusuz şehri görebiliyorum ve bazen içimden Londra, Capetown, Roma. Paris, Berlin, Madrid sokaklarında coşup, şarkı söyleyen kalabalıkların arasında olmak geçiyor... Evet, karanlık gezegenin etrafında ateşböcekleri gibi dönüp duran onları, bir bakışta görebiliyorum. Geceyarısı çizgisi şu anda Avrupa'yı bölüyor: doğu Akdeniz'de bir gemi, küçük, parlak bir yıldız gibi, gökyüzüne

çevirdiği ışıklarını yakıp söndürüyor. Son birkaç dakikadır ışıkları düzenli bir şekilde ve şaşırtıcı parlaklıkta bize ulaştığından, kasıtlı olarak bizi hedeflediğini düşünüyorum. Biraz sonra iletişim merkezini arayıp, onun kim olduğunu bulduracağım ve karşı selamlarımızı ileteceğim.

Tarihteki yerini alıp, zamanın nehirlerine sonsuza dek karışmak üzere olan bu yüzyıl, insanoğlunun gördüğü en inanılmaz yüzyıldı. Gökyüzünün fethiyle başladı, ortalarına doğru atom parçaladı ve sonunda da uzaya yapılan köprüyle tamamlanıyor.

(Son beş dakikadır Nairobi'de neler olduğunu merak ediyordum; şimdi fark ettim ki devasa havai fişeklerle bir gösteri düzenliyorlar. Kimyasal yakıt kullanan roketler artık burada kullanılmıyor ama bu gece Dünya'dan bunlardan bol bol kullanılmakta.)

Bir yüzyılın ve bir bin yılın bitişi. İki ve sıfırla başlayan yüzyıl neler getirecek acaba? Sadece bir mil uzağımda duran cisimler ilk Mars seferine çıkacak ekibin gemileri. Son iki yıldır, benim bulunduğum istasyonun bir kuşak önce beraber çalıştığım insanlar tarafından yapıldığı gibi, o gemilerin parça parça büyümesini, inşa edilmesini izledim.

Son kontrolleri ve kalkış işaretini bekleyen tayfalarıyla, o on gemi artık hazır durumda. Yeni yüzyılın ilk günü öğleden önce, onlar Dünya'nın boyunduruğundan kurtulmuş, ileride bir gün belki de insanoğlunun ikinci evi olacak garip gezegene doğru ilerliyor olacaklar.

Sonsuzluğa meydan okumaya hazırlanan küçük, cesur filoya bakarken, aklım kırk yıl geriye, ilk uyduların fırlatıldığı ve aya gitmenin hâlâ uzak bir hayal olduğu günlere

gitti. Ve -gerçekte hiç aklımdan çıkmamış olmasına rağmen- babamın beni Dünya'da tutmak için verdiği savaşı hatırladım.

Bana karşı kullanabileceği çok fazla silahı yoktu. İlk önce alay ederek vazgeçirmeye çalıştı: "Tabii ki bunu başara-bilirler." diye dalga geçiyordu. "ama ne gereği var? Dünya'da yapacak bu kadar şey varken kim uzaya gitmek ister ki? Güneş sisteminde Dünya'dan başka insanın yaşayabileceği gezegen yok. Ay yanmış bir kül yığını. başka her yer de daha beter. Bizim yaşamamızın istendiği yer burası."

O zamanlar bile (sanırım on sekiz yaşlarındaydım) onu mantığımla alt edebiliyordum. "Nerede yaşamamız istendiğini nasıl bilebiliyorsun baba? Sonuçta, karaya çıkmaya karar vermeden önce bizler bir milyara yakın yıldır denizlerde yaşıyorduk. Şimdi de ikinci büyük sıçramayı yapıyoruz: ne ben bunun nelere yol açacağını biliyorum. ne de karaya çıkıp nefes almaya başlayan ilk balık biliyordu." diye cevap verdiğimi hatırlıyorum.

Böylece, tartışarak beni yenemeyeceğini anlayınca, daha kurnazca baskılar denedi. Durmaksızın uzay yolculuğunun tehlikelerinden ve roketlerle ilgili işlerde çalışan aptalların iş hayatlarının ne kadar kısa olduğundan bahsetmeye başladı. O zamanlar insanlar, hâlâ masallardaki ejderlerden korkar-casına, meteor ve kozmik ışıklardan korkuyordu. Ama bunlar beni hiç ilgilendirmede; ilgilendirdiyse bile, hayallememe bir macera tadı katdı.

Üniversite çağıma yaklaştığında babam bir hayli sakinleşmişti. Gelecekte her ne işi yapacaksam aldığımı eğitimime degecekti, bu yüzden artık şikayet etmemeye başladı -

yine de çoğu zaman. paramin büyük kısmını harcayarak satın aldığım astronotik bilimiyle ilgili kitap ve dergilere homurdanıyordu. Notlarım hep yüksekti ve bu doğal olarak onu da çok mutlu ediyordu; belki de bunun istediğim yolda yürümemi kolaylaştıracakının farkına varamamıştı.

Son yılımda , bilerek plânlarımdan hiç bahsetmedim. Şimdi bundan dolayı çok üzgün olsam bile, uzaya gitme hayallerimden vazgeçmişim gibi bir izlenim yaratmıştım. Kimseye bir şey söylemeden Astrotech başvuru formlarını doldurup yolladım ve kolejden mezun olur olmaz da kabul edildim.

Fırtına, kabartma harflerle üzerinde “Astronotik Teknolojileri Enstitüsü” yazan uzun, mavi bir zarf geldiğı gün koptu. Sahtekarlık ve nankörlükle suçlandım ve dünyada görülen en özel -ve en göz alıcı- stajyerliğe seçilmemin zevkini bana yaşatmayan babamı çok zor affedebildim.

Tatiller bir işkenceden farksızdı; annemin hatırı olmasa yılda bir kereden fazla kesinlikle eve gitmezdim. Ve her zaman mümkün olduğunca çabuk evden ayrıldım. Eğitimim süresince babamın giderek olgunlaşacağını ve kaçınılmaz olanı kabulleneceğini düşündüm, ama asla yapmadı bunu. Daha sonra da fırtınaların ulaşamayacağı yerdeki sonsuz günışığına doğru tırmanmak için oldukça hevesli görünen geminin yumuşak duvarlarına kurşuni bir gökyüzünden düşen yağmur damlalarının çarptığı bir günde soğuk ve beceriksizce vedalaştık. Tek oğlunu yutup götüren. düşman gibi gördüğü bir gemiyi izlemenin babam için neler ifade ettiğini şimdi şimdi anlıyorum.

Geminin önünde vedalaşırken. bir daha asla görüşemeyeceğimizi biliyordu. Yine de. eski. inatçı gururu. benim orada kalmamı sağlayacak kelimeleri söylemekten alıkoydu onu. Hasta olduğunu biliyordum. ama ne kadar hasta olduğunu kimseye söylememişti. Bu bana karşı kullanmadığı tek silahtı ve ben bu yüzden ona saygı duyuyorum.

Bilseydim kalır mıydım? Değiştiremeyeceğimiz geçmiş hakkında düşünmek. göremediğimiz gelecek hakkında yorum yapmak kadar sonuçsuz: şu an tek söyleyebileceğim. iyi ki bu seçimi yapmak zorunda kalmadığım. Sonuçta gitmeme izin verdi: önce benim tutkuma karşı verdiği savaştan vazgeçti. bir süre sonra da ölüme...

Elveda Dünya diyorum ve elveda beni seven ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemeyen babacığım. Şu anda o. elimle tutabilecekmişim gibi duran gezegende yatmakta: milyarlarca insan içinden ana gezegeni terk eden ilk kişi olmak ne kadar garip bir duygu...

Asya'da şafak söküyor: bir ateş çizgisi Dünya'nın doğu tarafını çerçevelemekte. Az sonra, güneşin Pasifik'ten doğmasıyla birlikte. alev alev yanan bir hilale dönüşecek. Avrupa ise. büyük günün şafağına kadar bekleyenler dışında, uykuya hazırlanıyor.

Ve şu anda , amiral gemisinden gelen bir roket istasyon-
dan gelen son ziyaretçileri taşımak üzere yaklaşıyor. İşte beklediğim mesaj geldi: KAPTAN STEVENS İSTASYON KOMUTANINA SAYGILARINI SUNAR. KALKIŞ DOKSAN DAKİKA SONRA GERÇEKLEŞTİRECEKTİR; KENDİSİ ŞU ANDA KÖPRÜDEDİR VE SİZİ GÖRMEKTEN MUTLULUK DUYACAKTIR.

Evet baba. şu anda neler hissettiğini anlayabiliyorum; sı-ra bana geldi. Yine de, uzun zaman önce, ikimizin de yaptı-đı hatalardan ders aldığımı umuyorum. Amiral gemisi Yıldızateşi'ne indiğimde seni hatırlayacağım ve asla göre-mediğin torununa elveda diyeceğim.

KARANLIĞIN DUVARI

Zaman nehri üzerindeki köpükten balonlar gibi sürüklenip duran çok sayıda ve garip galaksiler vardır. Bazıları -pek azı- onun akıntısının tersine ya da çaprazına doğru hareket eder; ve çok çok az bir kısmı da onun ulaşamayacağı yerlere kaçıp, ne geçmişten ne de gelecekte haberdar olurlar. Shervane'in küçük evreni bunlardan hiçbiri değildi: onun garipliği farklı bir biçimdeydi. Bu evrende tek bir gezegen -Shervane'in ırkının yaşadığı gezegen- ve ona hayat ve ışık veren tek bir güneş, Trilorne vardı.

Trilorne sadece kış aylarında biraz alçalmasına rağmen her zaman ufku üzerinde olduğundan, Shervane geceye ilişkin hiçbir şey bilmezdi. Gölge Toprakları'nın sınırları ötesinde Trilorne'un dünyanın ucunda kaybolduğu ve içinde hiçbir canlının yaşayamayacağı bir karanlığın çıktığı doğ-

ruydu. Ancak, onu ortaya çıkaracak yıldızlar olmadığından, o zaman bile karanlık mutlak değildi.

Kendi küçük kozmosunda yalnız ve yüzü hep aynı yıldız-za dönük duran Shervane'in dünyası, Yıldızların Yaratıcısı'nın en son ve en garip şakasıydı.

Babasına ait topraklara bakarken Shervane'in aklından geçenler, bütün çocukların bilebileceği türden şeylerdi. Saygı, merak ve biraz da korku hissi, ama tüm bunların da ötesinde, önünde uzanan heybetli dünyaya yönelik bir öz-lem duygusu. Bunları yapabilmek için henüz çok küçüktü, ama istediği zaman en yüksek noktada kurulu Eskilerin Evi'ne gidebilir ve bir gün kendisine ait olacak toprakları seyredebilirdi. Yüzünü tamamen aydınlatan Trilorne'la birlikte kuzeye döndüğünde, Gölge Toprakları yönünde kaybolana değin, sıradağlara kadar uzanan millerce alanı görebilirdi. Biraz daha büyüdüğü zaman bir gün, o dağlara yönelecek, doğunun muhteşem topraklarına gitmek üzere geçidi aşacaktı.

Birkaç mil ötesinde, hemen solunda okyanus uzanıyordu ve Shervane bazen, yavaşça esneyen kumların üzerine uzanıp, gök gürültüsüne benzer sesler çıkaran dalgaları dinliyordu. Kimse okyanusun ne kadar uzaklara ulaştığını bilmiyordu. Gemiler sahilden açılmışlar, Trilorne gökte en yüksek noktasına gelip, yaydığı en yoğun ışınları saçarken kuzeye doğru ilerlemişlerdi. Ancak, devasa güneş en yüksek noktasına ulaşmadan geri dönmek zorunda kalmışlardı. Eğer efsaneler gerçekleri anlatıyorlarsa ve gizemli Ateş Toprakları gerçekten varsa, hiçbir insanın yanıp duran ateş sahillerine ulaşması mümkün değildi. Anlatıldığına göre sadece bir kez, o da çok hızlı metal gemilerle, Trilorne'un

sıcağına rağmen okyanus geçilebilmiş ve dünyanın öbür tarafındaki karalara ulaşılabilmişti. Şimdiyse bu topraklara, kara ve denizden yapılan eziyetli bir yolculuk sonunda gidilebiliyordu. Tehlikeler göze alınıp kuzeyden gidilse bile, çok az bir kısalma oluyordu yolda.

Shervane'in dünyasındaki oturulabilir topraklar, yakıcı sıcağın ve dayanılmaz soğuğun hüküm sürdüğü bölgelerin arasında kalan dar bir kuşaktaydı. Bütün ülkelerin kuzeyinde kalan bu topraklar, Trilorne'un dinmez ölkesi yüzünden ulaşılmaz bölgelerdi. Ve Trilorne'un soluk bir disk görünümün de, hatta çoğu zaman görülmez olduğu tüm ülkelerin güneyinde kalan bölgelerde geniş ve kasvetli Gölge Toprakları uzanıyordu.

Shervane bunları çocukluk yıllarında öğrenmişti ve o zamanlar dağlar ile deniz arasında yer alan geniş ülkesini terk etmeye yönelik içinde hiçbir istek yoktu. Zamanın başlangıcından beri ataları ve onlardan önceki ırklar bu toprakları dünyanın en adaletli yeri yapmaya uğraşmışlardı. Olağanüstü çiçekleriyle muhteşem bahçeler, dalgasız denizde kaybolmak üzere yukarılardan nazlı nazlı akıp gelen dereler vardı bu ülkede. Henüz doğmamış kuşakların tohumları sanki birbirleriyle konuşuyormuşçasına, rüzgarda durmaksızın dalgalanan buğday tarlaları sarıyordu çevreyi. Anlamsız sesler çıkaran dost canlısı hayvan sürüleri, çayır-larda ve ağaçların altında amaçsızca gezinir dururlardı. Ve kocaman odaları ve sonsuz koridorlarıyla bir çocuğun aklının alabileceğinden çok daha geniş olan büyük ev vardı. Bu onun bildiği ve sevdiği dünyaydı. Bu yüzden, sınırlarının ötesinde nelerin yattığı onu hiç ilgilendirmiyordu.

Ancak, Shervane'in evreni zaman kavramından bağımsız evrenlerden biri değildi. Ekinler biçilip ambarlarda toplandı; Trilome gökteki yayı boyunca ağır ağır devindi ve geçen mevsimlerle birlikte Shervane'in zihni ve vücudu gelişti. Ülkesi gözüne daha küçük görünüyordu şimdi: dağlar daha yakın ve deniz, büyük evden biraz ötedeydi artık. Yaşadığı dünyayı ve onun şekillendirilmesinde oynayacağı rolü öğrenmeye başlamıştı.

Bazılarını babasından öğrendiyse de aldığı bilgilerin ve eğitimin çoğunu babasının babası zamanında dağların ötesinden ülkeye gelip, üç kuşaktır Shervane'in ailesinin öğretmenliğini yapan Grayle verdi ona. Ona öğrenmekten zevk almadığı pek çok şey gösterse de Grayle'den hoşlanıyordu. Çocukluk günleri oldukça mutlu bir şekilde geçti ve dağların ötesindeki topraklara gitme zamanı gelip çattı. Çağlar önce ailesi doğunun yüce ülkelerinden buraya göç etmişlerdi ve her kuşakta en büyük erkek evlat bir hacı gibi, delikanlılık yıllarının birini aralarında geçirmek üzere, kuzenlerinin yanına giderdi. Dağların ötesinde geçmişin bilgileri hâlâ taze olduğun ve insan yeni kişilerle tanışıp onlardan bir şeyler öğrenebildiği için bilgece bir yöntemdi bu.

Babası Sherval. Shervane ayrılmadan önceki bahar, uşaklarından üçünü ve birkaç binek hayvanını yanına alarak onu ülkenin daha önce hiç gitmediği bölgelerine götürdü. Trilome ufuk çizgisine dikkat çekici bir mesafede yaklaşıp kadar, batıya, denize doğru ilerlediler ve günler boyunca onu takip ettiler. Güneşin ışınları güçlerini kaybedene, gölgeleri önlerinde daha önce hiç uzamadığı kadar uzayana kadar güneye doğru ilerlediler. Artık hemen hemen Gölge

Toprakları'nın sınırları içindeydiler ve yaz ortasına kadar daha uzağa gitmek pek akıl kârı görünmüyordu.

Shervane yeni bir ülke gören her gençte olabilecek sabırsız merakla durmaksızın değişen manzarayı izleyerek babasının arkasında atını sürüyordu. Babası topraktan bahsediyor, burada yetiştirilebilecek ürünleri ve eğer yetiştirilmesi denenirse sonuç alınamayacak ürünleri anlatıyordu. Fakat Shervane'in ilgisi başka bir noktadaydı: ıssız Gölge Toprakları'na bakmakta, nereye kadar uzandığını ve içinde ne sırlar gizlediğini düşünmekteydi.

“Baba.” diye seslendi, “Gölge Toprakları'na girip durmaksızın güneye doğru ilerlersen dünyanın öbür tarafına mı varırsın?”

Babası gülümsedi.

“İnsanlar yüzlerce yıldır bu soruları soruyor.” dedi. “fakat iki sebepten dolayı cevabı asla öğrenemeyecekler.”

“Nedir o sebepler?”

“Birincisi, şüphesiz, karanlık ve soğuk. Kış aylarında burada bile hiçbir canlı yaşayamaz. Ancak, anladığım kadarıyla Grayle'in sana söz etmediği daha geçerli bir sebep var.”

“Bahsettiğini sanmıyorum: en azından hatırlamıyorum.”

Sherval bir süre cevap vermedi. Üzengileri üzerinde doğrulup güneye doğru bakmaya başladı.

“Bir zamanlar buraları çok iyi bilirdim,” dedi Shervane'e. “Gel, sana bir şey göstermek istiyorum.”

Takip ettikleri patikadan ayrıldılar ve sırtlarını güneşe verip birkaç saat daha ilerlediler. Zemin giderek dikleşiyordu şimdi. Shervane Gölge Toprakları'nın içlerine bir hançer gibi uzanan dik kayaya doğru tırmandıklarını gördü. Az sonra atların tırmanamayacağı kadar dik bir yokuşa geldiler ve atları uşaklara bırakıp yürüyerek devam ettiler.

“Arka tarafta başka bir yol daha var.” dedi Sherval. “ama atları alıp öbür tarafa dolanmaktansa buradan tırmanmak daha az vakit alır.”

Tırmandıkları yokuş dik ama pek uzun değildi ve birkaç dakika sonra başına vardılar. İlk bakışta Shervane farklı olan hiçbir şey göremedi: yine aynı. Trilorne'dan uzaklaştıkça daha da karanlık ve tehdit edici görünen engebeli arazi önünde uzanıyordu.

Biraz şaşkın bir ifadeyle babasına döndü. ama Sherval eliyle güneyde uzakları gösterip. ufukta görünmeyen bir çizgi çizmekteydi.

“Görmek pek kolay değil.” dedi yavaşça. “Sen doğmadan uzun yıllar önce. benim babam da bulunduğumuz yerden göstermişti bana onu.”

Shervane alacakaranlığın içine doğru daha dikkatli bakmaya başladı. Güney göğü neredeyse siyah denecek kadar karanlıktı ve dünyanın ucuyla birleşmek üzere alçalıyordu. Fakat bir süre sonra ne göğe. ne de yere ait olmayan. ikisini birbirinden sürekli bir kıvrımla ayıran çok daha koyu karanlık yapıyı görebildi.

Belki de karanlık topraklar ilk defa gözüne canlı ve davetkar görünüp. ona geleceği hakkında ipuçları verdiği için.

bir süre gözlerini kırpmadan aynı noktaya bakmaya devam etti. En sonunda gözlerini uzaklara kaydırduğunda, meydan okuyuşunun ne kadar büyük olduğunun farkında olmadan anladı ki hayatı bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Ve böylece, hayatında ilk defa, Shervane Duvar'ı gördü.

İlkbaharda insanlarıyla vedalaşp bir tane uşak alıp doğunun dağların arkasındaki muhteşem topraklarına doğru yola koyuldu. Burada aynı kanı taşıdığı insanlarla karşılaştı. ırkının tarihini, antik zamanlarda geliştirilen sanat ve bilimleri öğrendi. Öğrenim gördüğü yerde doğudan bile daha uzak yörelerden gelen oğlanlarla tanıştı: bunların çok azını daha sonraki hayatında görebilecekti ancak içlerinden biri hayatında umduğunun çok ötesinde bir rol oynayacaktı. Brayldon'ın babası çok ünlü bir mimardı, ancak oğlu onu gölgede bırakacak gibi görüntüyordu. Ülke tilke dolaşp, durmaksızın soruyor, öğreniyor, izliyordu. Shervane'den sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen, onu bildiklerinin kat kat fazlasını biliyordu -ya da genç delikanlıya öyleymiş gibi geliyordu.

Dünyayı aralarında paylaştılar ve arzularına göre yeni-den inşa ettiler. Brayldon geniş caddeleri ve yüksek kuleleri, geçmişin harikalarını bile kışkandıracak bir şehir hayal ederken, Shervane'in ilgisi daha çok o şehirde yaşayacak insanlar ve onların hayat düzenleri üstünde oluyordu.

Hiç görmemiş olsa da, Brayldon'ın kendi insanların anlattığı hikayelerden bildiği duvar hakkında konuşuyorlardı sık sık. Shervane'in öğrendiğine göre, duvar bütün tilkelerin güneyinde Gölge Toprakları'na paralel bir şekilde uzanıyordu. Çok zor da olsa, yaz ortasında ona ulaşılabilir-

di, ancak hiçbir yerde onun aşılabileceği bir nokta yoktu ve kimse öbür tarafta ne olduğunu bilmiyordu. İnsanın yüz misli bir yüksekliğe ulaştığında bile sona ermiyor, Gölge Toprakları'nın kıyılarını yıkayan buz gibi soğuk denizin etrafından dolaşıyordu. Yolcular Trilorne'un son, cılız ışıklarıyla zar zor ılıklaştırabildiği o yalnız kumsallarda durup, Duvar'ın ayaklarının dibindeki dalgalara kibirle bakan gölgesinin, denizin ötesine uzandığını görmüşlerdi. Ve uzak sahillerde ki başka yolcular, duvarın okyanusları aşip geldiğini, onların yanından geçip, dünyanın etrafındaki yolculuğuna devam ettiğini görmüşlerdi.

“Amcalarımdan biri,” dedi Brayldon, “gençken Duvar’a ulaşmış. Bir iddia için, ona ulaşana kadar on gün at sürmüş. Sanırım Duvar onu korkutmuş, çok büyük ve soğukmuş. Metalden mi taştan mı yapıldığını ayırt edememiş ve bağırduğunda hiç yankı alamamış, sanki Duvar tarafından unutulmuş gibi sesi bir anda kaybolup gitmiş. Benim ülkemdeki insanlar oranın dünyanın sonu olduğuna ve ötesinde hiçbir şeyin olmadığına inanıyorlar.”

“Eğer öyle olsaydı, Duvar inşa edilmeden önce okyanus dünyanın sonundan aşağı dökülürdü,” diye yanıtladı Shervane red edilemez bir mantıkla.

“Eğer dünyayı yarattığında onu Kyrone oraya dikmediyse.”

Shervane aynı fikirde değildi.

“Benim halkım onun insan yapısı olduğuna inanıyor, belki de bir sürü harika yapıya İlk Hanedan mühendislerinin. Eğer gerçekten Ateş Toprakları'na ulaşabilen, imza

atan hatta uçabilen gemiler yapabildilerse, Duvarı yapacak bilgeliğe de sahip olmaları gerekir.”

Brayldon omuz silkti.

“Çok iyi bir sebepleri vardı herhalde” dedi. “Cevabını asla öğrenemeyeceğiz, öyleyse niye endişelenelim ki?”

Bu oldukça pratik tavsiye, Shervane’in çoktan farkına vardığı sıradan insanların ona sürekli verdikleri cevaptı. Sadece filozoflar cevaplanamayan sorularla ilgileniyordu: Duvar bilmececi pek çok insan için yaratılış problemi kadar önemsizdi ve nadiren düşünülüyordu. Karşılaştığı tüm filozoflar ona farklı cevaplar vermişlerdi.

Öncelikle Grayle; Gölge Toprakları’ndan döndüğü gün ona duvarı sorduğunda yaşlı adam sessizce ona bakmış ve:

“Benim duyduğum kadarıyla Duvar’ın arkasında sadece tek bir şey var. O da delilik,” demişti.

Daha sonra Shervane sorularını duymakta zorlanacak kadar yaşlı bir adam olan Artex’e sormuştu. Tamamen açılabilmek için çok yaşlı görünen gözleriyle oğlana bakmış ve uzun bir duraklamadan sonra cevap vermişti:

Duvar’ı dünyayı yaratışının üçüncü gününde Kyrone yarattı. Arkasında ne olduğunuyse ancak öldüğümüzde keşfedebiliriz çünkü oraya ölümlerin ruhları gider.”

Ancak, aynı şehirde yaşayan İrgan buna karşı çıkmıştı.

“Senin sorunu ancak hafıza yanıtlayabilir evlat. Çünkü Duvar’ın arkasındaki topraklar bizim doğmadan önce yaşadığımız yerdir.”

Kime inanmalıydı? Gerçeği kimse bilmiyordu: eğer bir zamanlar bilindiye bile, bu bilgi çağlar önce kaybolmuştu.

Duvar hakkındaki araştırmaları başarısızlığa uğrasa da bu çalışma yılında pek çok şey öğrenmişti. Bahar geldiğinde Brayldon'a ve çok kısa bir süre tanıyabildiği dostlarına veda ederek onu kendi ülkesine götürecek antik yoldan geri dönmeye başladı. Buzdan duvarların gökyüzüne tehdit edercesine uzandığı dağlar arasındaki geçitte bir kez daha aynı tehlikeli yolculuğu yaptı. Yolun son bir kez daha kıvrılıp insanların yaşadığı, suyun buz kütlesine dönüşmeyip aktığı, buz gibi havada nefesin donmadığı yere ulaştı. Vadiye inmeden önce yolun son yüksek noktası olan bu yerde, insan okyanusun parıltılı kıyılarına kadar uzanan uzak toprakları görebiliyordu. Ve orada, dünyanın ucundaki sisler arasında neredeyse kaybolan kendi ülkesinin topraklarını seyretti Shervane.

Yoluna devam etti ve birkaç sıra kayalığı geçtikten sonra, öbürü bir depremde yok olduktan sonra yapılan antik günlerden kalma köprüye ulaştı. Ancak köprü yerinde yoktu: bir önceki kışın fırtınaları ve çığları devasa köprüyü sürükleyip götürmüştü. Bir gökkuşağına benzeyen güzel, metal yapı doksan metre derinlikte yamulmuş bir enkaz halinde yatmaktaydı. Yol yeniden açılana kadar yaz gelip geçecekti. Üzgün bir biçimde geri dönerken Shervane burada bir yıl daha geçireceğini ve bu süre içinde evine ulaşamayacağını biliyordu.

Son virajı dönmeden önce durup dakikalarca tüm sevdiği şeyleri içinde barındıran, ama şu anda ulaşılmaz olan topraklara baktı. Artık sisler görüntüyü kapatıyordu ve uzaktan görmesini engelliyordu. Açık alanlar tamamen

kaybolana ve dağlar onu bir kez daha kucaklayana kadar, azimli bir ifadeyle gerisingeri bakmaya devam etti.

Shervane geri döndüğünde Brayldon hâlâ şehirdeydi. Arkadaşını bir kere daha gördüğüne şaşırmış ve sevinmişti. Beraberce önlerindeki yılda neler yapacaklarını tartışmaya başladılar. Shervane'in misafirliğinden zevk alan ve onu tekrar görmekten dolayı mutlu olan kuzenlerinin gördüğü eğitime bir yıl daha devam etme fikriyse onun pek hoşuna gitmedi.

Karşı çıkılmasına rağmen Shervane planını yavaş yavaş gerektirmeye başladı. İlk başlarda Brayldon bile pek hevesli değildi ve işbirliğine ikna edilebilmesi için pek çok tartışma yapmaları gerekti. Bu noktadan sonra herkesin onayını almak bir zaman meselesiydi.

İki dost Brayldon'ın ülkesine doğru yola koyulduklarında yaz mevsimi yaklaşmaktaydı. Yolculuk uzun olduğu ve Trilorne kış alçalışına başlamadan bitirilmesi gerektiği için atlarını hızlı sürdüler. Brayldon'ın bildiği topraklara geldiklerinde çoğu olumsuz yanıtlanan bazı sorular sordular. Ancak alabildikleri cevaplar doğruydu ve kısa bir süre sonra Gölge Toprakları'ndaydılar. Shervane hayatında ikinci kez o gün gördü Duvar'ı.

İlk hareket ettiklerinde çıplak ve ıssız bir ovada yükselen Duvar pek uzakmış gibi görünmüyordu. Yine de, Duvar'a az bir şey olsun yaklaşabilmek için saatlerce at sürmeleri gerekti ve birden ne kadar yaklaştıklarını fark ettikleri anda duvarın yanı başında olduklarını gördüler. Ona ulaşıp dokunana kadar ne kadar uzakta olduğunu ölçmenin bir yolu yoktu.

Shervane zihnini durmaksızın meşgul eden abanoz renkli devasa engele baktığında, bir an onun muazzam yüksekliği altında ezileceğini sandı. Gözlerini hipnotize edici manzaradan zorlukla ayırabildi ve Duvar'ın yapıldığı maddeyi incelemek üzere ona yaklaştı.

Brayldon'ın da söylediği gibi, ona dokunduğunuzda bir soğukluk hissediliyordu -bu güneşsiz topraklarda olması gerekenden bile daha soğuktu. Yapıldığı madde anlatılmaz bir biçimde eli kavradığından, yumuşak mı sert mi olduğunu ayırt etmek çok zordu. Zorlayıp üzerine bastırıldığında, elleriyle Duvar arasında hiçbir boşluk görememesine rağmen, Shervane bir şeyin onun zeminle gerçekten temas etmesini engellediği hissine kapıldı. En garibi de Brayldon'ın amcasının bahsettiği esrarengiz sessizlikti: söylenen her kelime, çıkan her ses doğal olmayan bir süratle yok olup gidiyordu.

Brayldon atların taşıdığı çantalardan bazı aletler çıkar-mış ve Duvar'ın zemininde denemeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra hiçbir matkap ya da kesici aletin onun zeminine işlemediğini anladı ve Shervane'in ondan biraz önce düşündüğü sonuca vardı. Duvar yalnızca katı ve sert değildi, aynı zamanda ulaşılmazdı da.

En sonunda nefret dolu bir ifadeyle çantasından mükemmel düzgünlükte metal bir cetvel çıkarıp ucunu duvara dayadı. Shervane bir ayna yardımıyla Trilorne'un zayıf ışığını temas noktasına yansıtırken, Brayldon cetveli diğer ucundan sıkıca tutmaktaydı. Tam düşündüğü gibiydi: ince-cik bir ışın demeti, cetvelle Duvar arasından kesintiye uğramadan geçebiliyordu.

Brayldon düşünceli bir şekilde arkadaşına baktı.

“Shervane,” dedi, “sancım Duvar bizim bildiğimiz türden bir madde kullanılarak inşa edilmemiş.”

“O zaman belki de onun inşa edilmediğini ve şu anda gördüğümüz şekliyle yaratıldığını iddia eden efsaneler doğrudur.”

“Bence de,” dedi Brayldon. “İlk Hanedan’ın mühendisleri bu tip güçlere sahiptiler. Benim ülkemde, hiçbir boşluğu yokmuş ve tek bir işlemde yapılmış gibi duran pek çok antik yapı var. Renkli yerine siyah olsalardı, Duvar’ın yapıldığı maddeye çok benzeyeceklerdi.”

İşe yaramayan aletlerini bir kenara koydu ve basit bir yükseklik ölçme aracını kurmaya başladı.

“Eğer hiçbir şey yapamazsam,” dedi çarpık bir gülümsemeyle, “en azından ben de yüksekliğini ölçerim!”

Dönüp Duvar’a son bir kez baktıklarında Shervane onu bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. Şu anda öğrenebileceği daha fazla bir şey yoktu. Bir süreliğine de olsa gelecekte ona sırrını açıklayacak bu aptalca rüyayı ertelemeliydi. Belki de gerçekte bir sır da yoktu, belki Duvar’ın arkasında Gölge Toprakları dünyanın kıvrımını takip ettikten sonra bir yerde yeniden Duvarla birleşiyordu. Bu kesinlikle olması en muhtemel olardı. Ancak öyleyse Duvar ne sebeple ve hangi ırk tarafından inşa edilmişti?

Kızgın bir ifadeyle kendisini zorlayarak bu düşünceleri bir kenara bıraktı ve Duvar’ın başka insanların hayatında oynadığından daha fazla bir rol oynamayacağı bir gelecek tasarlayarak, atını Trilorne’un ışığına doğru sürdü.

Bu şekilde, Shervane evine dönene kadar iki yıl geçti. İki yıl içinde, hele bir de gençseniz, pek çok şey unutulabilir ve kalbe en yakın olanlar bile ayrıcalıklarını kaybedip zar zor hatırlanabilir hale gelir. Shervane dağların son tepelerini aşmış, çocukluğunun geçtiği ülkeye bir kere daha ulaştığında, eve dönmekten dolayı hissettiği mutluluk garip bir şekilde yerini hüzne bıraktı. Bir zamanlar asla unutmayacağını düşündüğü pek çok şeyi artık hatırlayamadığını fark etti.

Dönüş haberi ondan önce eve varmıştı ve kısa bir süre sonra bir grup atlının yol üzerinden dörtnala ona doğru geldiklerini gördü. Sherval'in onu karşılamaya gelip gelmediğine bakmak için sabırsızca atını ileri sürdü. fakat grubun liderliğini Grayle'in yaptığını görünce biraz hayal kırıklığına uğradı.

Yaşlı adam atını ona doğru sürmeye başlayınca Shervane durdu. Daha sonra Grayle elini onun omzuna koydu fakat bir süre sonra kafasını çevirdi ve konuşamadı.

Ve ardından Shervane, geçen yılın fırtınalarının sadece köprüyü değil üzerine yıldırım düşen evini de bir harabeye çevirdiğini öğrendi.. Sherval'in sahibi olduğu topraklar, gerektiğinden yıllar önce oğlunun mülkiyetine geçmişti. Dahası, yıldırımın düştüğü gün bütün hanedan geleneksel yıllık toplantı için Sherval'in büyük evinde toplanmıştı. Böylece kısacık bir zaman diliminde denizler ve dağlar arasında yer alan her şey onun emri altına girmişti. Nesillerdir varolan gelmiş geçmiş en zengin insan oydu; ne var ki tüm bu sahip olduklarını bir daha hiç göremeyeceği babasının sakın, gri gözlerinden gelecek tek bir bakış için feda etmeye hazırdı.

Shervane çocukluğunu geride bıraktığı dağların ötesinden döndüğünden sonra, Trilorne defalarca yükselip alçalmıştı. Ülke zenginleşmiş ve bir anda sahip olduğu mülkler durmaksızın değerlerini artırmıştı. Onları çok iyi yönetmişti ve şimdi bir kez daha hayal kuracak boş zamanı vardı. Bundan öte hayallerini gerçekleştirmesini sağlayacak zenginliğe de sahipti artık.

Sık sık dağların ötesindeki ülkelerden Brayldon'ın yaptığı işlere dair haberler gelmişti. ve her ne kadar iki arkadaş gençliklerinden beri birbirlerini görmemiş olsalar da, düzenli bir şekilde mesaj alışverişini hiç kesmemişlerdi. Brayldon tutkusunu gerçekleştirmişti: sadece antik günlerden sonra yapılan en yüksek iki binayı dikmekle kalmamış, onun zamanında tamamlanamayacaksa da, bütün bir şehri tek başına plânlamıştı. Tüm bunları duyan Shervane kendi gençliğindeki isteklerini hatırlamış ve akıllı yıllar öncesine, Duvar'ın önünde durup onu inceledikleri güne gitmişti. Uzun bir süre, eğer içindeki özlemler canlandırılırsa bastırmakta güçlük çekeceği düşüncesiyle mücadele etti. En sonunda kararını verdi ve Brayldon'a bir mektup yazdı: eğer hayallerini gerçekleştirmekte kullanılmıyorlarsa zenginlik ve güç neye yarardı?

Shervane, ona şöhret getiren yıllarda Brayldon'ın geçmişini unutup unutmadığını merak ederek bekledi. Fakat bu çok uzun sürmedi: tamamlaması gereken çok önemli işleri olduğundan Brayldon hemen gelemecekti. ancak bu işler biter bitmez eski dostuna katılacaktı. Shervane onun becerisine denk bir meydan okumayla dikilmişti karşısına ve başarabilirse, bu işten alacağı tatmin daha önce yaptığı işlerden aldıklarıyla kıyaslanamayacak derecede olacaktı.

Bryldon sonraki yazın başlarına doğru geldi ve Shervane onu köprünün altındaki yolda karşıladı. Ayrıldıklarında birer delikanlıydılar şimdiyse orta yaşlarına yaklaşıyorlardı. Yine de, birbirlerini selamlarken yılların pek bir şey görmediğini ve zamanın iki arkadaşına ne kadar hafifçe dokunduğunu görerek içten içe sevindiler.

Brayldon'ın çizdiği planları değerlendirerek günlerce birlikte çalıştılar. Yapılacak iş çok büyük boyuttaydı ve tamamlanması yıllar alacaktı. Ancak bu Shervane kadar zengin bir adam için sorun değildi. Son kararını vermeden önce, eski dostunu Grayle'le görüşmeye götürdü.

Yaşlı adam birkaç yıldır Shervane'in onun için yaptırdığı evde yaşıyordu. Uzun bir süredir devlet politikasında aktif görev almamaktaydı ancak ne zaman ihtiyaç duyulsa tavsiyeleri hazırdı ve bu tavsiyeler paha biçilmez değerdedi.

Grayle, Brayldon'ın ülkelerine gelme sebebini biliyordu ve mimar taslaklarını ona sunmaya başlayınca hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi. En büyük çizim, aşağıdaki ova-
dan yükselerek Duvar'a kadar gelen bir merdivenin kurulmasını betimliyordu. Altı eşit aralıklı boşluğa sahip, yavaşça yükselen rampa, sonuncusu Duvar'ın üzerinden bir az uzakta yer alan geniş platformlar şeklinde ilerliyordu. Platform üzerinde bazı noktalardan, Grayle'e göre yapmak zorunda oldukları işe göre çok narin ve zayıf olan yan destekler iki tarafa doğru Duvar yüksekliğince uzanmaktaydı. Ancak sonradan, büyük rampanın kendi kendini destekleyeceğini ve yandan gelen bütün basıncın Duvar tarafından emileceğini gördü.

Bir süre öylece çizimlere baktı ve ardından zor duyulan bir sesle:

“İstediklerini yapmayı daima başardın Shervane. En sonunda işin bu noktaya varacağını tahmin etmem gerekirdi,” diye görüşünü bildirdi.

“O zaman bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Shervane. Daha önce hiç yaşlı adamın tavsiyeleri dışına çıkmamıştı ve şimdi de bunu yapma ihtimali onu rahatsız ediyordu. Her zaman olduğu gibi Grayle hemen sadede geldi.

“Ne kadara mal olacak?” dedi.

Brayldon ona anlattı ve bir süre için şok edici bir sessizlik oluştu.

“Buna.” diye ekledi mimar aceleyle, “Gölge Toprakları’nın içinden geçen iyi bir yolun yapımı ve işçilerin kalacağı küçük bir yerleşim merkezinin inşası da dahil. Merdiven sert bir yapı meydana getirmek üzere bir araya getirilmiş birbirinin tıpkısı bir milyon kadar bloktan oluşacak. Bu blokları -ümit ediyorum- Gölge Toprakları’ndaki mineralerden oluşturabiliriz.”

Sessizce iç çekti.

“Bunu birbirine geçirilmiş metal çubuklardan da inşa edebilirdim ancak malzemelerin dağların ötesinden getirilmesi gerekeceği için maliyetler daha da artardı.”

Grayle çizimi daha yakından inceledi.

“Neden zirveye gelmeden duruyor?” diye sordu.

Brayldon yüzü biraz kızarak soruyu cevaplayan Shervane'e baktı.

"Son taşı yerine ben koymak istiyorum." diye yanıtladı. "Son aşama, en yüksek platformda yer alacak bir asansör vasıtasıyla yapılacak. Bu tehlikeli bir iş olabilir: yalnız gitmemin sebebi de bu."

Tek neden bu değildi ama iyi bir nedendi. Grayle'in daha önce de söylediği gibi Duvar'ın ötesinde delilik vardı. Eğer bu doğruysa onunla yüzleşen kişi Shervane olmalıydı.

Grayle, yumuşak ses tonuyla bir kez daha konuştu.

"Şu durumda," dedi. "bu sadece seni ilgilendirdiğinden, yaptığın için ne iyidir diyebilirim ne de kötüdür. Eğer Duvar bizi bir şeyden koruması için yapılmışsa diğer taraftan hâlâ geçilemez durumda olacak."

Brayldon evet anlamında kafasını salladı.

"Bunu da düşünmüştük," dedi gururlu bir ifadeyle. "Eğer gerekirse, belirli noktalara yerleştirilen patlatıcılar yardımıyla rampa tek bir hareketle yıkılabilir."

"Bu iyi," diye cevapladı yaşlı adam. "Anlatılan hikayelere inanmıyorum, ama hazırlıklı olmak en iyisi. İş tamamlan-
dığında umarım hâlâ hayatta olurum. Ve şimdi, senin kadar gençken bana Duvar hakkında anlatılanları hatırlamaya çalışmam gerekiyor .

Duvar'a giden yol kış bastırmadan önce açılmış ve işçilerin kalacağı geçici yerleşiminin temelleri atılmıştı. Gölge Toprakları mineral açısından çok zengin olduğundan Brayldon'ın ihtiyaç duyduğu malzemeleri bulmak zor ol-

mamıştı. Ayrıca, Duvar'ı bizzat araştırmış ve merdivenin kurulacağı bölgeyi belirlemişti. Trilorne ufkun altında batmaya başladığında, Brayldon yapılan işten oldukça memnun durumdaydı.

Bir sonraki yaz yüz binlerce beton bloktan ilki hazırlanmış ve test edilmek üzere Brayldon'a sunulmuştu. Kış gelmeden hemen önceyse binlerce blok üretilip temelin bir kısmı atılmıştı. Brayldon artık üretimin başında güvendiği bir yardımcısını bırakıp yarım kalan işinin başına dönebilirdi. Yeterince blok üretildiğinde geri dönecek ve yeniden işlerin başına geçecekti. O zamana kadar ona ihtiyaç yoktu.

Her yıl iki ya da üç kere Shervane Duvar'a gidip taşların dev bir piramide dönüşmesini seyretti ve dört yıl sonra bu kez yanında Brayldon da vardı. Taşlar, Duvar'ın yanı sıra kat kat yaklaşıp yükselmeye ince payandalarsa göğe doğru kıvrılmaya başlamıştı. İlk başlarda merdivenin yükselmesi yavaştı, ancak Duvar'ın zirvesine yaklaşıldıkça hız giderek arttı. Yılın üçte birinde işin bırakılması gerekiyor ve Shervane için Gölge Toprakları'nın sınırındaki gergin bekleyiş başlıyordu. Orada durup yanından geçip merdivene saldıran yeniden hükmetmeye başlayan karanlığı izliyordu. Ancak Brayldon merdiveni iyi inşa etmişti ve Duvar'la yarışarcasına, her bahar zarar görmeden ayakta kalmayı başarıyordu.

Son taşlar işe başladıktan yedi yıl sonra yerlerine kondu. Yapıyı bir bütün olarak görebilmek için bir mil geriden izleyen Shervane, tüm bu mucizenin Brayldon'ın yıllar önce çizip ona gösterdiği basit taslaklarda başladığını hatırladı. Ve hayallerini gerçekleştiren bir sanatçının duyduğu heyecanı hissetti. Sonra da daha küçük bir çocukken, babasıyla

Gölge Toprakları'nın ıssız gökleri altında uzanıp Duvar'ı ilk kez gördüğü gün geldi aklına.

Üst platformun etrafında koruyucu parmaklıklar vardı ama Shervane'in en uca kadar gitmek gibi bir niyeti yoktu. Zemin baş döndürücü bir uzaklıktaydı. o da bulunduğu yüksekliği unutmak için Brayldon ve işçilerin uğraştığı. onu altı metre yukarıdaki son noktaya çıkaracak kaldıracın yapılmasına yardım etti. Makine tamamlandığında üzerine çıkıp, yüzünde güven veren bir ifadeyle arkadaşına döndü.

“Sadece birkaç dakikalığına orada kalacağım.” dedi gösterişli bir ilgisizlikle. “Her ne bulursam bulayım bir an önce geri döneceğim.”

Bunun yapabileceği tek şey olduğunu asla tahmin edemezdi.

Grayle artık hemen hemen hiç görmüyordu ve başka bir sonraki bahara kadar yaşamayacaktı. Fakat ziyaretçisi konuşmaya başlamadan önce ayak seslerinden onu tanıdı ve Brayldon'ı adıyla selamladı.

“Geldiğine sevindim,” dedi. “Bana söylediklerin hakkında durmadan düşündüm ve sanırım en sonunda artık gerçeği biliyorum. Belki sen de bunu çoktan tahmin etmişsindir.

“Hayır,” dedi Brayldon. “Bunu düşünmekten daima korktum.”

Yaşlı adam gülümsedi.

“Niye insan bir şeyden garip olduğu için korkar? Duvar muhteşem, evet ama ona sırrından korkmadan yaklaşacak

biri için kötü olan hiçbir şey yok. Ben daha gençken Brayldon, eski ustam bana, zamanın gerçeği asla yok edemeyeceğini, onu ancak efsaneler arasında gizleyebileceğini söylemişti. O haklıydı. Duvar hakkında yaratılan masalların içinden gerçekten tarihe ait olanları ayıkladım.

Uzun zaman önce Brayldon, İlk Hanedanlık en parlak günlerindeyken, Trilorne şimdikinden çok daha sıcaktı ve Gölge Toprakları'nda insanlar yaşıyordu. Belki de Trilorne soğuduğunda bir gün Ateş Toprakları'nda olacağı gibi. Yolu kesen bir Duvar olmadığından insanlar istedikleri kadar güneye gidebiliyordu. Pek çoğu yerleşecek yeni topraklar bulmak için böyle yapmış olmalı. Shervane'in başına gelecekler onların da başına gelmiş ve pek çok zihin bu yüzden hasar görmüş olsa gerek. Bu kafayı yiyenler İlk Hanedan'ın bilimadamlarının deliliğin tüm ülkeye yayılmasını engellemek için Duvar'ı yapmalarına yol açacak kadar çok olmalı. Bunun gerçekliğinden şüpheliyim, ama efsane onun dünyayı çevreleyen bir bulut kullanılarak, hiç iş gücüne gerek kalmadan tek bir günde oraya dikildiğini söylüyor."

Bir an daldı ve Brayldon onu rahatsız etmedi. Akılcı geçmişte, dünyasının uzayda gezinen mükemmel bir küre olduğu antik çağda yaşayanların ekvatoru bir karanlık duvarla çerçeveledikleri zamanlardaydı. En önemli ayrıntısında hatalı da olsa bu resmi kafasından silip atması mümkün olmadı.

* * *

Shervane Duvar'ın son metreleri gözlerinin önünden geçerken çığlık atmamak için kendini güçlkle zapt etti. Batıl inançlardan tamamen arınmış bir topluma mensup olduğundan duyduğunda kahkahâlâr attığı korkunç hikayeleri hatırladı. Ama ya eğer o hikayeler doğruysa ve Duvar dünyayı kötülüklerden korumak için yapıldıysa diye düşündü.

Tüm bunları aklından çıkarmaya çalıştı ve Duvar'ın en üst kısmına vardığında, bunun o kadar da zor olmadığını farkettti. İlk bakışta gözlerinin gördüğü görüntüyü algılayamadı ama sonra, genişliğini kestiremediği, kesintisiz, siyah bir düzlüğe bakmakta olduğunu farkettti.

Platform durduğunda, yarı bilinçli bir şekilde Brayldon'ın hesaplarında ne kadar tutarlı olduğunu görüp yaptığı işe bir kez daha hayran kaldı. Sonra da Duvar'ın üzerine çıkıp durmaksızın ileri doğru yürümeye başladı.

Yanlış giden bir şeyler vardı. Attığı her adımda etraf daha da kararıyordu. Şaşırmış bir şekilde arkasına döndü ve Trilorne'un diskinin koyu renkli bir camın arkasından bakıyormuşçasına soluklaşıp karardığını gördü. Gittikçe artan korkusuyla bir şey daha fark etti, ama bunun olması imkansızdı; Trilorne tüm hayatı boyunca bilip tanıdığı yıldızdan daha küçüktü.

Kızgın bir ifadeyle başını salladı. Bu gördükleri gerçek değildi; onları kendisi hayal ediyordu. Gerçekte bunlar, yaşadığı deneyime zıt bir biçimde artık korkmamasına ve arkasındaki güneşe fırlattığı tek bir bakıştan sonra kararlı adımlarla ileri doğru yönelmesine neden oldu.

Trilorne bir nokta boyutuna küçülüp karanlık her tarafını sardığında artık inatlaşmayı sona erdirme zamanı gelmişti.

Daha zeki bir adam o noktadan itibaren geri dönerdi. Birden Shervane'in aklına yer ve gök arasındaki bu sonsuz alacakaranlıkta kaybolduğu ve güvenliğe giden yolu bir daha bulamayacağına dair ürkütücü düşünceler gelmeye başladı. Ancak, Trilorne'u görebildiği sürece gerçek bir tehlikede olamayacağını düşünerek rahatladı.

Biraz daha tedirgin adımlarla, sık sık kendisine yol gösteren soluk ışığa dönüp bakarak yoluna devam etti. Trilorne'un kendisi kaybolmuştu ama kaybolduğu noktada onun varlığına dair parlak bir bölge hâlâ gökte duruyordu. Ve kısa bir süre sonra, gökte ikinci bir ışık belirdi, bundan sonra da artık Trilorne'un ışığına ihtiyacı kalmadı.

İlk bakışta çok küçük bir parıltıydı ve onun varlığından emin olduğu anda Trilorne'un çoktan kaybolduğunu fark etti. Şimdi kendine güveni gelmişti ve ilerledikçe önünde büyüyen ışık, anlamadığı bir şekilde korkularını bastırıyordu.

Aslında başka bir güneşe yaklaştığını fark ettiği an onun az önce Trilorne'un küçülmesinin tam tersine tam zıt şekilde büyüdüğünü anladı ve tüm şaşkınlığını gizlemeye çalışarak ilerledi. Şu anda sadece gözlüyor ve kaydediyordu: ileride bunları anlamak için fırsatı olacaktı. Gezegeninin, biri öteki tarafta, iki tane güneşi sahip olması imkansız değildi sonuçta.

Artık zor da olsa, karanlığın ötesini, Duvar'ın diğer ucunu görebiliyordu. Bu dünyayı, kendi dünyasından ayrılan bu toprakları binlerce yıldır -belki de sonsuzluğun başlangıcından bu yana ilk gören kişi o olacaktı. Acaba onlarda bizim

gibi adaletli mi; acaba orada karşılaşmaktan hoşlanacağını insanlar mı yaşıyor diye düşündü.

Fakat orada bekleyenlerin kimliği hayal edebileceğinden çok çok farklıydı.

* * *

Grayle elini arkasındaki küçük dolaba uzattı ve üzerinde duran boş bir kağıt parçasını aldı. Brayldon sessizce onu izledi; yaşlı adam devam etti.

“Evrenin boyutlarına ve sınırlarının olup olmadığına dair tartışmaları ne kadar sık duyarız! Zihnimiz sonsuzluk kavramına isyan ettiğinden uzaya bir sınır biçemeyiz. Bazı filozoflar uzayın daha üst bir boyutta oluşan dev bir kıvrımla sona erdiğini düşündüler -sanırım bu teoriyi biliyor-sundur. Bu başka evrenler için doğru olabilir. -tabii eğer varlarsa- fakat bizimkisi için durum biraz farklı.

Duvar hattı boyunca Brayldon bizim evrenimiz bir sona ulaşır, ama sona ermez. Duvar inşa edilmeden önce, insanlar hiçbir engelle karşılaşmadan oraya gidebiliyordu. Duvarın kendisi, bulunduğu uzayın özelliklerini paylaşan tamamen insan yapısı bir engel. Bu özellikler hep vardı ve Duvar onlara hiçbir şey eklenmedi.”

Kağıdı Brayldon’a çevirdi ve onu döndürdü.

“Bu,” dedi, “düz bir kağıt. Tabii ki iki yüzeyi var. Böyle olmayanını düşünebiliyor musun?”

Brayldon şaşkın bir ifadeyle onu izlemekteydi.

“Bu imkansız çok saçma!”

“Öyle mi dersin?” dedi Grayle usulca. Yeniden dolaba uzandı ve parmakları onun raflarını karıştırmaya başladı. Sonunda, uzun, esnek bir kağıt parçası çıkarıp ifadesiz gözlerini sessizce bekleyen Brayldon’a dikti.

Biz İlk Hanedanlığın zekalarıyla boy ölçüşemeyiz, ancak onların direk görüp kavrayabildiklerini benzetmelerle ortaya koyabiliriz. Çok önemsiz görünen bu basit numara, gerçeği anlamana yardımcı olabilir.”

Elindeki kağıdın iki ucunu bir silindir oluşturacak şekilde birleştirdi.

“İşte şu anda elimde bir silindir var. Parmağımı içinde dolaştırıyorum, şimdi de dışında. İki yüzey tamamen birbirinden ayrı: birinden diğerine ancak taban kenarlarından gidebilirsin. Katılıyor musun?”

“Şüphesiz,” dedi Brayldon, hâlâ şaşkın. “Ama bu neyi ispatlar ki?”

“Hiçbir şeyi,” dedi Grayle. “Peki şimdi izle-”

* * *

Bu güneş diye düşündü Shervane, Trilorne'un ikizi. Şu anda karanlık tamamen yok olmuştu ve artık anlamaya çalışmadığı, sonsuz bir ovada yürüyormuş hissi de gitmişti.

Başdöndürücü uçuruma çok çabuk varmak istemediğinden daha yavaş yürümeye başlamıştı. Bir süre sonra ufukta, arkasında bıraktıkları kadar çorak ve cansız topraklar gördü. Kendi ülkesinin de ilk görünümü bundan farklı olmadığı için hayal kırıklığına uğramadı.

Böylece yürümeye devam etti ve bir süre sonra buz gibi bir el kalbini kavradığında, daha az kararlı bir adamın yapacağı üzere durmadı. Yolculuğunun başladığı ovayı, merdiveni ve son olarak da Brayldon'ın endişeli yüzünü görene dek onu şoka uğratan manzarayı korkmaksızın izlemeye devam etti.

Grayle kağıdın iki ucunu yeniden bir araya getirdi. Ancak bu sefer uçlardan birini yüz seksen derece kıvrıp öyle birleştirmişti. Kağıdı Brayldon'a uzattı.

“Şimdi parmağını onun etrafında gezdir bakalım,” dedi yavaşça.

Brayldon denileni yapmadı: yaşlı adamın ne demek istediğini kavramıştı.

“Anlıyorum,” dedi. “Artık iki farklı yüzey yok. Tek bir sürekli kağıt var, tek taraflı bir yüzey. İlk başta böyle bir şey tamamen imkansız görünüyordu.”

“Evet,” diye yanıtladı Grayle usulca. “Anlayacağınızı biliyordum. Tek taraflı bir yüzey. Belki şimdi neden bu çarpıtılmış kısırdöngü sembolünün antik dinlerde -anlamını tamamen kaybetmiş olsa da- bu kadar yaygın olduğunu kav-

ramışsındır. Elbette bu, kaba ve basit bir benzetmeden başka bir şey değil. Gerçekte üç boyutta ortaya çıkması gereken bir şeyin, iki boyutta çıkmasına bir örnek. Fakat bu gerçeğin, bizim en anlayabileceğimiz şekilde açıklaması.”

Uzun, sıkıcı bir sessizlik oluştu. Daha sonra Grayle derin derin iç çekti ve yüzünü sanki hâlâ görebiliyormuş gibi bakarak Brayldon’a döndü.

“Neden Shervane’den önce döndün,” diye sordu, cevabı gayet iyi bilmesine rağmen.

“Bunu yapmak zorundaydık,” dedi Brayldon üzgün üzgün, “ama eserimin yok edilmesini izlemek istemedim.”

Grayle ona acıyarak başını salladı.

“Anlıyorum,” dedi.

Shervane gözlerini bir daha kimsenin tırmanamayacağı uzun basamaklara çevirdi. Pişmanlık duymuyordu, uğraşmıştı ayrıca kimse de daha fazlasını yapamazdı. Elde edilebilecek en iyi zafer buydu ve onun olmuştu.

Yavaşça elini indirip işaretini verdi. Bütün diğer sesleri yuttuğu gibi Duvar patlamayı da emdi ancak yılların emeği olan blokların ve bağlantıların yıkılışı, hayatı boyunca unutamayacağı bir görüntü olarak beynine kazındı. Bir an için, Duvar’ın diğer tarafındaki merdivenlerin başında, blokların yıkılışını izleyen başka bir Shervane daha olabileceğine ilişkin tarifsiz derecede korkutucu bir düşünce aklına geldi.

Ancak sonradan bunun aptalca bir düşünce olduğunu fark etti: çünkü en iyi onun bildiği bir gerçek vardı. Duvar'ın bir arka tarafı yoktu...

GÜVENLİK YOKLAMASI

Montaj bantlarıyla seri üretimin çağı olan günümüzde sık sık, metal ya da ağaç işlemecilerine olan ve geçmişte yapılan pek çok paha biçilmez yapıta yaşam veren zanaatkarlara artık yer olmadığı söylenilir. Birçok diğer genelleme gibi elbette bu da doğru değildir. Evet, şu anda zanaatkar sayısı daha azdır fakat bu kesinlikle onların soyunun tüendiğini göstermez. Pek çoğu mesleğini değiştirmek zorunda kalmıştır, ama kalanlar dürüst bir biçimde işlerini sürdürmektedir. Eğer nereye bakacağınızı bilerseniz bir zanaatkarı Manhattan Adası'nda bile bulabilirsiniz. Onun küçük, dağınık dükkanına kiraların düşük olduğu ve yangın alarınlarının çalışmadığı apartmanların zemin katlarında ya da terk edilmiş büyük mağazaların üst katlarında rastlarsınız. Artık kemanlar, guguklu saatler ya da müzik kutuları yapmıyor olabilir, ancak sahip olduğu beceriler aynı becerilerdir ve yaptığı şeylerin hiçbirisi bir diğerine benzemez. Makine kul-

lanımını küçümsemez, tezgahının üzerindeki karışıklığın içinde elektrikli el aletleri bulabilirsiniz. Geçen zamanla birlikte yerini değiştirmiştir: ölümsüz bir sanat eseri yarattığının farkına bile varanayan, evrensel garip-işlerin-adamı, daima aramızda olacaktır.

Hans Muller'in dükkanı Queensborough Köprüsü'ne birkaç yüz metre uzaklıkta terk edilmiş bir deponun arka tarafındaki geniş bir odadaydı. O muhitteki binaların çoğu boşaltılmış, yıkılacakları günü beklemekteydi. Er ya da geç Hans'ın da oradan taşınması gerekecekti. Bina'nın tek girişi gündüzleri otopark, geceleriye mahallenin genç suçluları tarafından buluşma yeri olarak kullanılan, her yanını otların bürüdüğü bir alandaydı. Bu gençler, sık sık buraya gelip soruşturma yapan polislerle işbirliği yapmaması gerektiğini bilen Hans'a hiç sataşmamışlardı bu güne kadar. Polis ise, durumunu bildiğinden Hans'a bir baskı yapmazdı ve bu şekilde Hans herkesle iyi geçinmekteydi. Barışsever bir vatandaş tanımı tam onu anlatmaktaydı.

Hans'ın şu anda üzerinde çalıştığı iş Bavyera kökenli a-talarını kesinlikle çok şaşırtırdı. Aslında, on yıl önce olsa Hans'ın kendisi de çok şaşırdı bu işe. Her şey iflas etmiş bir müşterisinin borçlarına karşılık ona bir televizyon ver-mesiyle başlamıştı...

Hans teklifi isteksizce kabul etmişti; eski kafalı olduğundan ya da televizyonu onaylamadığından değil, lanet olası şeyi izleyecek zaman bulamayacağını düşündüğünden-di bu tepki. Yine de, diye düşündü, onu en az elli dolara satabilirim. Ama satmadan önce, bir bakalım şu programlar neye benziyormuş...

Eli açma düğmesine gitmişti: ekran bir anda hareket eden şekillerle doldu -ve ondan önce pek çok kişiye olduğu gibi Hans bu görüntülerin içinde kayboldu. Varlığından haberdar olmadığı bir dünyaya girdi -savaşan uzay gemilerinin, egzotik gezegenlerin, garip ırkların olduğu bir dünyaya. Aslında bu dünya Kaptan Zipp'in, Uzay Birlikleri Komutanı'nın dünyasıydı.

Büyü ancak, birbirine denk iki kas yığını boksörün mucize tahıl Crunche'in erdemleri hakkında yaptıkları yorumlarla bezeli reklam sonunda bozuldu. Hans basit bir adamdı. Masallardan hep hoşlanmıştı -bu da modern çağın masalıydı ve Grimm kardeşlerin hiç düşünemeyeceği bir şekildeydi. Böylece Hans televizyonu satmadı.

İlk başlardaki saf, eleştirilmez eğlence yok olmadan birkaç hafta önceydi. Hans'ı sinirlendiren ilk şey geleceğin dünyasındaki mobilyalar ve dekor olmuştu. Daha önce de belirtildiği gibi, o bir sanatçıydı ve yüz yıl sonra yaşayacak insanların zevklerinin Crunche sponsorlarının öngördüğü kadar basit olamayacağını düşünüyordu.

Kaptan Zipp'in ve rakiplerinin kullandığı silahlar hakkında da bazı düşünceleri vardı. Hans'ın taşınabilir proton ayrıştırıcısının çalışma prensiplerini bilmediği doğrudur, bir şekilde çalışıyordu işte; ama o kadar hantal ve çirkin olmak zorunda mıydı? Giysiler, uzay gemilerinin iç dizaynları -hiç inandırıcı değildi ona göre. Peki bunları nereden biliyordu? Neyin neye yakışacağına dair daima üstün bir öngörüsü olmuştu ve bu öngörü yabancıları olduğu bu yeni alanda bile işe yarıyordu.

Hans'ın basit bir insan olduğunu söylemiştik. Aynı zamanda kurnaz birisiydi ve televizyon işinde para olduğunu duymuştu. Böylece oturup çizmeye başladı.

Kaptan Zipp'in prodüktörü set koordinatörüne olan sabrını yitirmemiş olsaydı bile, Hans Muller'in fikirleri ilgisini çekerdi mutlaka. Onları eşsiz kılan bir gerçekçilik ve inandırıcılık vardı bu çizimlerde. Kaptan Zipp'in en genç hayranlarını bile üzmeğe başlayan yapmacıklıktan tamamen uzaktılar. Ve onlar da Hans'ı tuttular.

Bununla birlikte, şartları o belirledi. Her ne yapıyorsa, sevdiğinden yapıyordu; ona hayatında hiçbir işten kazanmadığı kadar çok para kazandırsa bile. Yardımcısı olmayacak ve kendi küçük dükkanında çalışmayı sürdürecekti. Tek yapmak istediği prototipleri, temel dizaynları üretmekti. Seri üretim başka bir yerde yapılabilirdi -o bir zanaatkardı, fabrika değil.

Yeni düzenlemeler işe yaramıştı. Altıncı ayın sonunda Kaptan Zipp neredeyse tamamen değişmiş, rakibi olan uzay dizilerine korku salmaya başlamıştı. Eleştirilenlere göre bu dizi gelecek hakkında değildi. Geleceğin ta kendisiydi - kimse bunu tartışmıyordu. Oyuncular bile yeni çevrelerinden etkilenmişlerdi: bazen set dışında Viktorya çağına düşmüş zaman yolcuları gibi davranıyorlardı.

Fakat Hans bunların hiçbirini bilmiyordu. Prodüktör dışında kimseyle görüşmeden, işlerini telefonla hallederek, üzerine düşenleri mutlulukla yerine getiriyor ve fikirlerinin saptırılmadan televizyona uygulandığından emin olmak için sonucu izliyordu. Televizyonun fantastik dünyasıyla bağlantısını gösteren tek şey, dükkanının bir köşesinde duran dev Crunche paketi idi. Minnettar sponsorunun getirdiği bu

paketten bir ağız dolusu almış, hemen ardından da şükranla ona verilen paranın bu şeyi yemesi için olmadığına dua etmişti.

Bir pazar günü geç saatlerde, birdenbire dükkanda yalnız olmadığını fark ettiği zaman, elindeki uzay kaskının üzerindeki son düzeltmeleri yapmaktaydı. Yavaşça çalışma tezgahından kapıya doğru döndü. Kilitli olan kapıyı nasıl bu kadar sessiz açabilmişlerdi? Kapının önünde hareketsiz bir şekilde onu gözleyen iki adam duruyordu. Hans yüreğinin ağzına geldiğini hissetmesine rağmen adamlara meydan okuyacak cesareti kendinde buldu. Allahtan burada çok fazla para yoktu. Ancak, sonradan bunun iyi bir şey olup olmadığını merak etti. Adamlar sinirlenebilirdi...

“Kimsiniz?” diye sordu. “Burada ne yapıyorsunuz?”

Diğeri kapıyı gözetlerken, adamlardan biri ona doğru ilerledi. Şapkaları Hans’ın yüzlerini göremeyeceği bir biçimde öne eğikti ve üzerlerinde yepyeni pardösüler vardı. Sıradan soyguncular olmak için fazla iyi giyimliydiler.

“Paniğe kapılmanıza gerek yok Bay Muller.” diye yanıtladı yakınındaki adam, düşüncelerini okumuşçasına. “Bu bir soygun değil. resmi bir iş. Biz -Güvenlik’teniz.”

“Anlamıyorum.”

Diğeri pardesüsünün altında taşıdığı klasörden bir fotoğraf destesi çıkardı. Aradığını bulana kadar fotoğrafları karıştırdı.

“Canımızı biraz sıktınız Bay Muller. Sizi bulmak iki haftamızı aldı. İşverenleriniz çok ağız sıkı çıktı. Şüphesiz sizi rakiplerinden saklamaya çalışıyorlardı. Ama sonuçta.

işte buradayız ve cevaplamanızı istediğimiz bazı sorular var.”

“Ben bir casus değilim!” diye cevap verdi Hans kızgınlıkla. “Bunu yapmaya hakkınız yok. Ben sadık bir Amerikan vatandaşıyım!”

Diğer adam yaptığı çıkışı dikkate almadı ve ona bir fotoğraf uzattı.

“Bunu tanıyabildiniz mi?” dedi.

“Evet. Bu Kaptan Zipp’in gemisinin iç tarafı.”

“Ve dizaynını siz yaptınız?”

“Evet.”

Dosyadan başka bir fotoğraf çıkardı.

“Peki ya bu?”

“Paldar’daki Mars kentinin havadan görünümü.”

“Ve fikri size ait.”

“Elbette!” diye yanıtladı Hans. artık tedbiri elden bırakarak.

“Ve bu?”

“Ah, proton silahı. Onunla gurur duyuyorum.”

“Lütfen söyleyin Bay Muller, tüm bunlar sizin kendi fikirleriniz mi?”

“Evet, ben kimsenin bir şeyini çalınmam.”

Sorgulamayı yürüten adam arkadaşına döndü ve Hans’ın duyamayacağı bir tonda bir şeyler söyledi. Bir konu üzerin-

de anlamaya çalışıyorlarmış gibi görünüyorlardı ve Hans telefona uzanma planını gerçekleştiremeden tartışmaları sona erdi.

“Üzgünüm.” diye devam etti davetsiz ınısafiri. “Çok ciddi bir sızdırma söz konusu. Bu -ah- kazara, hatta belki bilinçsizce yapılmış olabilir, fakat bu sonucu etkilemiyor, lütfen bizimle geliniz.”

Yabancıнын sesinde öyle bir güç ve otorite vardı ki Hans hiç itiraz etmeden pardesüsünü giymeye başladı. Bir şey, ziyaretçilerinin kimliğinden şüphe etmesini engelledi ve onlara kanıt bile sormadı. Endişeliydi, ama panik derecesinde değil. Şüphesiz ne olduğu açıkça ortadaydı. İkinci dünya savaşı sırasında farkında olmadan müthiş bir benzerlikle atom bombasını tarif eden bir bilimkurgu yazarı hakkında duyduklarını hatırladı. Böylesine gizlilik dolu araştırmalarda bu tip kazalar olağandı. O an, acaba neyi ele verdiğini merak etti.

Kapıda durup dükkanına ve onu izleyen adamlara baktı.

“Bu kesinlikle saçma bir yanlış anlama,” dedi. “Eğer programımda gizli bir şeyler gösterdiysem, bu sadece tesadüf eseridir. Ben FBI’ı kızdıracak hiçbir şey yapmadım.”

O ana kadar hiç konuşmamış olan diğer adam ilk kez ağzını açtı. Fakat çok kötü bir İngilizce’yle konuşuyordu ve aksanı bugüne kadar duyduğu en garip aksandı.

“FBI da neyin nesi?” diye sordu.

Fakat Hans onu duymadı. Uzak gemisini henüz görmüştü.

OLMAYAN ERTESİ SABAH

“AMA BU KORKUNÇ!” dedi Başbilimadamı. “Yapabileceğimiz bir şeyler mutlaka olmalı!”

“Var, yüce bilge, fakat başarılması oldukça güç olacak. Gezegen beş yüz ışık yılı uzaklıkta, bu yüzden bağlantı kurmak zor. Yine de bir köprü kurabileceğimizi sanıyoruz. Ne yazık ki tek sorun bu değil. Şu ana kadar gezegendeki canlılarla iletişim kurmayı başaramadık. Telepatik güçleri aşırı derecede yetersiz, hatta belki hiç yok. Ve eğer onlarla konuşamazsak hiçbir yardım etme şansımız yok.”

Başbilimadamı durumu değerlendirirken uzun bir zihinsel suskunluk oldu. Her zaman olduğu gibi en sonunda, doğru cevabı bulmuştu.

“Her zeki ırkın telepat bireyleri mutlaka olmak zorundadır,” diyerek düşüncelere daldı. “Böyle birini bulmak için yüzlerce gözlemci göndermeliyiz. Cevap veren ilk zihni bulduğunuzda bütün konsantrasyonunuzu onun üstünde yoğunlaştırın. Mesajımızı iletmek zorundayız.”

“Mükemmel bir fikir Yüce Bilge. Dediğiniz gibi yapılacak.”

Boşluğun uzaklarından, ışığın bile beş yüz yılda aldığı mesafenin sonundan, Thaar ırkının bilge yaratıkları umutsuzca insan ırkından onların varlığını kavrayabilecek birini aramak üzere düşünce duyargalarını Dünya’ya doğru uzatırlar. Ve büyük bir şans eseri birini bulabildiler. Bu William Cross’tu.

Daha sonraları bundan şüphe ettiyseler de, o anda bunun bir şans olduğunu düşündüler. Her iki durumda da fazla seçenekleri yoktu. Bill’in zihnini onlara açan koşullar sadece birkaç saniye sürdü ve sonsuzluğun bu tarafında bir kere daha tekrarlanması çok zordu.

Mucizenin gerçekleşmesini sağlayan üç koşul söz konusuydu ve bu koşullardan hiçbirinin diğerinden daha önemli olduğu iddia edilemezdi. Üzerine ışık vuran bir su şişesi, ışığı küçük bir alana yoğunlaştırabilecek bir mercek halini alabilir. Ölçülemeyecek derecede büyük bir ölçekte, Dünya’nın merkezindeki yoğun çekirdek Thaar’dan gelen dalgaları tek bir noktada toplamaktaydı. Normal şartlar altında, düşünce radyasyonları maddeden etkilenmezler. Camın içinden geçen ışık kadar rahat bir şekilde maddenin içinden geçerler. Ancak, bir gezegenin kütlesinde çok yüksek miktarda madde bulunur ve Dünyada bu nedenle dev bir lens

görevi görmekteydi. Kendi etrafında dönmesi Bill'i, Tharr'dan gelen yüz misli sıkıştırılmış düşünce impulslarının olduğu odak noktasına çekiyordu.

Başka milyonlarca insan da uygun yerde olmalarına rağmen, mesajı alamadılar. Ama onların hiçbiri varlıklarının bir parçası haline gelene kadar uzayı düşünüp hayal etmiş bir roket mühendisi değildi.

Ve onların hiçbiri, bilincin son sınırında, gerçeklerden kaçıp, hayal kırıklıklarının ve kötülüklerin olmadığı rüyalar ülkesine gitmek için içen Bill kadar körkütük sarhoş değildi.

Elbette ordunun bakış açısını anlıyordu. "Doktor Cross size," gereksiz bir vurguyla belirtmişti, "füzeler yapmanız için para ödeniyor, uzay gemileri değil. Boş zamanınızda yapacaklarınız sizi ilgilendirir ama kuruluşumuza ait tesisleri kişisel hobileriniz için kullanmamanızı rica etmek zorundayım. Şu andan itibaren, hesap bölümünün yapacağı bütün projeler benim onayımı almak zorundadır. Hepsi bu kadar."

Onu işten atamazlardı tabii: çok önemli bir elemandı. Ama kalmak istediğinden emin değildi. Önem sırasına göre bu işten artık tiksindiği ve Brenda'nın onu Johnny Gardner'la kaçıp terk ettiği dışında hiçbir şeyden emin değildi.

Bill yavaşça sallanarak ve çenesini elleri arasına alarak masanın karşı tarafındaki beyaz boyalı duvara bakmaya başladı. Duvardaki, süs namma tek şey, bir Lockheed takvimi ve L'il Abner'in bir Mark I ile yaptığı kalkışı gösteren seksene atmış resimdi. Bill iki resim arasındaki belirsiz bir noktaya somurtkan bir ifadeyle bakmaya başladı ve zihnindeki düşünceleri bir kenara bıraktı. Engeller o anda yıkıldı...

Aynı anda, Tharr'ın zeki canlıları bir zafer çılgılığı attı. Bill'in önündeki duvar yavaşça dönüp duran bir sise dönüştü. Sonsuzluğa açılan bir tünele bakıyor gibi görünüyordu. Zaten bakmaktaydı da.

Bill bu olguyu nazik bir ilgiyle karşıladı. Belirgin bir yeniliği vardı ancak daha önce gördüğü halüsinasyonların standardında değildi. Ve o ses kafasının içinde konuşmaya başladığında, hakkında bir şey yapana kadar ona dokunmama kararıştırdı. Sarhoşken bile, kendi kendisiyle konuşma konusunda eski kafalı önyargıları vardı.

“Bill.” diye başladı ses, “dikkatle dinle. Seninle bağlantı kurmakta oldukça zorlandık ve anlatacaklarımız son derece önemli.”

Bill genel ilkeleri açısından bundan şüphe duydu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Çok uzak bir gezegenden sana sesleniyoruz.” diye dostça bir aceleyle devam etti ses. “Sen insan ırkından bağlantı kurabildiğimiz tek bireysin, bu yüzden söyleyeceklerimizi anlamak zorundasın.”

Kendi sorunlarıyla ilgilenmesi giderek zorlaştığından Bill biraz endişelendi. Acaba gaipten sesler duymaya başlamak ne kadar ciddi bir problem diye düşündü. En iyisi heyecanlanmamaktı. Ya kabul edersin ya da karşı koyarsın Doktor C'ross dedi kendi kendine. Canını sıkana kadar kabul etmeye karar verdi.

“Tamam,” dedi kayıtsızca. “Benimle konuşmaya devam et. İlgi çekici olduğu sürece sorun yok.”

Bir duraklama oldu. Daha sonra, biraz endişeli bir tonda devam etti ses.

“Ne demek istediğinizi anlamıyoruz. Mesajımız sadece ilgi çekici değil. Irkınız açısından hayati öneme sahip ve sizin bir an önce hükümetinizi uyarmanız gerekiyor.”

“Dinliyorum,” dedi Bill. “Vakit geçirmeme yardımcı oluyorsunuz.”

Beş yüz ışık yılı ötede, Thaar’lılar alelacele kendi aralarında görüştüler. Bir hata olmalıydı, ama nerede hata olduğuna tam anlamıyla karar veremiyorlardı. Bekledikleri tepki bu olmamakla birlikte bağlantı kurduklarından eminlerdi. Tek yapabilecekleri devam edip en iyisini ümit etmektir.

“Dinle Bill,” diye devam ettiler. “Bilimadamlarımız güneşinizin patlamak üzere olduğunu keşfettiler. Bu olay üç gün sonra gerçekleşecek, tam olarak yetmiş iki saat sonra. Durdurulması mümkün değil. Ancak paniğe kapılmanıza gerek yok. Eğer dediklerimizi yaparsanız sizi kurtarabiliriz.”

“Devam et,” dedi Bill. Bu halüsinasyon zeki bir şeye benziyordu.

“Bir tür köprü yaratabiliriz, senin şu anda gördüğüne benzeyen bir uzay tüneli. Teoriyi açıklayabilmek çok zor, bir matematikçiye bile.”

“Orada dur bakalım,” diye karşı çıktı Bill. “Ben bir matematikçiyim, hem de iyi bir matematikçi, sarhoşken bile. Ve buna benzer iddiaları sadece bilimkurgu dergilerinde okudum. Sanırım üst boyutlara açılan bir kestirme uzay

tünelinden bahsediyorsunuz. Bunlar eski çağın hikayeleri, Einstein öncesinin.”

Uzaklardan gelen bir şaşkınlık duygusu Bill’in zihnini doldurdu.

“Bilimsel olarak ileri düzeyde olduğunuzdan haberimiz yoktu,” dedi Thaar’lılar. “Ancak teori hakkında konuşacak vaktimiz yok. Söyleyebileceğimiz tek şey şu; eğer o tünele adımınızı attığınızda kendinizi anında başka bir gezegende bulacaksınız. Sizin de söylediğiniz gibi bu bir kestirme yol, tam olarak otuz yedinci boyuta açılıyor.”

“Yani sizin dünyanıza?”

“Ah, hayır, siz burada yaşayamazsınız. Fakat evrende Dünya’ya benzeyen pek çok gezegen var ve biz, size uygun bir tane bulduk. Tüm Dünya’da buna benzeyen köprüler kuracağız, böylece insanların kurtulmak için sadece onların içine doğru yürümesi yeterli olacak. Tabii, yeni evlerine vardıkları zaman medeniyeti yeniden kurmaları gerekecek. Fakat bu onların tek şansı. Bu mesajı iletmeli ve onlara ne yapmaları gerektiğini söylemelisiniz.”

“Beni dinleyeceklerini sanmıyorum” dedi Bill. “Neden gidip Başkanla konuşmuyorsunuz?”

“Çünkü seninkisi bağlantı kurabildiğimiz tek zihin. Diğerleri iletişime kapalı görünüyordu, sebebini bilmiyoruz.”

“Ben size anlatabilirdim sebebini,” dedi Bill, önünde duran hemen hemen boş şişeye bakarak. Şüphesiz verdiği parayı hakediyordu. İnsan beyni ne kadar olağanüstüydü! Gerçi bu diyalogda fazla orijinal olan bir şey yoktu, bütün bu fikirlerin nereden geldiğini biliyordu. Daha geçen hafta

Dünya'nın sonuyla ilgili bir kitap okumuştı ve tüm bu köpürüler ve uzay tünelleri hakkındaki saçma düşünceler, hayatının beş yılını roketler içinde geçirmiş birisi için çok normaldi.

“Eğer güneş patlarsa,” diye sordu Bill sert bir biçimde - halüsinasyonunun açığını yakalamak istermişçesine- “ne olur?”

“Gezegeniniz anında buharlaşır! Hatta Jüpiter'e kadar olan bütün gezegenler!”

Bill bunun muhteşem bir kavram olduğunu kendi kendine itiraf etti. Zihninin bir süre bu fikirle oynamasına izin verdi ve düşündükçe de sevdi bu fikri.

“Sevgili halüsinasyonum,” dedi üzgünce. “eğer gerçek olduğuna inansaydım sana ne derdim biliyor musun?”

“Ama bize inanmak zorundasın!” diyen çaresiz bir çığlık duyuldu yüzlerce ışık yılı öteden.

Bill ise onu önemsemedi. Ne söyleyeceğini düşünüyor-du.

“Sana şöyle derdim. Bu gerçekleşebilecek en iyi şey olurdu. Evet, bu pek çok acıyı dindirirdi. Kimse artık Ruslardan ve atom bombasından endişelenmez, hayat pahalılığından şikayet etmezdi. Ah, mükemmel olurdu! Bu herkesin istediği şey. Gelip haber verdiğiniz için teşekkürler, ama artık köprünüzü de alıp evinize dönün.”

Thaar'da şaşkınlık hakimdi. Başbilimadamı'nın besleyici çözeltiler içinde dolanan dev bir mercana benzeyen beyni, beş bin yıl önceki Xantil istilasından beri görülmemiş bir

biçimde sarıya döndü. En az on beş psikolog bir daha düzelemeyecek şekilde sinirsel çöküntüye uğradı. Kozimofizik Üniversitesi'nin ana bilgisayarı hafıza devrelerindeki bütün rakamları sıfıra bölmeye başladı ve kısa bir süre içinde tüm sigortaları attı.

“Bana bak,” dedi Bill Cross, sallanan parmağını göğsüne doğru götürerek. “Ben yıllarımı bir işe yarayacak roketler geliştirmek için harcadım, onlarsa sadece güdümlü fizeler yapabileceğini söylediler ki birbirimizi havaya uçurabilelim. Güneş bu işi daha temiz bir biçimde halledecek. eğer bize bir gezegen daha verirsiniz tüm bu saçmalık yeniden başlayacak.”

Sakat düşüncelerini toparlamak için bir süre durdu.

“Üstelik şu anda Brenda bir not bile bırakmadan şehri terk etmek üzere. Bu yüzden asil davranışınıza ilgi göstermememi lütfen anlayışla karşılayın.”

“İlgi” kelimesini yüksek sesle söylemiş olamazdı. Ama bunu hâlâ düşünebiliyordu; ilginç bir bilimsel keşifti. Sarhoşluğu arttıkça düşünce gücü -hık! bööğk neredeyse kusuyordu- ifadelerini tek bir kelimeye sığdırma gücüne mi erişiyordu?

Son bir umutsuz çabayla Thaar'lılar düşüncelerini yıldızların arasındaki tünelden gönderdiler.

“Ciddi konuşuyor olamazsın Bill! Bütün insanlar senin gibi mi?”

İşte bu ilginç bir felsefe problemiydi! Bill bunu dikkatlice yorumladı üstüne çökmeye başlayan tatlı sarhoşluk halinde ne kadar ciddi yorumlayabilirse. Sonuçta, her şey daha

kötü olabilirdi. General Porter'a omzundaki üç yıldızı ne yapması gerektiğini söyleme zevkini tattıktan sonra başka bir iş bulabilirdi. Brenda'ya gelince, kadınlar taksi gibiydiler birkaç dakika içinde bir başkası gelirdi.

Hepsinden güzeli, üzerinde 'Çok Gizli' yazan dosyanın yanında bir şişe daha viski vardı. Ah, ne gündü ama! Ya-vaşça ayakları üzerinde doğruldu ve odanın ortasında sallanmaya başladı.

Son bir kez daha Thaar Dünya'ya seslendi.

"Bill." diye tekrarladı umutsuzca. "Bütün insanlar senin gibi olamaz!"

Bill döndü ve sisli tünele baktı. İlginçti, yıldızların ışı-ğıyla aydınlatılıyor gibiydi ve göze çok hoş görünüyordu. Kendisiyle gurur duydu: pek az kişi böyle bir şeyi hayal edebilirdi.

"Benim gibi mi?" dedi. "Hayır değiller." Yüzlerce ışı-ık yılı ötesine kendini beğenmiş bir edayla gülümsedi. "Dur bir düşünelim." diye ekledi. "benden kat kat kötü olan bir sürü insan var. Evet, ben sonuçta şanslı olanlardan biriyim sanırım."

Tünel bir anda kendi içine doğru kapanıp, beyaz duvar sanki hiçbir şey olmamış gibi eski yerinde belirlediği zaman şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Thaar ne zaman yenildiğini bilirdi...

"Bir halüsinasyon için çok ileri gitmişti," diye düşündü Bill. "Zaten ondan sıkılmaya başlamıştım. Bakalım sırada ne var?"

Bir süre bekledi, fakat hiçbir şey olmuyordu.

Sonraki iki gün de belirsiz ve harala-gürele geçti ve Bill konuşulanları tamamen unuttu.

Üçüncü gün bir şeyler zihninin derinliklerini kurcalamaya başladı. Brenda geri dönmemiş olsa belki hatırlayabilirdi.

Ve bir dördüncü gün olmadı tabii...

AY SEFERİ

Başlangıç Çizgisi

Aya giden ilk ekibin hikayesi o kadar çok yazıldı çizildi ki çoğu kişi anlatılacak bir şeylerin hâlâ varolduğundan şüphe edecektir. Bütün resmi rapor ve gözlemlere rağmen, yapılan çekim ve yayınlar bence asla her şeyin tam bir resmini verememekte. Yapılan keşifler çok sık konu edilmesine rağmen bunları yapanlardan hemen hemen hiç bahsedilmedi.

Endeavour'ın kaptanı ve haliyle İngiliz ekibinin kaptanı olarak, sizin tarih kitaplarında bulamayacağınız pek çok olayı gözleme imkanım oldu. Hepsi olmasa da, bunların bazıları artık kamuoyuna anlatılabilir. Umarım bir gün.

benim görevimin aynısını Goddard'da ve Ziolkovski'de yapan meslektaşlarım da kendi görüşlerini anlatır. Ancak şu anda Kumandan Vandenburg halen Mars'ta ve Kumandan Krasnin Venüs yörüngesinde bir yerlerde oldukları. öyle görünüyor ki onların anılarını dinlemek için bir süre daha beklemek zorunda kalacağız.

İtiraf etmenin ruha iyi geldiği söylenir. Şüphesiz. her zaman bir esrar olarak görülen. aya ilk uçuşun zamanlaması ardındaki gerçekleri açıkladığımda kendimi daha iyi hissedeciğim.

Herkesin bildiği gibi, Amerikan, Rus ve İngiliz gemileri. Dünya'dan beş yüz mil yükseklikteki Uzay İstasyonu Üç'te. kargo roketlerinin yörüngeye taşıdığı malzemelerin monte edilerek birleştirilmesiyle hazır hale getirilmişti Bütün parçalar prefabrike olmasına rağmen birleştirme ve test aşamaları iki yıldan fazla sürmüş ve bu işin ne kadar dikkat isteyen karmaşık bir süreç olduğunu bilmeyen insanlar. bir hayli sabırsızlanmaya başlamıştı. Görünüşte roketlerini ateşleyip aya gitmeye hazır üç geminin yörüngede yüzerken çekilmiş düzinelerce fotoğrafına bakmış ve televizyon çekimlerini izlemişlerdi. Resim ve çekimlerin göstermediğiysse, yüzlerce borunun, kablonun, motorun ve aletin yerlerine takılması ve denenmesi sırasında yürütülen titiz çalışmaydı.

Bir kalkış günü belirlenmemişti; ay aşağı yukarı her zaman aynı uzaklıkta olduğundan. hazır olduğunuz anda ne zaman isterseniz ayrılabilirdiniz. Yakıt sarfıyatı açısından da bir fark yoktu: dolunay, yarımay, hilal olması hiç sorun değildi. Herkes bize kalkış gününü sorsa da, herhangi bir tahmin yapmama konusunda çok dikkatliydik. Bir uzay gemisinde pek çok sorun ortaya çıkabilir ve biz son ayrıntı-

lar da tamamlanmadan Dünya'ya elveda demek niyetinde değildik.

Hazır olduğumuza dair anons yapıldıktan sonra uzay istasyonunun köprüsünde yaptığımız komutanlar konferansını asla unutmayacağım. Bu işbirliği içinde yürütülen bir sefer olduğundan, her ekip bir alanda uzmanlaşmıştı. Yapılan anlaşmaya göre ekiplerin her biri, ekip, yirmi-dört saatlik bir periyotta, önceden belirlenmiş İmbrium Denizi'ne iniş yapacaktı. Bununla birlikte, yolculuğun ayrıntıları, birbirimizin hatalarını tekrarlamamamız ümidiyle, komutanların kişisel kararlarına bırakılmıştı.

“Ben,” dedi Kumandan Vandenburg, “deneme kalkışımı yarın 0900'da yapacağım. Siz ne diyorsunuz beyler? Yer kumandaya her üçümüzü de izlemesini bildirelim mi?”

“Bence sorun yok,” dedi Amerikan aksanının yirmi yıl eski olduğuna bir türlü ikna olmayan Krasnin.

Ben de kabul manasında kafamı salladım. Yakıt tanklarından birinde hâlâ sorun olduğu doğrudu ama bu çok önemli değildi; tanklar doldurulana kadar arıza giderilirdi.

Deneme kalkışı, gerçek kalkışın ve herkesin zamanı geldiğinde yerine getireceği görevlerin tam bir provasıydı. Tabii ki dünyadaki simulatörlerde de bir çok deneme yapılmıştı, ancak bu, aya giderken yapılacak uygulamaların eksiksiz taklidi olacaktı. Tek fark, aya seferin başladığını belirten motor gürültülerinin eksikliği olacaktı.

Altı tam kalkış denemesi yaptık ve sorun olup olmadığını görmek için gemilerin bütün parçalarını baştan aşağı inceledik ve sonra altı deneme daha yaptık. Endeavour,

Goddard ve Ziolkovski gemilerinin her üçü de aynı kullanılabilirlik düzeyindeydi. Artık tek yapmamız gereken yakıt depolarını doldurup, gerçek kalkış için beklemeye başlamakti.

Kalan son birkaç saatin üzerimizde yarattığı baskı, hayatımda bir daha asla yaşamak istemeyeceğim bir deneyimdi. dünyanın gözü üzerimizdeydi: kalkış saati ayarlanmış, geriye sayım başlamıştı. Son testler yapılmıştı ve biz gemilerimizin olabilecek en iyi şekilde hazır duruma geldiğinden emindik.

Dünyadan gelen acil ve gizli bir mesajı almam da hemen hemen o dakikalara rastladı. Öyle bir dildeydi ki, bir emir olmamasına rağmen, arkasındaki yüksek otoritenin varlığını hemen hissedebiliyordunuz. Bana, ay seferinin diğer ülkelerle iş birliği içinde yürütülen bir operasyon olduğu; ancak, diğerlerinden birkaç saat önce oraya inersek ülkemizin kazanacağı prestij hatırlatıldı...

Bu tavsiye beni şok etmişti, bunu söylemekten de çekinmedim. Vandenburg ve Krasnin benim yakın dostlarımdı ve bu işin içinde hepimiz bir aradaydık. Dileyebileceğim bütün özürleri diledim ve uçuş rotamız halihazırda belirli olduğundan yapabileceğim bir şey olmadığını belirttim. Her gemi, yakıt tasarrufu sağlamak amacıyla, yolculuğu en ekonomik rotada yapacaktı. Eğer aynı anda başlarsak, hep birlikte varacaktık hedefe -saniyelik farklarla.

Ne yazık ki biri bunun da çözümünü düşünmüştü. Tayfaları hazır ve yakıt depoları doldurulmuş gemilerimiz, uydu yörüngesinden ayrılıp aya doğru ilerlemeye başlamadan önce, tam anlamıyla kalkışa hazır vaziyette, birkaç saat

dünyanın etrafında dönecekti. Beş yüz mil yükseklikteki yörüngemizde dünya etrafında attığımız bir tur doksan beş dakika sürüyordu ve her turda uygun pozisyona bir kez giriliyordu. Eğer yörüngeyi bir tur önce terk ederseniz. diğerleri bir doksan beş dakika daha beklemek zorunda kalacaktı. Ve böylece aya bizden doksan beş dakika sonra inmiş olacaktı...

Çok fazla tartışma hakkım olmadı ve iki dostumu aldatmayı kabul ettiğim için hâlâ kendimden biraz utanç duymaktayım. Dikkatle hesaplanan zaman geldiğinde dünyanın gölgesinde. anlık tutulma hattındaydık. Zavallı dürüst arkadaşlarım Vandenburg ve Krasnin. hep birlikte ayrılmadan önce onlarla bir tur daha atacağımı sanıyorlardı. Ateşleme düğmesine basıp beni ana gezegenimden ayıran motorların gürültüsünü duyduğumda, hayatımda hiçbir zaman bu kadar alçakça bir şey yapmadığımı düşündüm.

Bundan sonraki on dakika boyunca sadece aletlerimizle ilgilenip, Endeavour'ın öngörülen yörüngesine yönelip yönelmediğini kontrol etmeye vaktimiz vardı. Dünyadan kaçış hızına ulaşip motorları susturmamızla hemen hemen aynı anda gölgeden çıkıp güneşin ışıkları altına girdik. Aya ulaşana kadar uzayda geçecek beş zahmetsiz gün boyunca daima güneş altında olacaktık.

Uzay İstasyonu Üç ve diğer iki gemi çoktan binlerce mil geride kalmış olmalıydı. Yapılan plana göre Vandenburg ve Krasnin, doğru pozisyona gelene kadar seksen beş dakika daha dönüp duracaklardı Dünya çevresinde. Artık beni yakalamaları imkansızdı; ve ben. ayda karşılaştığımızda çok fazla kızgın olmamalarını diliyordum. Arka kamerayı çalıştırdım ve dünyanın gölgesinden henüz çıkmakta olan geri-

deki uzay istasyonuna baktım. Bu, Goddard ve Ziolkovski'nin artık bıraktığım noktada olmadıklarının farkına varmamdan kısa bir süre önceydi...

Hayır: sadece birkaç mil arkamdaydılar ve düzenli bir şekilde hızlarını benimkine eşitliyorlardı. Hepimizin aynı şeyi düşündüğünü anlamadan önce birkaç saniye güvensizlik içinde onlara baktım. "Sizi hainler!" diye bağırdım. Sonra da öyle bir gülmeye başladım ki, iyice endişelenen yer kontrolü her şeyin plana uygun dahilinde -orijinal plan bu olmamasına rağmen- gittiğini bildirmek için birkaç dakika aramaya cesaret edemedim.

Karşılıklı kutlama mesajlarını iletirken hepimiz süt dökmüş kedi gibiydik. Yine de eminim herkes içten içe, işin bu şekilde sona ermesinden gayet memnundu. Yolculuğun devanını birbirimizden yarım mil bile uzaklaşmadan tamamladık ve iniş manevraları o kadar iyi senkronize edilmişti ki, hepimiz aya aynı anda indik.

Şey: aslında hemen hemen aynı anda. Kayıtların gösterdiğine göre, ben Krasnin'den saniyenin on beşte biri kadar önce inmiştim. Fakat, Vandenburg da benden o kadar süre öndeydi.

İki yüz elli bin mil süren bir yolculukta sanırım bu bir foto-finiş olarak kabul edilebilir...

* * *

Uzun süren ay gününün şafağında iniş yapmıştık ve etrafımızı çevreleyen, millerce uzunluktaki yatay gölgeler ova-da boylu boyunca uzanıyordu. Güneş gökte yükseldikçe kısılacak, öğle olduğundaysa neredeyse tamamen yok olacaktı - fakat dünya zamanına göre öğle olmasına daha beş gün, geceye ise on iki gün vardı. Güneş batıp, Dünya'nın mavi küresi göğün tek hakimi haline gelene kadar önümüzde iki haftaya yakın güneş ışığı kullanma şansı vardı.

İlk birkaç günün telaş ve heyecanından, araştırma yapmaya pek az vaktimiz oldu. Gemilerdeki yükleri indirmemiz, etrafımızdaki yabancı koşullara alışmamız, elektrikli traktör ve motosikletlerimizi kullanmayı öğrenmemiz ve geri dönme zamanı gelene kadar bize ev, ofis ve lâboratuar olarak hizmet verecek iglolarımızı kurmamız gerekiyordu. Bir yere kadar uzay gemilerinde yaşayabilirdik, fakat bu çok rahatsız edici ve konforsuz olurdu. İglolar da o kadar geniş olmamasına rağmen, uzayda geçirilen beş günden sonra lüks gibi geliyorlardı. Esnek, sert plastikten yapılan bu iglolar balon gibi şişirilerek açılıyor ve içindeki odalar kendiliklerinden birbirlerinden ayrılıyordu. Hava kilitleri dış dünyaya çıkabilmemizi sağlıyor ve geminin hava filtrelerine adapte edilmiş bitkiler atmosferi solunabilir halde tutuyordu. Amerikalıların iglosu en büyük olandı ve içinde her şeyi, mutfak lavabosu bile, eksiksiz olarak düşünülmüştü. Rusların ve bizim ikide bir ödünç aldığımız bulaşık makinesini saymıyorum bile.

Her şeyin düzenlemesini yapıp, ciddi bilimsel araştırmaları düşünebilecek hale gelene kadar on gün geçmesi gerekmişti. İlk partiler üssün etrafındaki bölgede çevreyi biraz olsun tanımak amacıyla küçük geziler yapmıştı. Tabii ki indiğimiz bölgenin en küçük ayrıntılarını bile gösteren harita ve fotoğraflara sahiptik, ancak bunların bazen ne kadar yanıltıcı olabileceğini görmek bizi çok şaşırtmıştı. Küçük bir tepe olarak gösterilen yer uzay elbisesiyle ona tırmanmaya çalışan astronota yüksek bir dağ gibi geliyordu. Ve açıkça düz olduğu görülen ovalar, ilerlememizi son derece can sıkıcı ve yavaş hale getiren diz boyu tozla kaplı oluyordu.

Yine de bunlar küçük zorluklardı, dünyadaki en altıda biri kadar olan düşük yerçekimi pek çok sorunu çözüyordu. Bilim adamlarının araştırmalara ve bilgi toplamaya başlamalarıyla birlikte, dünya ile olan radyo ve televizyon bağlantımız aralıksız çalışmaya başlayana kadar giderek daha da yoğun bir hale geldi. İş şansla bırakmıyorduk; biz geri dönmese de topladığımız bilgiler mutlaka eve varacaktı.

İlk otomatik destek roketi plana uygun olarak, günbatımından iki gün önce indi. Frenleme jetlerinin yıldızlara doğru püskürttüğü alevleri gördük; sonra son bir frenleme manevrası daha yaptı ve ufkun ötesinde bir yerlerde inişini tamamladı. Ufkun ötesinde diyorum, çünkü iniş alanı güvenlik gerekçeleriyle bizden üç mil uzakta bulunuyordu. Ve ay üzerinde üç mil, ufuk çizgisinden bir hayli uzakta bir noktaya denk gelir.

Robota ulaştığımızda, üç ayağının üzerinde hafifçe yan yatmış olduğunu gördük; ancak, üzerindeki aletler ve yiyecekler de dahil, mükemmel durumdaydı. Paketleri zafer

kazanmış edasıyla geri taşıdık ve gecikmiş bir kutlama yaptık. Herkes çok sıkı çalışmıştı ve biraz gevşemek çok iyi gelecekti.

Gerçek bir parti gibiydi ve benim aklımda kalan en komik şey Kumandan Krasnin'in uzay giysileri içinde kazak dansları yapmaya çalışmasıydı. Sonra aklımıza rekabete dayanan sporlar geldi, ancak belirgin nedenlerden dolayı dış aktivitelerin bir dereceye kadar yasak olduğunu gördük. Eğer malzemelerimiz olsa, kriket ve hovling gibi sporları yapabilirdik: fakat kriket veya futbol pratikte imkansızdı. O yerçekiminde iyi bir vuruş yapıldığında futbol topu en az yarım mil gidebilirdi, kriket topunuysa bir daha asla göremezdiniz.

Pratik bir ay sporu tasarlayan ilk kişi profesör Trevor Williams'tı. Ekibimizin astronomu olan Williams, aynı zamanda, otuz yaşındayken verilen onayla Kraliyet Cemiyeti'ne kabul edilen gelmiş geçmiş en genç üyeydi. Gezenler arası yön belirleme metotları üzerine yaptığı araştırmalar onu dünya çapında ünlendirmişti; az bilinen başka bir yeteneğiye okçuluktaki başarısıydı. İki yıl üs tüste Galler okçuluk şampiyonluğunu kazanmıştı. Onu ay tozunun içine sapladığı bir hedefe atış yaparken gördüğümde bu yüzden şaşırmadım.

Kaplama plastikten şekillendirilmiş bir sopanın iki ucuna takılarak gerili çelik kontrol kabloları kullanılarak yapılmış, oldukça ilginç bir yay kullanıyordu. Tam Trevor'ın bu malzemeleri nereden bulduğunu düşünüyordum ki, aklıma bir süre önce gelen roket taşıyıcının yağmalandığı geldi, ona ait parçalar hiç ummadığınız yerlerde karşınıza çıkıyordu. Bununla birlikte, en ilginç olanı kullandığı oklardı.

Üzerinde hava olmayan ayda tüyler bir işe yaramayacağından. Trevor okları sabit bir şekilde hedefe gidecek doğrultuda tutabilmek için, yayın üstüne, tıpkı tabanca mermileri gibi okların dönmesini sağlayacak bir cihaz yerleştirmişti.

Bu derme çatma malzemeye bile istendiğinde bir millik atışlar yapmak mümkündü. Yine de Trevor yapılması bir hayli güç olan oklarını boşa harcamak istemiyordu: o daha çok isabet yüzdesiyle ilgilenmekteydi. Okların neredeyse dümdüz olan gidiş şeklini izlemek gerçekten bir acayipti: sanki yere tamamen paralel gidiyorlarmış gibi görünüyordu. Bir gün ekipten bir arkadaş dikkatli olmazsa, oklarından birinin ayın uydusu haline gelip, yörüngesini tamamladığında onu kışından vuracağı konusunda Trevor'ı uyarmıştı.

İkinci destek roketi ertesi gün indi: ama bu sefer her şey planlandığı gibi gitmemişti. Mükemmel bir iniş yapmıştı, ancak ne yazık ki radar kontrollü otomatik pilot bu gibi düşük zekalı makinelerin yapmaktan zevk aldığı hatalardan birini yaparak, çevredeki tırmanılması gerçekten imkansız olan tek tepeyi işaretlemiş, iniş ışığını onun zirvesine kilitlemiş ve yuvasındaki bir kartal gibi oraya yerleşmişti.

Ciddi bir biçimde gereksinim duyduğumuz paketler başımızın yüz elli metre üstünde duruyordu ve gecenin bastırmasına sadece birkaç saat vardı. Ne yapılabilirdi?

Yaklaşık on beş kişi de aynı anda, aynı tavsiyede bulundu. Bundan sonraki birkaç dakika boyunca üsteki herkes bulabildiği bütün naylon ipleri toplamaya başladı. Kısa bir süre sonra, birbirine dikkatlice düğümlenip düzgün bir şekilde sarılmış yüzlerce metre ip, sabırsızca bekleyen Trevor'ın ayakları dibinde yatmaktaydı. İpin bir ucunu oka

bağladı, yayı gerdi ve denemek amacıyla yıldızlara doğru çekti. Ok uçuşunun yüksekliğinin yarısına kadar yükseldi: sonra da ipin ağırlığından gerisingeri aşağı düştü.

“Üzgünüm,” dedi Trevor. “Yapamıyorum. Ve unutmayın eğer okun düşmeden orada kalmasını istiyorsak, bir de kanca bağlamamız gerekli.”

İpin halka halka olup gökten düşüşünü her izleyişimizde umutsuzluğumuz giderek artmıştı. Durum gerçekten çok saçmaydı. Bizi iki yüz elli bin mil uzağa götürebilen bir teknolojiye sahiptik ama küçük bir tepeye tırmanamıyorduk. Vakit olsaydı elbette tepenin diğer tarafından dolaşıp zirvesine ulaşabilirdik: ama bu birkaç millik bir yol demekti. Bu tehlikeli, hatta arta kalan çok az aydınlık süresinde imkansız bir işti.

Bilim adamları şaşkınlıklarını bir kenara bırakıp düşünmeye başladılar: onlar dışında bir çok zeka da (çoğu sivri zeka) problemin çözümlüz kalması için durmaksızın çalışmaktaydı. İşimiz bu sefer gerçekten zordu, ancak üç kişi aynı anda cevabı buldular. Trevor bir süre düşündü, sonra onaylamaz bir tavırla, “Yine de bir deneme yapabiliriz,” dedi.

Hazırlıklar pek uzun sürmedi. Bizse arkamızda batmakta olan güneşin ışınlarının giderek daha eğik açıyla önümüzdeki tepeye vurmasını izliyorduk. Trevor ipi oraya atıp kancanın takılmasını sağlayabilse bile, uzay giysileri içinde oraya tırmanmak bir hayli zor olacak diye düşündüm. Benim yükseklik korkum olduğu için birkaç dağcılık meraklısının bu işe gönüllü olmasından büyük mutluluk duydum.

Nihayet her şey hazırdu. İpimiz, yerden havalanırken en az engelle karşılaşacak biçimde hazırlanmıştı. Ucunaysa küçük bir kanca eklenmişti ve bizler uygun bir yere takılıp, tırmanış sırasında bizi yarı yolda bırakmayacağını umuyorduk.

Bununla birlikte, Trevor bu sefer tek bir ok kullanmıyordu. İki yüz metre arayla, ipin üzerine dört ok bağlamıştı. Güneşin son ışınları altında yayını geren uzay elbiseli adamın garip görüntüsünü hiç unutmayacağım.

Ok yıldızlara doğru uçmaya başladı ve elli metreye ulaşmadan Trevor ikinci oku fırlattı. Daha sonra üçüncü ve sonra da dördüncü ok ilerlemeye başladı.

Artık tüm ipin ağırlığı tek bir ok üzerine binmediğinden, istenilen yüksekliğe ulaşmak sorun olmaktan çıkmıştı. İlk iki denemede kanca geri düştü; fakat üçüncü denemede sağlam bir yere takıldı ve ilk gönüllü ipe tutunup tırmanmaya başladı. Bu düşük yer çekiminde on beş kilo kadar gelse de bu yükseklik düşmek için hâlâ bir hayli yüksekti.

Ancak düşmedi. Yük roketindeki kutular birer birer yamaçtan aşağı gelmeye başladı; ve bir saat sonra acil ihtiyacımız olan her şey gece bastırmadan indirilmişti. Bununla birlikte, mühendislerden biri bana gururla dünyadan gelen armonikasını gösterdiğinde sevincim biraz azaldı. Daha o zaman, uzun ay gecesi sona ermeden çok çok önce hepimizin bu armonikadan nefret edeceğini hissetmiştim...

Ancak, bu tâbii ki Trevor'ın hatası değildi. Beraberce, gölgelerle dolu ovada gemiye doğru yürürken, eminim ayın ayrıntılı haritası basıldığından beri herkesi hâlâ şaşırtan teklifini yaptı.

Sonuçta. zerinde tek bir tepeden başka hiçbir yükselti olmayan dümdüz ve l bir ovaya Sherwood Ormanı adı verilmesi gerçekten garip bir olaydı...

* * *

Yeşil Parmaklar

Vladimir Surov'u yakından tanıyabilmem için artık çok geç olması gerçekten ztc. Hatırladığım kadarıyla o İngilizce'yi anlayabilen, fakat karşısındakiyle diyaloga girebilecek kadar konuşamayan birisiydi. Arkadaşları için bile onun bir bilmece olduğundan şphelenmişimdir hep. Ne zaman Ziolkovski'ye gitsem, bir köşeye çekilmiş notları üzerinde çalışan, ya da mikroskopla incelemeler yapan, bu daracak ortamda bile özel hayat kavramı oluşturabilmiş bir bilim adamıydı. Mürettebat onun bu soğuk yapısından şikayetçi görünmüyordu; hatta onunla konuşurken sevgi ve saygıyla dolu oldukları anlaşılıyordu. Bu şaşırtıcı bir şey değildi; kutup çemberinde dahi yaşayabilen ağaç ve bitkilerin geliştirilmesindeki başarıları onu çoktan Rusya'nın en ünlü botanikisi yapmıştı.

Hem İngiliz, hem de Amerikan gemilerinde biyologlar bulunmasından daha acayip olmamasına rağmen, Rus ekibinin aya giderken yanlarına bir botanikçi alması hayretle karşılanıyordu. Aya ilk inişten önceki birkaç yıl içinde, bazı bitkilerin, hava ve su bulunmamasına rağmen ayda yetiştirilebileceğine dair kanıtlar ortaya konmuştu. Bu projenin en büyük destekçilerinden biri olan S.S.C.B. Bilim Akademisi

başkanı, yaşından dolayı kendisi aya gidemeyeceği için, yapabileceği en iyi ikinci işi yapmış ve Surov'u göndermişti.

Ne canlı ne de fosil olarak ayda hiçbir bitkinin bulunmadığı gerçeği, ayın bizim için hazırladığı hayal kırıklıklarından ilkiydi. Ay üzerinde hiçbir yaşam şeklinin bulunamayacağını savunan şüpheciler bile, haksızlıkları ispatlansa mutlu olacaktı. Öyle görünüyordu ki Surov aya boş yere gelmişti.

Fazla üzölmüş görünmüyordu, ama en az diğer mürettebat kadar çalışarak, kendini toprak numunelerini incelemeye, basınçlı şeffaf tüpleriyle Ziolkovski'nin etrafını çevreleyen küçük hidroponik çiftliğinin bakımıyla ilgilenmeye adanmıştı. Yiyeceği burada üretmektense gemilerle taşımanın daha kolay olacağını hesapladığımızdan, -en azından sürekli kalınacak bir üs kurulana kadar- ne biz ne de Amerikalılar bu tip bir çalışmaya girmemiştik. Maddi açıdan haklıydık, ama bu moralimiz açısından pek iyi olmamıştı. Surov'un sebzelerini ve küçük meyve ağaçlarını yetiştirdiği hava basınçlı yeşil çadır, etrafımızdaki sonsuz ıssızlıktan bunaldığımızda sık sık gözlerimize ziyafet çekmeye gittiğimiz bir vaha haline gelmişti.

Komutanlığın en büyük dezavantajlarından biri, aktif araştırma yapma şansına çok az sahip olmamdı; dünyaya gönderilecek raporların hazırlanması, stokların kontrolü, program ve nöbet çizelgelerinin belirlenmesi. Amerikan ve Rus gemisindeki mevkidaşlarımla görüşölmesi ve -bazen başarısız bir şekilde- karşılaşılabacak bir sonraki problemin ne olacağını tahmin edilmesi işleri çok vaktimi alıyordu. Bu yüzden, bazen iki, üç gün boyunca üstün dışarı çıkmadığım

oluyordu: ve o zamanlar raġbet gören bir espri. benim uzay elbisemin güveler için bir cennet olduġuydu.

Belki de dışarı yaptığımı gezileri bu yüzden bu kadar canlı hatırlayabiliyorum: ve tabii Surov'la dışarıdaki tek karşılaşmamızı da.   yleye yakındı. güneş güney göçünde yükselmiş. Dünya ise onun birkaç derece uzaġında. zorlukla görülebilen bir küre halindeydi. Jeofizik imiz Henderson  ss n birkaç mil uzaġına yerleřtirdiġimiz cihazlardan bazı manyetik ölçümler almak istedi. Herkes çok meşguldü ve benim o anda yapacak bir işim olmadıġından beraberce yürümeye başladık. Hem y rtiyeceġimiz yol çok uzun deġildi, hem de motosikletlerin ak lerindeki şarj bir hayli azalmıştı. Üstelik ben ay üzerinde yapılan yürüyüşlerden zevk alıyordum. Korkak bir insanın bile kısa süre sonra alıřacaġı bir manzara vardı. En zevk aldıġım şey ise, uzay uçuşlarından önce insanın yalnızca r iyasında g rebileceġi bir hareketi yapmaktı. Düşük yer çekiminde attıġınız hızlı bir adımla yerden yükseliyor ve tüm manzaraya hakim olabiliyordunuz.

Bir mil g neyimizde. Rus üssüne yakın bir noktada hareket eden bir şekil g rd ġ m zde işimizi bitirmiş ve dönüş yolunu yarılamıştık. Bařlıġımın gözlem camlarını indirdim ve dikkatle diġer araştırmacıya bakmaya başladım. Yakın mesafede bile uzay giysileri içindeki birini tanımak zordur, ancak giysiler renk ve numaralarına göre kodlu olduġundan bu bir sorun yaratmıyordu.

‐Kim o?‐ diye sordu Henderson, aynı frekansa ayarlı kısa dalga radyosundan.

“Mavi elbise, üç numara -bu Surov olmalı. Ama anlayamıyorum. O tek başına!”

Ay araştırmalarının en temel kanunu, hiçbir şekilde tek başına dışarı çıkılmaması kuralıydı. İki kişiye kolayca çözülebilecek ama tek başınıza iseniz ölümcül pek çok kaza olabiliyordu. Örneğin, uzay giysisinizin arka tarafında küçük bir patlak olsa, tek başınıza bir yama yerleştirmeyi nasıl becerebilirdiniz? Kulağa komik gelebilir ama bu başımıza gelmiş bir şeydi.

“Belki arkadaşının başına bir kaza gelmiştir ve o yardım getirmeye gidiyordur,” dedi Henderson. “Radyoyla onu arasak iyi olur bence.”

“Kafa salladım. Surov’un acelesi olmadığı belliydi. Tek başına bir geziye çıkmıştı ve rahat bir şekilde Ziolkovski’ye dönmekteydi. Üzücü bir uygulama da olsa, Kumandan Krasnin’in adamlarına tek başlarına gezi yapma izni vermesi benim sorunum değildi. Ve eğer Surov kuralları çiğniyorsa aynı şekilde onu rapor etmek de benim sorunum değildi.

Sonraki iki ay boyunca adamlarım Surov’u bir çok kez tek başına çıktığı yolculuklarından birini yaparken gördüler. Ancak Surov her defasında fazla yaklaşıtlarını söyleyerek onları uyardı. Bazı gizli soruşturmalar yaptım ve Kumandan Krasnin’in adam yokluğundan bazı güvenlik kurallarını gevşettiğini öğrendim. Fakat Surov’un ne yaptığını öğrenemedim.

* * *

“Ben sana söylememiş miydim?” duyguları içinde Krasnın’ın çağırısına cevap verdim. Daha önce de başı derde giren ve yardım gönderdiğimiz adamlar olmuştu; ama ilk defa birisi kayboluyor ve geminin gönderdiği sinyallere cevap vermiyordu. Alelacele bir radyo konferansı yapıldı, hareket planları çizildi ve her üç gemiden arama ekipleri dışarı fırladılar.

Bir kez daha Henderson’laydım ve ikimizde de Surov’u bizim bulacağımıza dair ortak bir his vardı. Surov’un kendi gemisinden bir az uzakta, “bizim” topraklarımız dediğimiz bölgede, onun kendi arkadaşlarından bile gizli bir şeyler yapmakta olduğu düşüncesi aklıma geldi. Ne olduğunu tahmin edemiyordum.

Onu Henderson buldu ve telsiziyle yardıma gelmem için bağırdı. Ancak, artık çok geçti; Surov, yüzükoyun, elbisesi sönmüş bir biçimde yerde yatmaktaydı. Başlığının plastik ön camını delen şey çarptığı anda dizleri üstünde duruyor olmalıydı. Öne doğru düşüp, derhal öldüğü rahatça anlaşılyordu.

Kumandan Krasnın bize ulaştığında, Surov’un ölmeden önce inceliyor olduğu inanılmaz cisme bakmaktaydık. Yaklaşık doksan santimetre boyunda, deri görünümlü pek çok uzantı sayesinde bir kayaya tutunmuş, yeşilimsi bir bitkiydi. Evet -bir bitkiydi! Birkaç metre ileride, karardıklarından ölü oldukları belli, biraz daha kısa iki tane daha vardı.

İlk tepkim: “Şu durumda ayda yaşam var!” şeklindeydi. Krasnın’ın sesi kulaklığımda duyulana kadar gerçeğin aslında çok daha garip olduğunu anlayamamıştım.

“Zavallı Vladimir!” dedi. “Onun bir dahi olduğunu bilmemize rağmen. bize hayal ettiği şeyi açıkladığında gül-müştük. Bu yüzden en büyük çalışmasını bizden gizledi. Melez buğdayıyla o kutbu fethetti. ama bu sadece bir baş-langıçtı. O aya yaşamı getirdi ve ölümü de tabii...”

O ilk şaşkınlık anında orada dururken. gördüğüm şey hâlâ bir mucize gibi geliyordu. Bugünse. bütün dünya Surov’un Kaktüs’ünün sırrını ve bir mucize olmadığını biliyor. Notları bütün hikayeyi ve onu en sonunda ayda bile yetişebilen bitki yapmaya götüren deneylerle geçen yılları açıkça anlatıyordu. Bitkinin derimsi kabuğu vakumda ha-yatta kalmasını ve içlerinde asit olan uzun menzilli kökleri. likenlerin bile tutunamadığı bu zemine kuvvetlice yapışma-sını sağlıyordu. Ve biz. Surov’un hayalinin ikinci perdesi-nin gerçekleşmesini de görmüştük. Onun adını sonsuza değin taşıyacak bitki şu anda aydaki her insanı besleyen bitkilerin geliyeceği yolu açmıştı.

Krasnin aşağı doğru eğildi ve arkadaşının cansız bede-nini düşük yerçekiminin yardımıyla rahatça kaldırdı. Başlı-ğının canındaki kalıntıları parmaklarıyla temizledi ve akli karışmış bir ifadeyle kafasını salladı.

“Başına ne gelmiş olabilir?” dedi. Sanki bunu bitki yapmış gibi görünüyor ama bu çok saçma.”

Yeşil bilmece artık çorak olmayan ovada. taşıdığı esrarla birlikte dimdik durmaktaydı. Henderson sanki sesli düşünüy-yormuşçasına:

“Sanırım cevabı biliyorum; okulda gördüğüm botanik derslerinden aklımda bir şeyler kalmış. Eğer Surov bu bitki-yi ay koşullarına göre dizayn ettiyse. yayılmasını nasıl sağ-

layacaktı? Tohumların uygun bir yer bulabilmeleri için oldukça geniş bir alana yayılmaları gerekli. Burada, dünyada olduğu gibi onları taşıyacak kuş ya da böcekler yok. Aklıma tek bir çare geliyor. zaten dünyadaki bitkilerin bazıları halen bu metodu kullanmakta.”

Benim attığım çığlık yüzünden sustu. Bir şey elbisemin içinde yankılanan bir sesle belimdeki metal kemere çarpmıştı. Hasar vermemişti. ancak öyle ani ve beklemediğim bir anda olmuştu ki tamamen şaşırmışım.

Ayağımın dibinde, erik çekirdeği büyüklüğünde bir tohum duruyordu. Birkaç mil ötede. diz çöktüğü sırada Surov'un başlığına çarpan tohumu da bulduk. Bitkinin olgunlaşmış olduğunu biliyor olmalıydı, fakat incelemek için gösterdiği sabırsızlık, ona bunun ne anlama geldiğini unutturmuştu. Aydaki düşük yerçekiminde bir kaktüsün, tohumunu çeyrek mil uzağa attığını görmüştüm. Surov çok yakın mesafeden kendi yarattığı şey tarafından vurulmuştu.

* * *

Parlayan Her Şey

Bu anlatacağım gerçekte Kumandan Vandenburg'un hikayesi, ama o bunu anlatamayacak kadar uzakta şu anda. Hikaye, genel inanişâ göre aya karısından kaçmak için gelen, onların jeofizikçisi Dr. Paynter` ilişkin .

Zaman zaman bizim de aynı sebepten burada olduğumuz -çoğu zaman karılarımız tarafından- düşünüldü. Yine de,

1

Paynter'in bahsinde bunun doğruluğunu kanıtlayan gerçekler vardı.

Karısını sevmiyor falan değildi: aksine çok bile sevdiği söylenebilirdi. Onun için her şeyi yapardı: ama ne yazık ki istediği şeyler çoğu zaman aşırı pahalıya malolurdu. Karısı ölçsüz zevkleri olan bir kadındı ve bu tip kadınların bilim adamlarıyla evlenmeleri tavsiye edilmezdi -aya gidenleriyle bile.

Bayan Paynter'in zaafı mücevherlere, özellikle elmaslara karşıydı. Anlaşılacağı üzere, bu kocasının bir hayli endişelenmesine sebep olan bir zaaftı. Dürüst ve sevgi dolu bir eş olduğundan, endişelenmeyi bırakıp bu konuda bir şeyler yapmaya çalıştı ve ticari yerine bilimsel açıdan, elmas konusunda dünyanın sayılı uzmanlarından biri haline geldi. Muhtemelen yaşayan hiçbir insan elmaslar hakkında onun kadar bilgi sahibi değildi. Ne yazık ki bir elmasa asla sahip olmadan da hakkında çok şey öğrenmek mümkündü ve kocasının sahip olduğu bilgi Bayan Paynter'in bir partiye giderken boynuna takabileceği türden bir şey değildi.

Daha önce de söylediğim gibi, Dr. Paynter'in esas uzmanlık alanı jeofizikti: elmaslar onun için sadece bir yan uğraştı. Dünya'nın kabuğunu manyetik ışınlar ve elektrik impulslar vasıtasıyla tarayıp, bir röntgen filmini çekebilen pek çok önemli cihaz geliştirmişti. Bu yüzden ayın gizemli yeraltını incelemesi için ekibe seçilmesi hiç şaşırtıcı olmamıştı.

Tabii ki gitmek için sabırsızlanıyordu, ancak o anda dünyayı terk etmek konusunda pek hevesli davranmamıştı. Başka insanlar da benzer tepkiler vermişlerdi; korkuların-

dan dolayı gitmeyi kabul etmemişler ve pek çok gelecek vaat eden isim dünyada bırakılmak zorunda kalmıştı. Paynter'in durumundaysa isteksizliğinin farklı bir nedeni vardı: bu kişisel bir şeydi. Büyük bir deneyin ortasındaydı - tüm hayatı boyunca üzerinde çalıştığı bir deneyin- ve tamamlayana kadar dünyadan ayrılmak istemiyordu. Bununla birlikte ilk ay araştırma ekibi onu bekleyemezdi. böylece çalışmasını yardımcılarının ellerine teslim etmek zorunda kaldı. Uzay İstasyonu Üç'ün tüm uyarılarına rağmen, onlarla aralıksız sinyal alışverişinde bulunuyordu.

İncelenmek üzere bekleyen yeni bir dünyanın uğraşları, bir süre sonra dünya üzerindeki işlerini unutturdu. Amerikalıların getirdiği elektrikli motosikletlerden birine atlayıp, ay manzarası üzerinde bir oraya, bir buraya giderek, sismografları, manyetometreleri, yerçekimi ölçerleri ve jeofizikçilere ait tüm o ilginç cihazları sağa sola yerleştirmeye başladı. İnsanoğlunun kendi gezegeni hakkında yüzlerce yılda öğrendiklerini o birkaç haftada keşfetmeye çalışıyordu. Ayın on dört milyon mil karelik yüzeyinin çok küçük bir kısmında çalışma yapabileceği doğruduydu, ama o yine de doğrudüzgün bir iş yapmaya çalışıyordu.

Bayan Paynter'den gelen, onu pek ilgilendirmediği belli olan kısa fakat sevgi dolu mesajlar dışında, zaman zaman dünyadaki yardımcılarından da mesajlar almaya devam etti. Uyuyacak zaman bulmakta bile zorlanmanız ve çalışmanız gereken çeyrek milyon mil karelik bir alanın olması bu sizin kişisel ilişkilere bakış şeklinizi değiştiriyordu. Sanırım Dr. Paynter hayatında ilk defa gerçekten mutluydu; ve eğer öyleyse, yalnız da değildi.

Bizim üsten uzak olmayan bir mesafede iyi durumda bir krater çukuru vardı. Bir uçtan diğerine çapı iki mil kadar olan ay yüzeyindeki dev bir delikti bu. Konum olarak yakında da olsa, ortaklaşa operasyonları gerçekleştirdiğimiz alanın dışında kalıyordu. Paynter yanına üç adam ve bir ay traktörü alarak krateri incelemeye gittiğinde, aydaki altıncı haftamızın içindeydik. Ayın ufkunu aşarak radyo menzili-mizin dışına çıktılar, ama bu bizi endişelendirmiyordu; çünkü başları bir derde girdiğinde dünyayı arayabilir ve mesajlarını bize yansıtma-larını sağlayabilirlerdi.

Paynter ve adamları gideli kırk sekiz saat olmuştu. uyarıcı ilaçlar alındığında bile daha ay üstünde maksimum aralıksız çalışma süresine yaklaştı-mışlardı. Başlarda, küçük ekipleri olaysız ve heyecansız bir şekilde hedeflerine ulaştı. Her şey plana uygun gerçekleşmişti Basınçlı çadırlarını şişirdiler, mühimmatlarını paketlerinden çıkardılar, cihazla-rını hazırladılar ve taş ve kaya örnekleri alması için portatif matkaplarını kurdular. Paynter ikinci büyük keşfini, matka-bın ona ayın kesitinden iyi bir parça getirmesini beklerken yaptı. Henüz farkında olmadığı ilk büyük keşfini ise on saat önce yapmıştı.

Üç yüz milyon yıldır değişmeyen ay manzarasını, yeral-tında gerçekleşen güçlü patlamalar sonucu yüzeye çıkıp kraterin kenarlarına düşüp orada kalan kayalar oluşturmak-taydı. Küçük matkabıyla yapacağı hiçbir faaliyetin bu olay-larla karşılaştırılamayacağını düşündü Paynter. Ne yazık ki dağ büyüklüğündeki örnekler etrafa düzenli bir biçimde yayılmamıştı; onları boşluğa fırlatan rasgele püskürmelerin etkisiyle gözün göremeyeceği kadar geniş, yüzlerce mil karelik bir alanı gelişigüzel kaplamaktaydılar.

Paynter elindeki minik çekiciyle arasına örnekler alarak bu devasa kül yığınlarına tırmandı. Az sonra ise arkadaşları, önce bağırdığını ve hemen ardından da elinde düşük kaliteli bir cam gibi görünen bir topakla koşarak geri geldiğini gördüler. Kendine gelip tüm bu yaygaranın nedenini anlatabilecek kadar sakinleştiğinde, ekip neredeyse onu dinlemekten vazgeçip işine dönmek üzereydi.

Vandenburg gemiye doğru geri dönmekte olan takımı izledi. İki gündür ayakta olan bir ekibin olması gerektiği kadar yorgun görünmüyorlardı. Aslına bakılırsa, hareketlerinde uzay elbiselerinin bile gizleyemediği bir neşe vardı. Araştırmanın büyük bir başarı yakaladığını o uzaklıktan dahi fark edebilirdiniz. Bu durumda Paynter iki konuda tebrikleri hak ediyordu. Dünyadan henüz gelen öncelikli mesaj hayli üstü kapalı bir anlatımdaydı, ama açıkça anlaşıyordu ki Paynter'in dünyada yürüttüğü iş -o iş her neyse- nihayet zafer dolu bir sonuca ulaşmıştı.

Kumandan Vandenburg, Paynter'in elinde tuttuğu şeyi gördüğünde neredeyse vereceği mesajı unutuyordu. Ham bir elmasın nasıl göründüğünü bilirdi ve bu gelmiş geçmiş en büyük ikinci elmastı. Onu sadece Cullinan adlı 3.026 kıratlık bir elmas geçebiliyordu. Paynter'in neşeyle, "Bunu tahmin etmemiz gerekirdi." dediğini duydu. "Elmaslar daima volkanik faaliyetlerin olduğu bölgelerde bulunur Ama nedense dünyadaki kuralın burada da işleyebileceği hiç aklıma gelmemişti."

Vandenburg aniden mesajı hatırladı ve onu Paynter'e verdi. Hızla okudu ve suratı asıldı. Vandenburg bana, bir kutlama mesajıyla bu kadar hızlı bir şekilde hayal kırıklığına uğrayan bir insan daha önce hiç görmediğini söylemişti.

Mesajda şunlar yazılıydı: BAŞARDIK. MODİFİYE EDİLMİŞ BASINÇ TANKINDA YAPILAN TEST 541 TAM BİR BAŞARIYA ULAŞTI. BOYUT SINIRLAMASI YOK. MALİYET DÜŞÜK.

Paynter'in suratındaki üzgün ifadeyi görtünce Kumandan Vandenburg sordu. "Sorun ne? Her ne demekse bilmiyorum, ama bana kötü habermiş gibi gelmedi."

Paynter sudan çıkmış balık gibi birkaç kere üstüste yutkundu, sonra da neredeyse avucunu kaplayacak büyüklükteki kristale umutsuzca baktı. Onu havaya fırlattı ve düşük yerçekiminde ağır ağır yere düşüşünü izledi.

En sonunda konuşabildi.

"Laboratuvarım yıllardır," dedi. "sentetik elmas üretmeye çalışıyordu. Dün bu şey, bir milyon dolar değerindeydi. Bugünse, sadece birkaç yüzlük. Dünyaya taşımama bile değmeyebilir."

Sonuçta onu dünyaya göttürdü; götürmese yazık olurdu. Yaklaşık üç ay boyunca Bayan Paynter dünyanın en büyük elmas kolyesini takmıştı -her halkası binlerce dolar değerinde olan bir kolyeydi bu. Ancak sonra, Paynter'in bulduğu süreç ticaret alanında kullanılmaya başlandı ve bir ay sonra da boşandılar...

* * *

Aydayken yürüttüğümüz en ünlü deneyin başlama tarihinin 1955 yılında olduğunu öğrenmek benim için tam bir sürpriz olmuştu. O zamanlar yüksek irtifa roketi araştırmaları ancak on yıldır ve sadece White Sands, New Mexico'da yapılmaktaydı. 1955 yılı, en izlemeye değer deneyin, üst atmosfere sodyum enjeksiyonunun yapıldığı yıldır.

Dünya üzerinde gökyüzünün en açık olduğu gecede bile yıldızların arasındaki boşlukta tam bir karanlık yoktur. Arka planda soluk bir parıltı vardır ve bunun bir kısmını yüz metre yukarıdaki sodyum atomları sağlar. Bir kibrit kutusuna sığacak kadar az sayıda sodyum atomunun, milyonlarca metre küp boşlukta sağladığı bu parlaklık, o zamanki araştırmacıların aklına atmosferin iyonosfer katmanına birkaç yüz kilogram sodyum salarak kontrollü bir gösteri yapma fikrini getirdi.

Haklıydılar da. 1955 yılının başlarında White Sands'den havalanan bir roketin iyonosfere saldığı sodyum, görülebilen parlaklıkta, yapay bir aya benzeyen, bir saat kadar süren bir parlaklık yaratmıştı. Bu deney eğlence amacıyla değil, (eğlenceli olmasına rağmen) bilimsel bir amaçla yapılmıştı. Parlaklık üzerinde çalışan aletler üst atmosfer hakkında yeni bilgiler (uzay uçuşlarını mümkün hale getiren türde bilgiler) elde etmemizi sağlamıştı.

Amerikalılar, aya vardıkları zaman, bu deneyi daha büyük bir ölçekte tekrarlanmanın iyi bir fikir olacağına karar verdiler. Zeminden ateşlenecek birkaç kilogram sodyum,

dünyadan da görülebilecek bir görüntü meydana getirebilirdi.

(Bu arada, bazı insanlar hâlâ ayın bir atmosferi olduğunu anlayamamaktadır. Bu atmosfer solunamayacak kadar incedir, ancak gerekli aletleriniz varsa onu saptayabilirsiniz. Yüzlerce mil kalınlıkta olmasına rağmen bir meteor kalkını olamayacak kadar seyrektiler.)

Günler boyunca herkes deney hakkında konuştu. Oldukça etkileyici bir görüntüsü olan sodyum bombası, dünyadan gelen son kargo roketiyle buraya ulaştı. Çalıştırılması ise son derece kolaydı: reaksiyon başlatıcı bir elektrik yükünün ateşlenmesiyle, sodyum yüksek bir basınç oluşana kadar buharlaştırılıyor ve sonra diyafram patlıyor ve içindeki yük, özel olarak şekillendirilmiş bir hortumdan dışarı püskürtüyordu. Bomba gece bastırdıktan hemen sonra ateşlenecekti ve sodyum bulutu ayın gölgesinden güneşe çıktığında parlamaya başlayacaktı.

Ayda gecenin bastırışı, doğada görülebilecek en dehşet verici olaylardan biridir: güneşin sarı diski dağlar ardında kaybolurken, onu on dört gün boyunca göremeyeceğinizi bilmektir belki de bu dehşeti yaratan. Ancak, bu tam bir karanlık anlamına gelmez -en azından ayın bu tarafında. Ne batan, ne de doğan Dünya'nın hareketsiz yuvarlağı daima gökte öylece durur. Bulutlarından ve denizlerden yansıyan ışınlar ayın manzarasına, yolunuzu geceyken güneş olduğu zamanlardan daha kolay bulmanızı sağlayan yumuşak tonda bir mavilik katar

Görevi olmayanlar bile deneyi izlemeye gelmişlerdi. Ucu yıldızlara doğru çevrilmiş bomba, üç geminin oluşturdu-

ğu üçgenin tam ortasındaki bölgeye yerleştirilmişti. Ateşleme devrelerini kontrol eden Amerikan ekibinin astronomu Doktor Anderson dışında herkes, belirli bir mesafeye çekilmiş öyle izliyordu. Gerçekte bir su hortumu kadar bile tehlikeli olmayan bomba adına yaraşır bir görüntümdeydi.

Olayın görüntülenmesini kolaylaştırmak amacıyla, her üç geminin aydınlatma sistemleri bir araya getirilmişti. Teleskoplar, spektroskoplar, film kameraları ve akla gelen her şey izlemek üzere hazır halde bekliyordu. Ve eminim bunlar, dünyadan bizi takip edecekler yanında hiçbir şeydi. Bu gece ayı görebilen her amatör astronom arka bahçesinde bizi gözetleyip, deneyin gelişimini aktaracak radyo spikerini dinliyor olacaktı. Üzerimdeki gökyüzünü kaplayan parlak gezegene baktım: karalar neredeyse tamamen bulutsuz görünüyordu, demek ki evdeki dostlarımız iyi bir görüntü alabileceklerdi. Doğru olan da buydu: sonuçta taturayı onlar ödüyordu.

Ateşlemeye daha on beş dakika vardı. Başlığın camı etrafınızı göremeyecek derecede dumana boğulmadan, uzay elbisesi içinde bir sigara içme şansım olsaydı keşke diye düşündüm. Bilim adamlarımız bundan daha zor pek çok problemi çözebilmişler, fakat bu konuda hiçbir şey yapamışlardı.

Vakit geçsin diye -bu benim yapacak hiçbir işimin olmadığı bir deney olduğundan- radyomu açıp, çok iyi bir yayın performansı sergileyen Dave Bolton'ı dinlemeye başladım. Dave bizim birinci seyir subayımız ve zeki bir matematikçiydi. Hızlı ve canlı bir konuşma şekli vardı; ve bazen gönderdiği kayıtlar B.B.C. tarafından sansür edili-

yordu. Bununla birlikte, yayın canlı olarak yapılacağından, bu sefer yapabilecekleri bir şey yoktu.

Dave parlayan sodyum bulutunun saatte bin mil hızla yükselirken, bize nasıl ay atmosferini inceleme şansını vereceğini açıklayarak deneyin amacını kısa ve basit bir şekilde izah etti. Ve dünyadan onu dinleyen milyonlara anlatmaya devam etti, "Yine de, bir noktayı açıklığa kavuşturalım. Bomba patladıktan sonraki ilk on dakika hiçbir şey göremeyeceksiniz -biz de göremeyeceğiz tabii. Ayın gölgesini terkedene kadar sodyum bulutu görünmez durumda olacak. Ve sonra birdenbire, güneşin şu anda bizim üzerimizden geçen ışıklarıyla karşılaşır karşılaşmaz parlamaya başlayacak. Kimse parlaklığın ne şiddette olacağından emin değil, ama tahminiimce, beş santimetreden büyük her teleskop rahatlıkla manzarayı görebilecek. Yani, iyi bir dürbünle bile görmeniz mümkün."

Buna benzer şeyleri on dakika boyunca, -nasıl başardığını anlayamadığım bir biçimde- anlattı durdu. Ve sonra büyük an geldiğinde Anderson ateşleme devresini kapattı. Bomba, sodyum içeride buharlaştıkça basıncı artarak kaynamaya başladı. Otuz saniye sonra, gökyüzüne dönük bir şekilde duran hortum başında ani bir dumanın oluştuğu görüldü. Bundan sonra, görünmeyen bulut gökyüzüne yükselene kadar bir on dakika daha beklememiz gerekti. Bu kadar uğraştan sonra diye düşündüm, umarım iyi bir sonuç alabiliriz.

Saniyeler ve dakikalar hızla geçti. Sonra, ani bir parlamayla sarı bir duman, izledikçe daha da parlaklaşan bir aurora gibi gökyüzünü kaplamaya başladı. Sanki ressamın biri, yıldızlar arasındaki tuvale, alevden bir fırçayla darbeler

varuyor gibiydi. Ve o darbelere baktıkça, birisinin o anda tarihin en büyük reklam olayını gerçekleştirmekte olduğunu anladım. Çünkü her darbe harfleri ve o harfler de iki kelimeli oluşturmaktaydı -adını anmama gerek olmayan, herkesin bildiği alkolsüz bir içeceğin logosu oluşturmaktaydı.

Bu nasıl yapılmıştı? Cevap belliydi. Birisi hortum başına uygun bir şekilde kesilmiş kalıplar koymuş, böylece bombadan çıkan buharlar bu kelimeleri oluşturacak biçimde yoğunlaşmışlardı. Onu bozacak hiçbir etken olmadığından, oluşan görüntü yıldızlara doğru görünmez düşüşü boyunca şeklini korudu. Dünyada da göğe yazı yazıldığını görmüştüm, ancak bu kat kat büyük bir ölçekteydi. Yazı hakkında ne ne düşünürsem düşüneyim onu tasarlayan dehaya hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum. C'lerde ve O'larda ufak sorunlar olsa da, L ve A'lar kusursuzdu.

İlk şoku atlattıktan sonra şunu söyleyebilirim ki, bilimsel program planlandığı şekilde yürüdü. Dave Bolton'ın sunumunda ne hale düştüğünü hatırlayabilmeyi isterdim; bu durum onun kıvrak zekası için bile bir şok olmuştu. O anda, dünyanın yarısı tarif ettiği şeyin ne olduğunu görebilmekteydi. Ertesi sabah, bütün gazetelerin sayfalarında hilal durumundaki ayın karanlık tarafına parlayacak biçimde yazılmış malum markanın logosunun fotoğrafları vardı.

Harfler uzaya dağılmadan önce bir saat kadar görülebilir durumda kaldı. Daha önce, kelimelerin uzunluğu neredeyse bin mile ulaşmıştı, fakat görünüşleri giderek bulanıklaşıyordu. Yine de, nihayet gezegenler arasındaki sınırsız vakumda tamamen kaybolana dek okunaklı kalmayı sürdürdüler.

Bu gösterinin ardından gerçek şenlik başladı. Kumandan Vandenburg müthiş öfkeliydi ve derhal bütün adamlarını haşlamaya başladı. Bununla birlikte, sabotajcının -eğer buna bir sabotaj denilebilirse- dünyadan olduğu anlaşıldı. Bomba orada hazırlanmış ve açılır açılmaz kullanılacak şekilde paketlenmişti. Bu işi ayarlayan mühendisin bulunup işten atılması uzun sürmedi. Ancak mali problemleri sonsuza dek çözüldüğünden buna pek kafasını taktığını sanmıyorum.

Deneyin kendisine gelince, bilimsel açıdan tamamen başarılı olmuştu: beklenmeyen şekli alan buluttan gelen ışığı analiz eden cihazlar mükemmel çalışmıştı. Fakat, Amerikalıların bunun tadını çıkarmasına hiçbirimiz izin vermedik ve korkarım en büyük acıyı da Kaptan Vandenburg'a çektirdik. Aya gelmeden önce koyu bir Yeşilaycı ve malum şekildeki şişede satılan içeceğe pek düşkün olan kaptan, prensip olarak artık sadece bira içiyor ve kolanın adını bile duymak istemiyor...

* * *

Bir Yerleşim Sorunu

Aya ilk gidişimizde yaptığımız önce varma yarışını zaten anlatmıştım. Bildiğiniz gibi, Amerikan, Rus ve İngiliz gemileri hemen hemen aynı anda aya iniş yapmışlardı. Bununla birlikte, kimse İngiliz gemisinin neden diğerlerinden iki hafta daha sonra geri döndüğünü açıklamamıştır.

Ah! Tabii ki resmi hikayeyi biliyorum: bilimem gerekli, çünkü uydurulmasına ben de yardım ettim. O hikaye bir dereceye kadar doğrudur: ama çok küçük bir dereceye kadar...

Her bakımdan ortaklaşa düzenlenen sefer bir zafer haline gelen başarıyla sonuçlanmıştı. Tek bir kayıp vardı ve Vladimir Surov ölüm şekliyle, kendini ölümsüz hale getirmişti. Dünyadaki bilim adamlarını nesiller boyunca uğraştıracak ve etrafımızdaki evren hakkındaki düşüncelerimizde devrim yaratacak bilgiler toplamıştık. Evet, ayda geçirdiğimiz yirmi bir haftayı iyi değerlendirmiştik ve evimize daha önce hiçbir kahramanın görmediği bir coşkuyla karşılanarak dönecektik.

Yine de ayrılmadan önce yapılması gereken bir çok iş vardı. Ay üstüne dağılmış cihazlar sürekli kayıtlar yapmaya devam ediyordu ve topladıkları bilgilerin çoğunu otomatik olarak dünyaya gönderme şansımız yoktu. Üç ekibin de son dakikaya kadar ayda kalmasının bir mantığı yoktu: bir tane sinekteki personel işi tamamlamaya yeterliydi. Ancak diğerleri şan ve şeref kazanmaya giderken kim kalıp bakıcılık yapmaya gönüllü olacaktı? Bu zor, fakat bir an önce çözülmesi gereken bir problem idi.

Malzemeler göz önüne alındığında merak edilecek bir şey yoktu. Otomatik kargo roketleri, ayda istediğimiz süre kalmamızı sağlayabilecek kadar hava, su ve yiyecek taşıyabilirlerdi. Biraz yorgun olmamıza rağmen hepimizin sağlığı yerindeydi. Belki de delirmeye vakit bulamayacak kadar yoğun bir tempoda çalıştığımızdan, beklenmedik hiçbir psikolojik problemle karşılaşmamıştık. Fakat şüphesiz he-

pimiz eve dönüp ailelerimize kavuşmak için sabırsızlanıyorduk.

İlk plan değişikliği, Ziolkovski'nin iniş ayaklarından birinin kırılması ve geminin kullanılmaz hale gelmesiyle yapıldı. Gemi ayakta kalmayı başarmıştı, ancak gövde kötü ezilmişti ve basınç kabininde pek çok noktadan sızıntı vardı. Yapılacak onarımlarla gemi düzeltilebilirdi, ama yine de artık onu kullanmanın çok riskli olacağına karar verildi. Rusların Goddard ve Endeavour'a otostop yapmaktan başka şansı yoktu; Ziolkovski'nin kullanamayacağı yakıt fazla yükümüzü taşımamızı sağlayacaktı. Yine de dönüş yolculuğu herkes açısından bir hayli sıkıntılı ve konforsuz geçeceğe benziyordu. Çünkü yemek ve uyku düzeni vardiya usulüyle sağlanacaktı.

Bu durumda, ya Amerikan ya da İngiliz gemisi dünyaya önce dönecekti. Ekibin işlerinin sona ermek üzere olduğu o son haftalarda, Kumandan Vandenburg'la aramızdaki ilişki bir hayli gerginleşmişti. Bazen meseleyi yazı-tura atarak çözmek zorunda kalacağımızı bile düşündüm...

Dikkatimi çeken başka bir konu ise mürettebatın disiplini sağlamaktı. Belki bu çok ağır bir tamlama; bunun hiçbir şekilde bir isyan olarak düşünülmesini istemem. Ancak bütün adamlarımı, işleri olmadığı zaman dalgın bir şekilde bir köşeye yazılar karalarken görmek mümkündü. Ben de aynı problemle karşı karşıya olduğumdan sorunun ne olduğunu biliyordum. Ay üstünde, röportaj haklarını bir gazete-ye ya da dergiye satmamış kimse yoktu ve son tarih yaklaştıkça herkes gerginleşiyordu. Dünya ile olan radyo bağlantımız günde binlerce kelime aktaracak şekilde, aralıksız çalışmaktaydı.

Sorunumuzun çözümünü, pratik zekalı astronomumuz Profesör Williams buldu

“Skipper.” dedi. iglonun içinde çalışma masası olarak kullandığım dengesiz masaya oldukça dikkatli bir biçimde yaslanırken. “dünyaya ilk bizim dönmemizin teknik açıdan geçerli herhangi bir sebebi var mı?”

“Hayır.” dedim. “sorun ün, servet ve ailelerimizi yeniden görmemizle ilgili. Ama kabul etmeliyim ki bunların hiçbirisi teknik nedenler değil. Dünya destek roket gemilerini göndermeye devam ederse, teknik olarak burada bir yıl daha bile kalabiliriz. Yalnız önermeyi düşündüğün şey buysa seni boğmak bana büyük bir zevk verecektir, belirteyim.”

“O kadar da kötü değil. İlk parti ayrıldıktan sonra gerisi iki ya da üç hafta daha burada kalabilir. Ve kalan parti, özveri, alçakgönüllülük ve benzeri erdemlerinden dolayı büyük bir saygıyla karşılanacaktır.”

“Eve ikinci varmanın götüreceklerini telafi edemeyecek erdemler.”

“Haklısın, bunu telafi edecek bir şeylere ihtiyacımız var, maddi bir ödüle belki.”

“Katılıyorum. Tavsiyen nedir?”

Williams bana Goddard’dan çaldığımız duvar panolarından birinde asılı duran takvimi gösterdi. Burada geçirdiğimiz günlerin üzerine kırmızı bir kalemle çarpılar atılmıştı: ilk geminin ayrılacağı iki hafta sonraki günün üzerinde ise büyük bir soru işareti vardı.

“İşte cevap,” dedi. “İlk biz dönersek ne olacağının farkında mısın? Sana anlatayım.”

Anlattı da. Ve bunu ilk ben düşünemediğim için kendime küfürler savurdum.

Ertesi gün kararımı Vandenburg ve Krasnin'e bildirdim.

“Biz geride kalıp işleri tamamlayacağız,” dedim. “Bu bir sağduyu meselesi. Goddard bizimkinden daha büyük bir gemi fazladan dört kişiyi taşıyabilir. Oysa bizim gemimiz sadece iki ekstra yolcu alabilir ve bunu da çok rahatsız edici koşullarda gerçekleştirir. Eğer ilk sen gidersen Van, gerektiğinden fazla kişinin burada kalıp kendilerini paralamalarını önlemiş oluruz.”

“Bu gerçekten yüce bir davranış.” diye yanıtladı Vandenburg. “Eve gitmekten dolayı mutlu olacağımız gerçeğini gizleme gereği duymuyorum. Ve şu anda Ziolkovski'nin kullanım dışı olduğunu kabul edersek bu mantıklı bir öneri. Yine de bu sizin yaptığınız büyük bir fedakarlık, fırsattan yararlanıyor gibi görünmek istemem.”

Boş ver der gibisinden elimi salladım.

“Bu konuyu düşünme” diye cevapladım. “Bütün saygınlığı siz toplamadıkça; sıra nasıl olsa bize de gelecek. Sonuçta, siz dünyaya döndükten sonra da biz buradaki gösteriyi sürdüreceğiz.”

Krasnin sorgular bir ifadeyle yüzüme bakmaktaydı ve onun bakışlarına daha fazla hedef olmamak için gözlerimi kaçırdım.

“Paranoyak görünmek istemiyorum ama,” dedi, “bana birisi karşılığı olmadan çok büyük bir iyilik yaptığında şüphelenmem öğretili. Ve samimi söyleyeyim. senin verdiğin sebep yeterince iyi değil. Bizden bir şey gizlemediğinden emin misin?”

“Aslına bakarsanız.” diye iç çektim, “biraz sempati toplamak istediğim doğru. ancak yine de hareketlerimin tamamen iyi niyetimden kaynaklanmadığını da itiraf etmeliyim. Bir sebebim var. fakat lütfen bunu etrafa yaymayın; dünyadakilerin gözündeki imajımızın zedelenmesini istemiyorum. Bizi bilginin peşindeki asil kahramanlar olarak görmeye devam etmelerini istiyorum; hatırımız için bunun böyle kalmasını sağlayın.”

Daha sonra takvimi çıkardım ve Vandenburg ile Krasnin’e. Williams’ın bana daha önce anlattıklarını anlattım. Önce şüpheyle, sonra da giderek artan bir sempatiyle beni dinlediler.

“Bu kadar kötü olabileceğini hiç düşünememiştim,” dedi en sonunda Vandenburg.

“İşte durum bundan ibaret,” dedim, “teklifimi kabul ediyor musunuz?”

“Elbette. Her durumda bu bize uyar. Bir sonraki ekip gelene kadar, ay tamamen sizindir.”

İki hafta sonra Goddard dünyaya gitmek üzere motorlarını ateşlerken bu sözü hatırladım. Amerikalılar ve ikisi hariç tüm Ruslar gittiğinden beri ayda yalnız kalmıştık. Televizyon ekranlarından imrenerek -ve biraz da kıskanarak- katıldıkları resepsiyonları, New York ve Moskova’daki

muhteşem karşılama törenlerini izledik. Sonra işimize dö-
nüp vaktin dolmasını bekledik. Kendimizi kötü hissettiği-
mizdeyse elimize kağıt kalem alıp sonu gelmez toplama ve
çıkarma işlemleri yaparak neşemizi yeniden kazanıyorduk.

Kısa süren -aydaki uzun döntiş süresiyle hiçbir alakası
olmayan- dünya günleri geçtikçe, takvimdeki çarpıların
sayısı da arttı. Nihayet hazırдық: bütün aletlerdeki son de-
ğerler okunmuş, tüm örnek ve numuneler dikkatlice paket-
lenerek gemiye taşınmıştı. Motorlar çok yakında dünyaya
vardığımızda hissedeceğimiz ağırlık hissine benzer bir his
yaratarak gürledi. Altımızdaki hepimizin artık yakından
tanıldığı ay manzarası kayarak yavaşça uzaklaştı: birkaç
saniye sonraysa, aylardır kullandığımız ve bizden sonra aya
gelecek ekiplerin kullanacağı bina ve malzemeleri göreme-
yecek kadar uzaklaşmıştı.

Eve döntiş yolculuğu başlamıştı. Dünya'ya oldukça ra-
hatsız bir ortamda, olaysız bir şekilde dönmüş; Uzay İstas-
yonu Üç'ün dışında bekleyen Goddard'ın yanına bağlanmış
ve yedi ay önce ayrıldığımız gezegene doğru yörtinge ro-
ketleriyle taşınmıştık.

Yedi ay, Williams'ın da belirttiği gibi, önemli olan
nokta buydu. Yarını mali yıldan daha uzun bir süre ayda
bulunmuştuk ve hepimiz için bu hayatımızdaki en kârlı yıl
olmuştu.

Er ya da geç, bu gezegenlerarasıyasal boşluk doldura-
caktır; Maliye Bakanlığı bizim haklarımızın derhal geri
alınması için cesur bir eylem hazırlığında, ama öyle görü-
nüyor ki 1972 yılında kabul edilen Sermaye Kazanımları
Yasası'nın 57. bölüm, 8. paragrafı bizi tam anlamıyla kap-

samakta. Ay hakkındaki kitap ve makalelerimizi yazdık ve gelir vergisi talep edecek bir ay hükümeti kurulana kadar, her kuruşuna kadar bütün gelirler bize ait olacak.

Ve eğer kanunlar aleyhimize işlemeye başlarsa hiç sorun değil. Mars daima orada...

TANITIM KAMPANYASI

Son atom bombasının yarattığı sarsıntı. ışıklar yeniden yandığında bile devam ediyordu sanki. Uzun bir süre kimse hareket etmedi. Sonra prodüktör yardımcısı masum bir ifadeyle sordu: “Evet R.B., ne düşünüyorsun?”

Yardımcıları göstereceği tepkiyi beklerken R.B. yavaşça sandalyesinden doğruldu. Tam o anda sigarasının sönmüş olduğunu gördüler. Vay canına! Böyle bir şey “G.W.T.W.” filminin ilk gösteriminde bile olmamıştı!

“Çocuklar,” dedi keyifle, “büyük bir balık yakaladık! Ne kadar tuttu demiştin Mike?”

“Altı buçuk milyon R.B.”

“Düşük bir maliyet. Bakın ne diyeceğim: eğer bu film ‘Quo Vadis’den daha çok iş yapmazsa her karesini tek tek

"Evel, gerciken gok ixi geklimis bir sahneydi -hatta belki gerciklenden bile iyi! Ama ben en gok uzaydan gelen yaraqlardan eiklendim. Canlandirma mtkennmoldi, nasil basardin bunu, Mike?"

"Tabii ki emezler. Kimse hi bir binaim -ne diyordu se- sahne: bundan sonra hep feribotu kullanacegim!"
 duk. Ah, hele su Hollanda Tuncel'in gatisimn goklugu rica sadecce oray, degil. New York'un tamaminn silip suptir-naryo? - sehr y kicilara dayanabilecegini one suremez. Ay-

"Tabii ki emezler. Kimse hi bir binaim -ne diyordu se- dava emez!"
 kiye bolundugu sahneydi. Umanin sahipleri bu yuzden bizi Tony Auerbach, "Empire State Building'in tam ortasindan

"Benim en begendigim sahne," dedi tamim bolimunden rime duscegini sandim!"
 bu yarauyori Golden Gate koprusu y kiltirken ribimn uze- George Pal'in elinde ug-boyut teknolojisi yoktu. Ve farki da Bazi efektleri neredeyse bizzimkiler kadar iyi; ama tabii ki zimkine biraz olsun yaklasan tek film. 'Dunyaalar Savasi' yaraigin icinde bir insan oldugu gorulmuyor mesela. Bi- yaraan acentice sahneler de yok -filmn son karelerinde nin unnu silip supturebilir; ustelik sonunda hayal kirkigi

"Karsilasirlamaz bile," dedi. "Bizim film, 'Sey' filmi- Joe buyuk bir hevesle anlatmaya basladi.
 rini izlemisindir. Onlara kiyasta nasil bu film?"
 uzerine gidelim Joe! Sen bundan onceki butun uzay filmler- geviklikle arkasinda duran kisa boy lu adama dondu. "Bunun yivecegim." (Onun iriligindeki birinden beklemeyecek bir

“Ticari sır.” dedi prodüktör gururla. “Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama, gördüklerinizin büyük çoğunluğu gerçektir.”

“Ne!”

“Yanlış anlamayın! Sirius B’ye falan gitmiş değilim. Cal Tech’te bir mikro-kamera geliştirdik ve bu kamerayla örümceklerin hareketlerini filme aldık. En iyi kısımları ayırdık ve filme montajladık. Şimdi neden yaratıkların ilk senaryodaki gibi ahtapot değil de böcek olmalarını istediğimi anladınız mı?”

“İyi bir nokta yakalamışsın.” dedi Tony. “Yine de tek bir şey beni endişelendiriyor. Canavarların Gloria’yı kaçırma sahnesi. Sizce sansür...yani demek istediğim, bu işi öyle bir göstermişiz ki...”

“Bırak bunun için endişelenmeyi! Bu insanların da bekleyeceği şeydir. Nasıl olsa bir sonraki sahnede böceklerin bunu otopsi amacıyla yaptıklarını vurguluyoruz; o yüzden bence sorun yok.”

“Karmaşa çıkacak beyler!” diye şeytani bir ifadeyle gülmüştü R.B., sanki kasasına giren dolarları şimdiden görmekteydi. “Bakın tanıtım için bir milyon daha harcayacağız! Posterleri düşünün ‘GÖKYÜZÜNDEN GÖZÜNÜZÜ AYIRMAYIN! SIRIUSLULAR GELİYOR!’ Ve bir sürü maket modeller üreteceğiz; o kıllı bacaklarıyla etrafta dolaştıklarını düşünsenize! İnsanlar korkutulmaktan hoşlanır ve biz de onları korkutacağız. İş tamamladığımızda insanlar korkmadan gökyüzüne bakamayacak hale gelecekler! Proje’i size bırakıyorum çocuklar, bu film tarih yazacak!”

Haklıydı. "Uzaydan Gelen Canavarlar" iki ay sonra toplumu etkisi altına aldı. Londra ve New York galalarından sonra batı dünyasında DÜNYA! DİKKATLİ OL! diye uyaran film afişlerini görmeyen kalmamıştı. Pilotların karşılaştıklarında kafasını karıştıran, uzay gemisi şekline sokulmuş keşif balonları gökyüzünü kaplamıştı ve yaşlı kadınların ödünü koparan Yaratık maketleri her yerde satılmaya başlamıştı.

Tanıtım kampanyası mükemmeldi ve şüphesiz bu film, sayet akla bile gelmeyen, felaketle sonuçlanan o ilginç tesadüf gerçekleşmeseydi aylarca vizyonda kalabilirdi. Filmin her gösteriminde, korkan insanların sayısı katlanarak artarken; dünya gökleri birdenbire bulutlar arasında gezinen ince, uzun gölgelerle doldu...

Prens Zervashni iyi tabiatlı biriydi, fakat ırkına mahsus bir özellik olan acelecilik onda da vardı. Dünya adlı bu gezegenle temas kurmakta bir sorun çıkacağına yönelik hiçbir işaret yoktu. Doğru yaklaşım yöntemi yıllardır kullanılmış ve başarıya ulaşmıştı. Bu şekilde, Üçüncü Galaksi İmparatorluğu gezegen üstüne gezegen, güneş üstüne güneş katarak durmaksızın sınırlarını genişletmişti. Çok nadir sorun çıktığı olmuştur: evrende yalnız olmadıkları gerçeğinin ilk şokunu atlattıktan sonra gerçekten zeki olan bütün ırklar daima işbirliğini kabul ediyordu.

İnsan ırkının ilkel savaş çağlarından henüz sadece bir nesil önce çıktığı doğrudur. Yine de bu gerçek Prens Zervashni'nin baş danışmanı, Astropolitik Profesörü Sigisnin II'yi hiç endişelendirmedi.

“E Tipi mükemmel bir kültür.” dedi profesör. “Teknolojik olarak yüksek, ahlak olarak biraz düşük düzeyde. Bununla birlikte, uzay uçuşları düşüncesine şimdiden alışmışlar ve yakında farkımıza varacaklardır. Güvenlerini kazanana kadar normal önlemleri almak yeterli olacaktır.”

“Gayet güzel.” dedi prens. “Derhal öncülere ayrılmalara rını bildirin.”

Tony Auerbach`ın tanıtım kampanyası gezegenlerarası yabancı düşmanlığını zirveye ulaştırdığından, ne yazık ki “normal önlemler” yeterli olmadı. Elçiler, tam da kendini bilmez bir astronomun uzaydan gelecek herhangi bir yabancı ırkın kesinlikle düşman olacağını açıkladığı röportajdan akşam üstü sonra New York Central Park`a iniş yaptılar.

Birleşmiş Milletler binasına doğru ilerlemeye başlayan zavallı elçiler, daha 60. sokağın başına henüz gelmişlerdi ki saldırıya uğradılar. Çarpışma tamamen tek yönlüydü ve Doğa Tarihi Müzesi bilimadamları inceleyecek pek bir şey kalmamasına bir hayli kızdılar.

Prens Zervashni bir de gezegenin diğer tarafından denemeye girişti: fakat haberler ondan önce varmıştı. Bu sefer elçiler silahlıydı ve ortadan kaldırılmadan önce karşı tarafa bayağı bir kayıp verdirdiler.

Tüm bunlara rağmen, dünyalıların yolladığı roketler filosuna doğru ilerlemeye başlayana kadar prens kendine hakim olmayı başarabilmişti. Fakat bu hareketle birlikte kendini kaybetti ve şiddet önlemlerinin alınmasını emretti.

Her şey yirmi dakikada ve oldukça acısız bir şekilde olup bitmişti...

Ve sonra prens baş danışmanına döndü ve belirgin bir küçümser ifade ile: "İşte durum bundan ibaret. Ve şimdi lütfen bana neyin yanlış gittiğini açıklar mısın?"

Sigisnin II yüzünden okunan kederle on iki parmağını birbirine kenetledi. Onu tek üzen tamamen mahvedilmiş dünyanın görüntüsü ve böylesine eşsiz bir ırkın yok edilmiş olması değildi. Aynı zamanda hem teorileri çökmüş, hem de itibarı zedelenmişti.

"Anlayamıyorum," diye inledi. "Şüphesiz bu düzeydeki ırkların çoğu ilk temasta biraz gergin ve şüpheli davranabilir. Ancak onların daha önce hiç ziyaretçisi olmamıştı, bu yüzden düşmanca davranmaları için bir sebep yoktu."

"Düşmanca mı! Onlar şeytanlardı! Hepsi deliydi bence."

Prens, bir örgü yününe saplanmış üç şiş gibi görünen kaptanına döndü:

"Filo toplandı mı?"

"Evet, efendim."

"O zaman maksimum hızda üsse dönüyoruz, bu gezegen içime sıkıntı veriyor."

Ölü ve sessiz dünyada ise posterler hâlâ uyarılarına devam etmekteydi. Resimlerdeki iğrenç görünümlü böceklerin, kendisi daha çok dört gözü olması dışında mor kürklü bir pandaya benzeyen Prens Zervashni ile hiçbir alakası yoktu. Ayrıca filo Sirius değil, Rigel'den gelmişti.

Ama elbette, bunu belirtmek için artık çok geçti.

DÜNYANIN BÜTÜN ZAMANI

Kapının sesini duyduğunda, Robert Ashton otomatik bir hareketle, hızlı bir şekilde odayı gözleriyle taradı. Renksiz atmosferinde onu ele verebilecek hiçbir şey olmadığına kanaat getirdikten sonra kendini güvende hissetti. Polislerin gelmesini umduğundan falan değildi, ancak yine de işi şansa bırakmamak lazımdı.

Arkasındaki raftan Eflatun'un Diyaloglar kitabını alırken seslendi, "Girin!" Bu davranışı belki biraz abartılıydı ancak daima müşterilerini etkiliyordu.

Kapı yavaşça açıldı, Ashton ilk başta kafasını kaldırmadan okumayı sürdürdü. En küçük bir telaş ifadesi göstermiyordu. Gelen elbette bir aynasız olamazdı, onu mutlaka uyarırlardı. Ama yine de davetsiz misafirlere alışık değildi ve bu yüzden de tetikteydi.

Ashton kitabı bıraktı, karıya doğru baktı ve renksiz bir ses tonuyla, "Sizin için ne yapabilirini?" dedi. Ayağa kalkmadı, bu tip jestler artık çoktan unuttuğu geçmişinde kalmıştı. Ve ayrıca gelen bir kadındı. Şu an oynadığı kurallarda kadına mücevher, elbise ve para gibi şeyler sunulurdu ama saygı, asla!

Yine de bu ziyaretçide farklı bir şey vardı. Sebep çok güzel olması değildi: iş hayatında karşılaştığı diğer kadınlardan farklı olarak etrafına bir otorite hissi yayıyordu. O soğuk, yargılayan gözlerin ardında bir beyin vardı hatta kendi beyniyle eşdeğer bir beyin olmasından şüphelendi Ashton.

Onu ne kadar yanlış değerlendirdiğinin farkında değildi.

"Bay Ashton," diye söze girdi, "hiç vakit kaybetmeyelim. Sizin kim olduğunuzu biliyorum ve yapmanızı istediğim bir iş var. İşte bunlarda güveninizi kazanmamı sağlayacak kredilerim."

Büyük ve şık siyah bir çantayı açtı ve içinden kalın bir deste banknot çıkardı.

Bunu sadece bir avans olarak kabul edebilirsiniz.

Ashton umarsızca kendisine doğru atılan desteyi havada yakaladı. Hayatı boyunca hiç bu kadar yüksek miktarda parayı aynı anda elinde tutmamıştı. En az beş yüz tane ve hepsi de seri ve numaralanmış yüzlük vardı. Onları parmakları arasında hissetti. Eğer sahteyseler de o kadar iyi taklit edilmişlerdi ki anlaşılması mümkün değildi.

Elini bir aşağı bir yukarı destenin iki ucunda gezdirirken düşünceli bir şekilde, "Bu parayı nereden bulduğunuzu

bilmek zorundayım. Eğer sahte değilse bile çalıntı olabilir.” dedi.

“Hepsi gerçektir. Çok kısa bir süre önce bu paralar İngiltere Bankası’ndaydı. İşinize yaramayacağını düşünüyorsanız onları ateşe atabilirsiniz, ben iş konuşmak için geldim Bay Ashton.”

“Devam edin.” dedi ve kadına odadaki tek sandalyeye oturmasını işaret etti. Kendisiyse masanın ucuna yaslanmıştı.

Büyük çantasından bir tomar kağıt çıkardı ve bunları adama iletti.

“Eğer bu parçaları ele geçirebilir ve belirlediğimiz bir noktaya getirebilerseniz, size istediğiniz miktarda parayı ödemeyi taahhüt ediyorum. Dahası, bu hırsızlıkları kişisel olarak hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan yapmanızı garanti ediyorum.”

Ashton listeye baktı ve iç çekti. Kadın deliydi. Yine de, hâlâ onunla dalga geçebilirdi. Bu paranın geldiği yerde başkaları da olmalıydı.

“Dikkatinizi çekerim.” dedi nazikçe. “tüm bu parçalar British Museum’da ve çoğu gerçek anlamda paha biçilmez. Böyle demekle onları ne satın alabileceğinizi, ne de satabileceğinizi kastediyorum.”

“Onları satmak istemiyorum. Ben bir koleksiyoncuyum.

“Demek öyle. Bunlara karşılık ödemeyi düşündüğünüz miktar nedir?”

“İstediğiniz bir fiyat belirleyin.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ashton kafasında ihtimalleri tarttı. Yaptığı işte kendine ait mesleki bir gururu vardı. ancak bazı şeyler vardı ki ne kadar çok olursa olsun hiçbir para satın alamazdı. Yine de, pazarlığın ne kadar yükseğe çıkabileceğini görmek eğlenceli olacağına benziyordu.

Listeye yeniden baktı.

Alaycı bir ifadeyle, "Sanırım düz bir milyon bu hazine için mantıklı bir rakam olacaktır." dedi.

"Korkarım beni yeterince ciddiye almıyorsunuz. Varolan bağlantılarınıza ne kadar ciddi olduğumuzu teyit ettirebilirsiniz."

Bir şey gözlerini kamaştırdı ve havada kıvılcımlar oluştu. Ashton kolyeyi yere düşmeden hemen önce havada yakaladı ve o anda da çıkmasına engel olamadığı bir şaşkınlık çığlığı attı. Elinde tutmakta olduğu bir servetti. En ortadaki elmas bugüne kadar gördüklerinin en büyüğüydü. bu dünyanın en ünlü mücevherlerinden biri olmalıydı.

Kolyeyi cebine koyarken, ziyaretçisi yüzündeki tamamen kayıtsız ifadesini sürdürüyordu. Ashton gerçekten şaşırmıştı: kadının rol yapmadığı belliydi. Ona göre bu muhteşem mücevher bir küp şekerden daha değerli değildi. Bu aklın alamayacağı kadar çılgınca bir durumdu.

"Parayı ödeyebileceğinizi kabul edersek." dedi. "yapmamı istediğiniz şeyi fiziksel olarak nasıl başarabileceğimi düşünüyorsunuz? Bu listedeki tek bir parça zor da olsa tek bir kişi tarafından çalınabilir ancak diğerlerine sıra gelmeden müze polis kaynıyor olacaktır."

Hali hazırda cebinde duran şervet sayesinde samimi olmaktan çekinmemeye başlamıştı. Dahası, garip ziyaretçisi hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

Neredeyse üzgünce, aptal bir çocukla alay edermişçesine gülümsedi.

“Eğer nasıl başarabileceğinizi öğretirsem,” dedi usulca. “yapar mısınız?”

“Evet bir milyon karşılığında.”

“Geldiğimden beri dikkatinizi çakan bir şey yok mu? Sizce de ortalık çok sessiz değil mi?”

Ashton dinledi. Vay canına, haklıydı! Bu oda asla tam anlamıyla sessiz olmazdı, geceleri bile. Çatıda esen rüzgarları duyamıyordu; neredeydi bu sesler? Trafikğin homurtusu da kesilmişti; daha beş dakika önce başını ağrıtan motor gürültülerine lanetler yağdırıyordu. Şimdi neredeydi o arabalar?

“Cama gidin.”

Emre uydu ve soluk renkli perdeleri aralayarak aşağı bakmaya başladı. Sonra da rahatladığını hissetti. Cadde öğleye doğru her zaman biraz daha tenha olurdu ve şu anda da neredeyse tamamen boştu. Trafik olmadığından ses de yoktu. Yavaşça sıra sıra evlerin olduğu caddenin karşı tarafına baktı.

O şokun etkisiyle inlerken misalîri gülümsemeye başlamıştı.

“Bana ne gördüğünüzü anlatın Bay Ashton.”

“Şimdi beni dikkate alıyın ve ne diyorsanız onu yapın. Jenerasyonların yedi meşhur çarpanı da mesela Feden daha yakın hiçbir maddesi yoktu. Ayrıca görevi tamamlayıp devrimiz ödeşene kadar jenerasyonu ke-

"Buana kizisel bir generator diribirlismiz" dedi. "Bu bi-
leğinide oldugu sürece yeminez bir hale gelirsiniz. Müze-
nin korumaları tek bir köre bile gözetim kuramadan gidip
istideki her şeyi ictihakesize gidip bana getirirsiniz. İst
birdeğimideyse millerce uzaga gidip istideğimiz an biki-
ği gikartarak normal hayatınıza döndürülmüş."

(Համայնքի անդամները պետք է խոստովանեն իրենց անհատական
հատկությունները, որոնք կարող են ազդել իրենց անհատականության վրա)

“Nəsl ölüşünü anlamasınız da necə olduğunu anlaya-
bilsək kədər bir məhsusdur. Sizin zaman ölgüniz
değildir: bu dünyada gəzəcək bir dəlikdir, bu olanda bir
yıl sürəcək.”

Aşkın imkansız gibi görünen manzaraya, sanki pa-
muklan yapımın gibi görünen havada asılı kalınmış motor
demirama bir kez daha baktı. Dumanın tamamen hareketsiz
olduğunu henüz kavrayabilmişti, halbuki havada uçuşuyor
olmalıydı ona göre. Tüm çevresi garip bir biçimde dondu-
rulmuş bir görünüme benziyordu, tek bir ışık parlaması
sonrası donup kalınmış gerçek dışı bir manzaraya . . .

„Apfel ohne Basil für aglikannasi van. Değışen dünyaya degil, sensin.”

..Nesin sen?" diyebildi. "Bir ead misin?"

Kireç gibi bir suratla döndü ve inleyen bir sesle konuştu.

sinlikle kapatmamalısınız: bu çok önemli. Şimdi, hazırladığım plan şöyle...”

Dünya tarihinde hiçbir suçlu böylesine bir güce sahip olmamıştı. Müthiş zevk verici olmasına rağmen Ashton buna alışabileceğinden emin değildi. İş tamamlayıp ödülünü alana kadar endişelenmeyi ertelemişti. Belki daha sonra İngiltere’yi terkeder ve rahat bir emeklilik yaşamaya başlardı.

Ziyaretçisi ayrılalı birkaç dakika olmasına rağmen cadde-
dedeki görüntü hâlâ tamamen aynıydı. Kendini buna hazırlamış olmasına rağmen, yine de sinirleri geriliyordu. Ashton sanki bu durum sonsuza kadar sürmeyecekmiş ve az sonra her şey normale dönecekmişçesine içinde hızlanıp bir an önce iş bitirme isteği duydu.

High Street’e geldiğinde hareketsiz trafiğe ve donakalmış yaya-
lara bakmak için yavaşladı. Daha önce uyarılmış olduğundan insanların alan sınırına girmemesi için son derece dikkatli hareket ediyordu. İnsanlar bu şekilde ne kadar aptal görünüyorlardı, her türlü saldırıya açık, kiminin ağzı yarım açık, öylece duruyorlardı!

Bir an aklından yardım bulmaya çalışmak geçti: yapması gereken iş tek başına kaldıramayacağı kadar zorluydu. Üstelik, istediği kadar parayı, kayıtsızca harcayabilirdi. Ashton’ın fark ettiği en büyük zorluk, korkmayacak kadar zeki ya da ne olduğuna aldırmayacak kadar aptal birini bulmaktı. Önce ilk seçeneği denemeye karar verdi.

Tony Marchetti’nin yeri, kamuflaj sanatına yeni bir boyut kazandırmak istercesine, bir sokak aşağıdaki polis karakolunun hemen yanındaydı. Girişe doğru ilerlerken gördüğü

nöbetçi memura eğlendirici bir şeyler yapmayı aklından geçirdi. Fakat bu tip şeyler bir süre daha bekleyebilirdi.

Yaklaştığı sırada Tony'nin kapısı açıldı. Bu, her şeyin normal olduğu bir dünyada sıradan bir eylemdi; fakat Ashton o anda bunun ne anlama geldiğini dehşetle farketti. Yoksa jeneratörümü bozulmuştu? Arkasına dönüp aceleyle caddeye baktı ve gördüğü donmuş manzara onu rahatlattı.

“Eğer gelen Bob Ashton değilse.” dedi tanıdık bir ses. “sabahın bu saatinde karşılaşmaktan dolayı mutluluk duyacağım. Taktığın bileklik pek acayip bir şey; ondan bir tek bende var sanıyordum.”

“Merhaba Aram,” diye karşılık verdi Ashton. “Öyle görünüyor ki ikimizin de bilmediği bir şeyler dönüyor. Tony'yi gördün mü. daha doğrusu hâlâ dışarıda mı?”

“Üzgünüm. Bir süre onu oyalayacak küçük bir işimiz var.”

“Sakin söyleme! Ya Milli Galeri’de ya da Tate Müzayede salonunda, değil mi?”

Aram Albenkian, düzgün kesilmiş top sakalını okşamaya başladı. “Bunu kimden öğrendin?” diye sordu.

“Kimseden. Ama sonuçta, sen piyasadaki en iyi sanat eserini pazarlayıcısı ve ben neler olup bittiğini anlamaya başlıyorum. Hoş görünüşlü bir kadın sana bir bileklik ve alışveriş listesi verdi mi?”

“Sana bunu neden söylemem gerektiğini bilmiyorum. ama cevabım hayır. Gelen bir erkekti.”

..Devam et..”

..Sevgili Ashon,” dedi diğeri sabırsızca bileğindeki şeyi göstererek. “Peki bunu nasıl açıklayacaksınız? Bilim hakkındaki kor euhit olmama rağmen ben bile bunun bizim teknolojik düzeyimizin kat kat ötesinde olduğunu anlayabiliyorum. Bundan yararlanabileceğiz çok bir şey var.”

Böyle düşünüyordu tabiri ama Albenkian’ın ardından gelenleri gözenebilmek için bu yeni anlamı.

..Belki korkuyorlardı. Ya da belki bizim -nasıl desem- uzmanlık alanımıza girer bilginle ilgili duyuyorlardı. Bana verilen listelerdeki bazıları oldukça güvencili kasalar da saklıyor. Benim için bu kişilerin güven bir milyoner adına gittisan ajanlar oldukları.”

..Neden bizim yordamımızı istiyorlar? Bu işi onların yapmasına engel olan ne?” diye sordu Albenkian.

Ashon diğerleri tepkilerini öylece bilmek için biraz bilgi kayırmı kabul edilebilir olduğunu düşünürdü. “Belki ki para peşinde değiller -ellerindeki bütçeyle listelerdeki her şeyi satın alabilirler. Bana gelen kadın bir koleksiyoncu olduğun-u söyledi. Saka yapının düşünmüştüm ama şimdi görüyö-rum ki ciddiymiş.”

..Herhangi bir teorin var mı?” diye sordu Albenkian kendini savunurcasına.

Ashon bir an şaşırdı. Sonra geçişti anladı. “Onlardan çok bir tane olmayacağını tahmin edebiliyordum. Bu işin arkasında kimin olduğunu bilmek istirdim.”

“Bu insanlar başka bir yerden. Dünyamızın hazineleri sistemli bir biçimde çalınmakta. Uzay gemileri ve roketler hakkındaki tüm o şeyleri duymuşsundur: işte birisi bizden önce başarabilmiş.”

Ashton gülmedi. Teori karşı karşıya oldukları gerçekten daha fazla acayip değildi.

“Her kimlerse,” dedi. “ne şekilde hareket edeceklerini oldukça iyi biliyorlar. Kaç ekipleri olduğunu merak ediyorum. Belki de şu anda Louvre ve Prado müzeleri boşaltılmakta. Gün sona ermeden dünya bir şokla karşılaşacak.”

İşleri hakkında birbirlerine daha fazla ayrımı vermeden dostça ayrıldılar. Bir an için Ashton Tony'ye rüşvet teklif etmeyi düşündü, ancak Albenkian'ı kışkırtmaya gerek yoktu. Bunu nasıl olsa Steve Regan yapardı. Hiçbir şekilde motorlu araç ulaşımı mümkün olmadığından bir mil kadar yürümesi gerekecekti. Otobüse binse, yolculuk bitmeden yaşlılıktan öldü. Jeneratör çalışırken bir arabayı sürmeye kalktığında ne olacağından emin değildi ve aptalca şeylere kalkışmaması tembihlenmişti.

Steve gibi sertifikalı bir moronun jeneratörü soğukkanlılıkla kabullenmesi Ashton'ı bir hayli şaşırtmıştı: mümkün olduğunca basitleştirilmiş açıklamalarla bileklikten bahsetti ve Steve hiçbir yorum yapmadan bütün söylenenleri başını yukarı aşağı sallayarak dinledi. Daha sonra da Müze'ye doğru uzun yürüyüşlerine başladılar.

Ashton, her şeyi önceden düşünmüştü. Sadece bir kez durup bir parkın girişindeki bankta oturup sandviçlerini yiyip biraz soluklanmak için vakit kaybetmişlerdi. Nihayet

Müze'ye ulaştıklarında alışık olmadıkları bu egzersize rağmen kendilerini çok yorgun hissetmiyorlardı.

Müze'nin kapılarına doğru beraberce yürüdüler Hiçbir mantığı olmamasına rağmen fısıltıyla konuşuyorlardı ve taştan geniş merdivenleri tırmanıp girişe ulaştılar. Ashton izlemesi gereken yolu çok iyi bilmekteydi. Tuhaf bir mizah duygusuyla Okuma Odası giriş kartını donmuş bir biçimde kaskatı duran giriş görevlisine gösterdi. Büyük odadaki ziyaretçiler sanki jeneratör çalışmıyormuşçasına gözüne normal göründüler.

Listedeki kitapları toplamak basit ama can sıkıcı bir işti. Edebi içerikleri dışında sanat eseri olarak güzellikleri için de seçildikleri anlaşılıyordu. Seçimi işini bilen biri yapmıştı. Acaba seçimleri kendilerinin mi yapmıştı, yoksa onlara rüşvet verdikleri gibi konunun uzmanlarına da rüşvet verip onlara mı yaptırdıklarını merak etti Ashton. Acaba gerçek amaçlarını bir kez olsun anlayabilecek miyim diye düşündü.

Topladığı kitapları sıkıca paketlemesi gerekiyordu ancak Ashton istenmeyen kitapları bile incitmemek için çok dikkatli davranıyordu. Bir paketi doldurmaya yetecek kadar kitabı topladığında Steve onları aşağıdaki kaldırımlara götürüyor ve bir piramit oluşturacak şekilde üstüste diziyordu.

Kısa süreliğine jeneratörün alanından çıksalar da bu sorun yaratmazdı. Normal dünyada kimse onların ani yokoluşlarının farkına varamazdı nasıl olsa.

Onların zaman ölçeğine göre iki saattir kütüphanedeydiler ve bir sonraki işe geçmeden önce kısa bir yemek molası daha verdiler. Yoldayken Ashton özel bir iş için durakladı. İçindeki hazineyi almak için camı kırdığında çok küçük

kaybolmuş olacaktı.

Ancak aklının galana kadar yoktan Londra sokaklarında birkirce zamanın nehrini içinde yenden savınmasız haldeydi. Gerçekten gibi donup kalmasını izledi. Steve diğer insanların gözde ve ortayından bir adam uzağa çekilerek onun da olmadığı bir sokakta durdu. Ashton alışılmadık tokayla High Holborn'a doğru yürüdüler ve pek fazla yayanın

Şimdi seni şu cihazdan kurarım."

"Bu bir servet," dedi. "Bunları aklın evde düzenlemenin tasmasını izlerken bir zaman düşünse beğenimi kapladı. Yıkılmış olan diğer eşyaların da bulunduğunu yitmiş değen Steve'in Mildenhall Hazinesi'ni artık ekleyici bir büt-

misti. Fakat şimdi bile çok geç değildi.

hızla gürleşen, istediği bedel için pisman olmayı başla- ran öldüren bir düşünceydi: anlaşılmaması yerine gelmek için. Ve bey samiyce içinde o millerce uzaklaşmış olacaktı. Zevk- cak ve tüm bina güvencesiyle dolacak diye düşününce Ashton sasi ağılıyordu. Bey samiyce içinde alarmlar galimaya başlaya- rlahtı. İkinci kez olmak üzere Portland Arazesi'nin ka-

uzmanlar tarafından yonlendirilmemekçiydiler.

seçilmişti. Birkay istisna dışında, bu kez, ağıkya belliydi ki tamamen dünya dışı standartları olan birleri tarafından nade sanat eserleri -yine Albenkian'ın sözlerini hatırlad- den seçilmişti anlamak gerekken gücü. Sanki tüm bu den almaları gereken örnekler gıkıyordu ve bazılarının ne- Anıkatların arasında evindeki kadar rahat. Her galeri-

nal el yazmaları Ashton'ın cebindeydi.

bir sangırı duyuldu ve kısa bir süre sonra da Alice'in omu-

Müzenin avlusuna yeniden girdiğinde hazinenin çoktan gitmiş olduğunu gördü. Az önce hazinenin olduğu yerde şu anda -ne zaman görüşmüşlerdi?- ziyaretçisi durmaktaydı. Hâlâ kendine güvenli ve zarif görünüyordu, ama sanki biraz daha yorgundu. Jeneratör alanları kesişip sonsuz sessizlikten ikisi de kurtulana kadar ona yaklaştı. "Umarım tatmin olmuştunuzdur," dedi. "Tüm bunları bu kadar kısa sürede nasıl taşıdınız?"

Bileği etrafındaki cihaza dokunarak, yüzünde bitkin bir gülümsemeye, "Bundan başka güçlere de sahibiz," diye yanıtladı.

"Öyleyse neden benim yardımına ihtiyaç duydunuz?"

"Teknik sebepler vardı. İstedığımız cisimleri diğer maddelerin varolma alanlarından dışarı çıkartmamız gerekiyordu. Bu şekilde, yalnız istediklerimizi alabiliriz ve sınırlı sayıdaki -nasıl desem- taşıma tesislerimizi meşgul etmemiş oluruz. Şimdi, bilekliği geri alabilir miyim?"

Ashton yavaşça elinde tuttuğunu ileri doğru uzattı, fakat bileğinde takılı olanı açmak için hiçbir hamle yapmadı. Yaptığı şey tehlikeli olabilirdi, fakat bir tehlike sezdiği anda geri çekilmeye hazırlıktı.

"Ücretimde indirim yapmaya hazırım," dedi. "Aslına bakarsanız, buna sahip olabilmek için bütün alacağınızdan vazgeçebilirim." Güneş ışıklarıyla parlayan bileğindeki metale dokundu.

Mona Lisa'nın gülümsemesi kadar anlayış dolu bir gülümsemeye onu izlemekteydi. (Acaba o da topladığı hazi-

neye katılmak üzere çalınmış mıydı? Louvre Müzesi'nin ne kadarını kaçırdıklarını merak etti Ashton.)

“Ben buna ücret azaltılması diyemem. Dünyadaki tüm para toplamı bile böyle bir şey almaya yetmez.”

“Benim sizin için çaldıklarımı almaya da yetmez.”

“Açgözlü davranıyorsunuz Bay Ashton. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki böyle bir alan jeneratörüyle tüm dünyayı ele geçirebilirsiniz.”

“Sizin için ne fark eder ki? İhtiyacınız olan her şeyi almışken bu dünyayla ilgilenmenizi sağlayacak ne kalmış olabilir ki?”

Kısa bir duraklama oldu. Sonra umulmadık bir biçimde kadın gülümsedi. “Demek ki sizin gezegeninizden olmadığımı anladınız?”

“Evet. Ve benden başka ajanlarınız olduğunu da biliyorum. Mars'tan falan mı geliyorsunuz, yoksa bana anlatmama niyetinde misiniz?”

“Size anlatmayı düşünüyorum. Ancak anlatırsam bana minnettar kalmayabilirsiniz.”

Ashton sorgulayan bakışlarla ona baktı. Bunu söylemekle ne demek istemişti? Farkında olmadan ellerini arkasında, bilekliği koruyacak şekilde kenetledi.

“Hayır, ben Mars'tan falan ya da sizin bildiğiniz herhangi başka bir gezegenden değilim. Siz benim ne olduğumu anlayamazsınız. Buna rağmen size anlatacağım. Ben Gelecekte geliyorum.”

“Gelecek mi! Bu çok saçma!”

“Gerçekten mi? Neden saçma bulduğunuzu bilmek isterdim.”

“Eğer böyle bir şey gerçek olsaydı geçmişimiz zaman yolcularının hikayeleriyle dolu olurdu. Ayrıca, bir saçmalıklar dizisi ortaya çıkardı. Geçmişe gitmek bugünü değiştirebilir ve pek çok paradoksun ortaya çıkmasına sebep olur.”

“Sandığınız kadar orijinal olmasalar da bunlar mantıklı fikirler. Fakat yalnızca zaman yolculuğunun genel hatlarını açıklayabiliyorlar, bizim şu anda karşı karşıya olduğumuz özel durumu değil.”

“Özel olan durum nedir?” diye sordu.

“Çok nadiren ve inanılmaz miktarda enerjinin açığa çıkmasıyla, zamanda bir tekillik yaratmak mümkün olabilir. Tekillığın ortaya çıktığı bir saniyelik sürede geçmiş, her ne kadar sınırlı bir düzeyde olsa da gelecek için ulaşılabilir hale gelebilir. Vücutlarımızı değil ama, zihinlerimizi size geri gönderebiliriz.”

“Yani,” dedi Ashton, “şu anda gördüğüm vücudun sana ait olmadığını mı söylemek istiyorsun?”

“Nasıl sana ödeme yaptıysam, onun için de bir bedel ödedim. Vücudun sahibi anlaşma şartlarını kabul etti. Bu konularda çok duyarlıyızdır.”

Ashton sakince düşündü. Eğer kadının anlattıkları doğruysa, elinde müthiş bir avantaj var demekti.

“Şu durumda.” diye devam etti. “madde üzerinde direkt bir kontrolünüz yok ve işlerinizi insan ajanlar aracılığıyla görmek zorundasınız?”

“Evet. Hatta bu bileklikler bile bizim zihin kontrolümüz altındaki insanlar tarafından yapıldı.”

Tedbirsizce bütün zayıf noktalarını açığa vurarak, kendisi hakkında çok fazla şey anlatıyordu. Ashton’ın zihninin gerisinde bir yerlerde bir uyarı sinyali yanıp sönmeye başlamıştı, fakat henüz geri çekilmeye hiç hazır değildi.

“O zaman, bana öyle geliyor ki.” dedi yavaşça. “bu bilekliği geri vermem için beni zorlayamazsınız.”

“Kesinlikle haklısınız.”

“Tek bilmek istediğim buydu.”

Şu anda ona doğru gülümsemekteydi ve bu gülümsemede kanını donduran bir şeyler gizliydi.

“Bizler kinci ya da düşman yaratıklar değiliz Bay Ashton.” dedi usulca. “Şu anda yapacağım şey adalet duyguma uygun düşmekte. Bilekliği istiyorsunuz: sizde kalabilir. Şimdi onun ne kadar işinize yarayacağını anlatacağım size.”

Bir an için Ashton bilekliği geri vermek için dayanılmaz bir istek duydu. Ve kadın bu düşüncelerini tahmin etmiş olmalıydı.

“Hayır, artık çok geç. Onun sizde kalması için ısrar ediyorum. Ve bir konuda sizi temin ederim. Kesinlikle bozulmayacaktır. Hayatınızın sonuna kadar -yine o sır dolu gülümseme- çalışacaktır.”

“Bir yürütişe çıkmaya ne dersiniz Bay Ashton? Buradaki işimi tamamladım ve ayrılmadan önce dünyanıza son bir kez daha bakmak hoşuma gidecek.”

Demir kapılara doğru döndü ve cevap beklemeden yürümeye başladı. Ashton merakına hakim olamayıp onu izlemeye başladı.

Tottenham Adliyesi önündeki yola varana dek konuşmadılar. Bir an için hareketsiz olmalarına rağmen meşgul görünen kalabalığa baktı ve iç geçirdi.

“Onlar için ve sizin için üzülmeyi edemiyorum. Hep merak etmişimdir, acaba olacaklar gerçekleşmeseydi evriminiz nerelere varacaktı?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Geleceğin geçmişe ulaşmayacağını, böyle bir şey olursa tarihin değişeceğini henüz öne sürdünüz Bay Ashton. Kurnazca bir düşünce, ancak korkarım konumuzla ilgisi yok. Gördüğünüz gibi, sizin dünyanızın değiştirilebilecek bir tarihi yok artık.”

Yolu işaret ediyordu ve Ashton yavaşça döndü. Orada diz çökmüş, gazetelerini düzelteren satıcı bir çocuktan başkası yoktu. Çocuğun elindeki sayfa, uzun süre o şekilde kalması normalde imkansız bir kıvrım almıştı. Ashton kaba harflerle yazılmış yazıyı zorlukla okuyabildi:

SÜPER BOMBA DENEMESİ BUGÜN YAPILIYOR

Kulaklarında yankılanan ses çok uzaklardan geliyor gibiydi.

“Zaman yolculuğunun bu kısıtlı şeklinin bile muazzam enerji salınmaları gerektirdiğini size söylemiştim. tek bir bombanın sağlayacağından kat kat fazlasını gerektirir Bay Ashton, ama bu bomba yalnızca bir tetik mekanizması görevi görecek”.

Ayaklarının altındaki katı zemini gösterdi. “Kendi gezegeniniz hakkında bir şey biliyor musunuz? Muhtemelen hayır; sizin ırkınız çok az şey öğrendi. Ancak sizin bilimadamlarınız bile dünyanın iki bin mil altında yoğun bir sıvı çekirdek olduğunu keşfettiler. O çekirdek sıkıştırılmış maddeden oluşur ve iki durgun halde varolabilir. Belirli bir etkimleyle karşılaştığında, bir durumdan diğerine geçebilir, tıpkı bir tahterevallinin tek bir parmak darbesiyle dengesini değiştirdiği gibi. Fakat bu değişiklik Bay Ashton, dünyanızın ilk zamanlarından bu yana gerçekleşen depremlerin çıkarttığından daha fazla enerjinin açığa çıkmasını sağlayacaktır. Okyanuslar ve kıtalar uzaya doğru fırlayacak, güneşin ikinci bir asteroid kuşağı oluşacaktır.”

“Bu yıkımın yankıları çağlar ötesine ulaşıp, bize bir saniyelik zaman boşluğunu sağlayacaktır. Bu zaman zarfında da, dünyanızın hazinelerinden kurtarabileceklerimizi yanıma almaya çalışacağız. Tek yapabileceğimiz bu; motive olmanı sağlayan şeyler kişisel ve bencilce isteklerin de olsa ırkına büyük bir hizmette bulundun.”

“Ve şimdi yüz bin yıl kadar gelecekte, dünyanızın kalıntıları arasında bekleyen gemime gitmeliyim. Bileklik sende kalabilir.”

Geri çekilişı çok ani olmuştı. Kadın bir anda dondu ve sessiz caddedeki diğer heykellerden biri haline geldi. Yalnızdı.

Yalnız! Ashton parlamakta olan bilekliği yukarı doğru kaldırıp tamamen yabancı işçiliğini ve bilemediği güçler barındıran gövdesini incelemeye başladı. Bir pazarlığı kazanmıştı ve onu saklaması gerekiyordu. Daha önce hiçbir insanın maruz kalmadığı ölçüde yalnız kalmak pahasına, bir ömür boyunca yaşayabilirdi. Eğer jeneratörü kapatırsa, tarihin son saniyeleri kaçınılmaz bir biçimde akıp giderdi.

Saniyeler? Gerçekte bundan bile az zaman vardı. Çünkü bomba çoktan patlatılmış olmalıydı.

Kaldırımın kenarına oturup düşünmeye başladı. Paniğe kapılmasına gerek yoktu: olayları histeriye kapılmadan soğukkanlılıkla değerlendirmeliydi. Sonuçta bir sürü vakti vardı. Dünyanın bütün zamanı onundu...

KOZMİK KAZANOVA

Belirtiler akut hale geldiğinde, bu sefer üs gezegenden beş günlük mesafedeydim. Bir önceki yolculuğumda sadece bir ay sonra ortaya çıkmışlardı; bu farkın sebebi ilerleyen yaşımdı, yoksa diyetisyenlerin yemek kapsüllerime karıştırdığı şeyler miydi bilemiyordum. Ya da belki eskisine oranla daha meşgul olduğumdandı; galaksinin benim devriye gezdiğim kolu birbirinden sadece birkaç ışık yılı uzaklıkta yıldızlarla dolu olduğundan, arkamda bıraktığım kızlara ayıracak fazla vaktim olmuyordu. Yıldızların biri sınıflandırılıp, otomatik gezegen araması tamamlandığında, bir sonraki güneşe geçme zamanı geliyordu. Ve her on araştırmanın birinde olduğu gibi gezegenler bulunduğunda, geminin bilgisayarı Max'in tüm bilgileri kaydedip kaydetmediğini hummalı bir şekilde kontrol ettiğim yoğun günler başlıyordu.

Şu anda, her ne kadar uzayın yoğun bir biçimde yıldızlarla dolu bir bölgesinde olsam da, bir güneşten diğerine gitmek bazen üç günden fazla sürebiliyordu. Bu köprüde çaktırmadan seks yapmaya yetecek bir süreydi; yine de önümdeki ayların ne kadar boş geçeceğini unutmama yapıyordu aslında.

Görevlerimin arasındaki gemimin onarılışının yapıldığı Diadne V gezegeninde belki bu işi fazla kaçırmıştım. Ancak bir keşif öncüsü zamanın yüzde seksenini uzayda yalnız başına geçirir ve insan, doğası gereği kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışır. Tam olarak yaptığım bu değildi; gelecek için -her ne kadar bana yeterli görünmese de- dikkat çekecek miktarda yatırım yapmıştım.

İlk olarak, arzuyla hatırladığım Helene vardı. Hayal gücü pek geniş olmasa da, sokulgan ve itaatkar bir sarışındı. Kocası gittiği görevden dönene kadar hoş vakit geçirmiştik; olayı rahatlıkla kabul etmiş, fakat son derece mantıklı sebeplerle Helene'nin şu an başka birliktelikler için pek az vakti olduğunu belirtmişti. Şansına, Iris'le çoktan bağlantıya geçmiştim ve durum bu sayede kabul edilebilir bir hal almıştı.

Hakkını vermek gerekir, Iris gerçekten bambaşkaydı. Şimdi bile onu düşündüğümde tahrik oluyorum. Bu ilişki bittiğinde, bir erkeğin bazen uyumaya ihtiyaç duyması gibi basit bir sebep yüzünden bir hafta boyunca kadınlara yaklaşmamaya yemin ettim. Sonraysa, dünyada yaşamış eski bir şair olan John Donne'nin dokunaklı bir şiirine rast geldim. Eğer eski İngilizce'yi anlayabiliyorsanız onun eserlerini okumanızı tavsiye ederim. Bu şiir kaybedilen zamanın asla geri gelmeyeceğinden bahsediyordu.

İş harici davranışlarının sanki Çatalık Arayışına göre-
vini ihmal eden bir kişiyim gibi algılanmama sebep
olmasından nefret ediyorum. Ciemmin bilgisayar Max Ten
başka konuşacak kimseğin olmadığı, yildizlar arasındaki
uzun, monoton gezilerin sadece bazı anlarında satış bez-
lerinin beni mağlup etmesine izin veriyordum. Normal
zamanlarda, elektronik dostum Max iyi bir arkadaştı. Fakat
makinelerin anlaşılmamasını beklemeyinceği bazı şeyler var-
dı. Bazı, sınırlı anlarında yok yere onu kurdığım olur

olumsuzum.
Yarından heimen önce hatırı sayılır bir koleksiyona sahip
kendim gizimce başlamışım. Ve saygıdeğer bir geçene
bir ressam olduğumdan, kendi posterlerini özel bir şekilde
tınız biterek yamama almamışım. Fakat bu bir hataydı. İyi
yolculuğunda, işleri daha da kötüleştiriklerini için, posterle-
nümde yavaş yavaş büyürken avunduğum hoş anlardı. Bu
Buntlar, bir yildız arkamda kaybolup yeni bir taneşi ö-
sıkımayacağıım.

Natalie, Ruth'un (yoksa Kay' mıydı?) varlığını tiraz e-
dene kadar her şey yolunda gitti. Bir erkeğin sahibi olduğu-
nu sanan kızlara katlanmam; bu yüzden, pahalı bir yemeğe
malolmasınma rağmen onu defettim. Fakat bu hareket birkaç
gün boyunca apatı dolışmama sebep oldu; ancak sonra
bir kurucu olarak Cynthia geldi - fakat şimdiye kadar genel
fikir kapmış olmalısınız, bu yüzden ayrımlarla camınızı
gönüllüyle etdim ve Natalie'de karar bildim.

Ne kadar doğru diye düşündüm ve uzayadım. Ünlü-
mamı giyip Etienne V'in iç denizinin kıyısındaki plajlardan
birine indim. Bir düzine ihtimali işaretleylebilmek için bir-
kaç yüz merceden fazla yürümeyi gerektirmişti. Birkaç

“Sorun ne Joe?” der Max tiztintülü bir şekilde. “Üminim bu kızgınlığının sebebi satrançta seni yine yenmiş olmam değildir? Hatırlarsan, bunu yapacağım konusunda seni uyar-mıştım.”

Ben de ona, “Canım cehenneme.” diye cevap veririm.

Üsten iki aylık mesafede, otuz güneş ve dört güneş sis-temi araştırdıktan sonra nihayet bana bütün kişisel prob-lemlerimi unutturacak bir gelişme oldu. Uzun menzil mo-nitörü sinyal vermeye başladı: önündeki uzay alanından zayıf bir sinyal gelmekteydi. Olabilecek en kesin biçimde yerini saptadım: yayın büyük ihtimalle yabancı bir kaynak-tan olduğu için- benim alıcılarıma göre aktarılmıyordu ve bandı çok dardı. Benim bildiğim kadarıyla bizim gemiler-den hiçbiri evrenin bu uzak köşesinde daha önce araştırma yapmamıştı: büyük bir ihtimalle keşfedilmemiş bir bölgeye girmek üzereydim.

Bu dedim kendi kendime, uzayda geçen bunca yalnız yıldan sonra senin hakettiğin her şeye kavuşmanı sağlayacak ikramıye. Bilinmeyen uzaklıktaki bu yer başka bir uygarlığa aitti, radyo dalgalarını keşfedebilecek teknolojiye sahip bir uygarlığa.

Ne yapmam gerektiğini eksiksiz biliyordum. Max benim gözlemlerimi onay layıp bir analiz yapar yapmaz, üsse doğru bir mesaj taşıyıcı gönderdim. Bana bir şey olduğunda, araş-tıracak kişiler neyin, nerede ve nasıl olduğunu bilebilecek-lerdi. Eve zamanında dönemezsem bile en azından parçala-rımın arkadaşlarım tarafından toplanacağını bilmek en azın-dan bir teselliydi.

Kısa süre sonra sinyalin nereden geldiğine dair en küçük bir şüphe kalmadı ve rotamı önümdeki sarı yıldızla doğru değiştirdim. Uzay yolculuğu teknolojisine ulaşamayan hiçbir ırk bu kadar kuvvetli sinyaller göndermez dedim kendi kendime: en az benimki kadar gelişmiş bir kültürle karşılaşma olasılığım vardı.

Cevap geleceğini ummasam da kendi vericimle mesaj göndermeye başladığımda hâlâ bir hayli uzaktaydım. Şaşırtıcı bir şekilde derhal yanıt aldım. Sürekli gelen sinyal, nabız atışı gibi tekrar tekrar düzenli aralıklarla gönderilmeye başladı. Max bile ne dediği hakkında en küçük bir fikre sahip değildi. Muhtemelen "Siz de kimin nesisiniz?" anlamı taşıyordu.

Geçen her saatte sinyal giderek kuvvetlendi; sırf, halen gelmekte olduğumu ve onların farkında olduğumu anlasınlar diye, arasıra bana gönderdikleri mesajı onları geri yolladım. Ve sonra da ikinci sürprizle karşılaştım.

Her kim ya da ne iseler, ben yaklaşır yaklaşmaz konuşarak iletişime geçmeye çalışacaklarını tahmin ediyordum ki öyle de yaptılar: benim tahmin edemediğim şey insan sesi duymaktı. Konuştukları dil kesinlikle İngilizce'nin bir lehçesiydi ancak ben hiçbir şey anlamıyordum. Konuştukları her on kelimenin yalnızca bir tanesini ayırt edebiliyordum; kalan dokuz tane ise ya benim hiç bilmediğim ya da tamamen bozulduklarından tanıyamadığımı kelimelerdi.

İlk kelimeler kolonlardan yayılırken gerçeği anladım. Bunlar insan olmayan yabancı bir ırk değil, bir öncü için daha güvenli olsa da en az aynı derecede heyecan verici bir durum yaratan kişilerdi. Bağlantının kaybedildiği İlk İmpa-

ratorluk kolonilerinden birini bulmuştum. Bunlar beş bin yıl önce, yıldızlar arası araştırmaların ilk günlerinde dünyadan ayrılan öncülerdi. İmparatorluk çöktüğünde bu koloniler ya yalıtılmış bir şekilde mahvolup gitmişler, ya da barbarlık çağlarına geri dönmüşlerdi. Benim karşılaştığım koloni ise, öyle görünüyordu ki, şaşırtıcı bir biçimde ayakta kalabilmişti.

Becerebildiğim en yavaş ve en basit İngilizce'yi kullanarak onlarla anlaşmaya çalıştım: fakat bir dil söz konusu olduğunda beş bin yıl çok uzun bir süredir ve başarılı bir şekilde iletişim kuramadık. Temastan dolayı heyecanlı oldukları açıkça anlaşılıyordu: ve tahminimce bundan dolayı memnundular da. Bu her zaman böyle olmayabilir: İlk İmparatorluktan kalan bazı yalıtılmış kültürler aşırı yabancı düşmanı hale gelebilirler ve evrende yalnız olmadıklarını anladıklarında bazen histeriye kapılıp şiddete başvurdukları olur.

İletişim kurma çabalarımız pek fazla bir ilerleme kaydedemiyordu -ta ki bakış açımı aniden değiştiren yani bir etken ortaya çıkana dek. Kolonlardan bir kadın sesi gelmeye başladı.

O ana kadar duyduğum en güzel sestir: ve uzayda yalnız geçen pek çok yıl geçirmemiş olsaydım bile ona derhal aşık olurdum. Derin, fakat buna rağmen halen kadınsı ve bütün duygularımı harekete geçiren, sıcak, okşayan bir tondaydı. Sersemlemiş olduğumdan, henüz göremediğim muhteşem yaratığın söylediklerini anlayabildiğimi fark etmem birkaç dakika sürdü. Neredeyse yarı yarıya anlaşılır bir İngilizce konuşuyordu.

Adı Laila'ydı ve gezegendeki tek ilkel İngilizce uzmanıydı. Ciemimle temas sağlanır sağlanmaz gelip çeviri yapması için oraya çağırılmıştı. Şans yanımdaydı: öyle ya, çevirmen saçları ağarmış bir dinazor da olabilirdi.

Geçen saatlerle birlikte güneşleri önümde giderek büyürken, Laila ve ben sıkı-fıkı dost olduk. Vakit dar olduğundan, bugüne kadar hareket ettiğimden çok daha hızlı hareket etmem gerekiyordu. İkimiz dışında kimsenin konuştuklarımızı anlayamıyor olması, gizliliğimizi garanti altına alıyordu. Laila'nın İngilizce bilgisinin de aslında mükemmel olmaması, kullandığım bazı terbiyesizce sözleri, gerçekten onları kastederek söyleyebileceğime ihtimal vermediğinden rahatlıkla kullanabilmemi sağlıyordu.

Bilmem ne kadar mutlu olduğumu belirtmeme gerek var mı? Nihayet mesleki ve kişisel ilgi alanlarım kesişiyordu. Yine de halen küçük bir problem vardı. Şu ana kadar Laila'yı görmemiştim. Ya çok çirkin biri çıkarsa ne yapardım?

Bu önemli konunun açıklığa kavuşması inişe geçmeden altı saat önce oldu. Artık görüntü aktarımlarını alabilecek uzaklıktaydım ve Max'in gerekli ayarlamaları yapması sadece birkaç saniyesini aldı. Az sonra ise yaklaşmakta olduğum gezegenin ve Laila'nın ilk yakın görüntülerini alabildim.

En az sesi kadar güzeldi. Geçmek bilmeyen saniyeler boyunca ekrana bakakaldım. Bir süre sonra sessizliği o bozdu. "Bir sorun mu var?" dedi. "Daha önce hiç mi kız görmedin?"

Bir, iki tane gördüğümü, ama onun gibisini daha önce hiç görmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Bu söylediklerim bir hayli hoşuna gitmişti; böylece gelecekteki mutluluğumuzun önünde hiçbir engel kalmadığı hissine kapıldım: tabi indiğimde etrafımı saracak bilimadamı ve politikacı ordusunu bir şekilde atlatabilirse! Başbaşa kalma şansımız pek zayıf görünüyordu: öylesine zayıf görünüyordu ki, en vazgeçilmez kurallarımın birini yıkıp, eğer görüşebilmemiz için tek şans bu haline gelirse, Laila'yla evlenmeyi bile düşünmeye başladım. (Evet, uzayda geçirdiğim bu iki ay gerçekten bende bir bozukluk yaratmıştı.)

Beş bin yılın (benimkini de sayarsanız on bin yıl) tarihi birkaç saat içinde özetlenemeyecek kadar büyüktü. Fakat böylesine muhteşem bir öğretmene sahip olmam sayesinde, bilgileri hızla öğrendim ve benim atladığım her ayrıntıyı Max hafızasının silinmez köşelerine kazıdı.

Güzel isimli gezegenleri Arcady, yıldızlar arası kolonizasyonun en ucundaymış; İmparatorluk çöktüğünde onlar yüksek bir kültür düzeyinde oldukların için zor da olsa çöküşün etkilerini atlatabilmişler. Ayakta durma mücadelelerini verirken bir çok orijinal bilimsel verileri kaybetmişler. Bu verilere yıldızlar arası yolculuğu mümkün kılan Yıldız Sürümü'nün sırrı da dahilmiş. Bu yüzden kendi güneş sistemlerinden ayrılamamışlar (Gerçi bunu pek istememişler de).

Arcady verimli bir gezegendi ve dünyadakinin dörtte biri kadar olan yerçekimi insanlara uzun yaşamalarını sağlayacak fiziksel gücü vermişti. Laila'nın anlattıklarında peşin hükümler vardıysa bile, hepsi kulağa hoş geliyordu.

Aklıma parlak bir fikir geldiğinde Arcady'nin parlak güneşi neredeyse tamamen gözlemlenebilen bir disk halini almıştı. Karşılama komitesi beni merak ediyordu, ama ben bundan nasıl kurtulacağımı buldum. Planım Laila'nın yardımına ihtiyaç duyuyordu ve ben bunu çoktan garanti altına almıştım. Kadınların bana karşı daima bir ilgisi olduğu gerçeğini alçakgönüllülük adına gizlemeye çalışmayacağım: hem daha önce de televizyon aracılığıyla ilişkiler kurduğum olmuştu.

Böylece Arcady sakinleri inişimden iki saat kadar önce, biz öncü keşif yapanların oldukça utangaç ve şüpheli insanlar olduğumuzu öğrendiler. Geçmişte iyi niyetli olmayan ırklarla yaşanan bazı üzücü deneyimler yüzünden onların arasına bir koyun gibi tek başıma gidemeyeceğimi kibar bir ifadeyle bildirdim. Ben tek kişi olduğumdan, onlardan da tek kişiyle görüşmeyi kabul edebilirdim. Yeriyse, karşılıklı olarak kabul edilen bir mekanda olacaktı. Eğer bu görüşme iyi giderse, başkentlerine uçmaya razı olacaktım: eğer gitmezse de geldiğim gibi çekip gidecektim. Bu davranışımı saygısızlık olarak kabul etmeyeceklerini umuyordum: sonuçta ben aylardır evinden uzakta seyahat etmekte olan bir yolcuydum ve her iki tarafın mantıklı insanlardan oluştuğunu gözönüne aldığımızda, beni anlayacaklarından emindim...

Anladılar da. Temsilci olarak kimi seçecekleri belliydi, ve Laila bir anda uzaydan gelen canavarla karşılaşmaya gönüllü olduğu için gezegen çapında bir kahraman haline geldi. Gemime geldikten bir saat sonra radyo bağlantısı kuracağına dair gergin arkadaşlarına güvence verdi. Gerçi ben bu sürenin iki saat olmasını istemiştim: fakat o, bunun

çok fazla olacağını ve art niyetli kişilerin konuşmaya başlayacağını söyleyerek beni bir saatlik görüşmeye ikna etti.

Duvarlara yapıştırdığım posterleri hatırladığımda gemim neredeyse Arcady atmosferine girmek üzereydi: bu yüzden o zamana kadar yaptığım en hızlı bahar temizliğini yaptım. (Yine de, oldukça erotik şaheserlerimden biri çizelgelerin arkasına düşmüş ve birkaç ay sonra onarım elemanları tarafından bulunduğu oldukça utanmama sebep olmuştu.) Kontrol odasına geri döndüğümde yere bir hayli yaklaşmıştık ve önümde uzanan geniş ovanın ortasında beni bekleyen Laila durmaktaydı; iki dakika sonra onu kollarımla sarıyor. saçının kokusunu içime çekiyor ve vücut kıvrımlarını en küçük ayrıntısına kadar ezberliyor olacaktım...

İnişi izlemekle vakit kaybetmedim. nasıl ola Max her zamanki gibi başarıyla bizi yere indirecekti. Bunun yerine, koşar adım hava kilidine indim ve sabırsızlıkla beni Laila'mdan ayıran duvarların bir geçit vermesini beklemeye başladım.

Max sıradan iniş işlemlerini tamamlayıp. "Hava Kilidi Açık" sinyalini verene kadar sanki asırlar geçti. Metal disk daha hareketini tamamlamadan ben dışarı çıkmış ve Arcady'nin toprağına ayak basmıştım bile.

Tüm sabırsızlığıma rağmen, burada yalnızca yirmi kilo çektiğimi aklımda tutarak hareket ediyordum. Yine de, kendi aptal cennetimde, iki yüz nesil sonra bu tip düşük yüzey sürtünmeli bir yerçekiminin insan vücuduna neler yapabileceğini hesaba katmamıştım. Evrim küçük bir gezegende, beş bin yıl gibi kısa bir sürede bile pek çok şey yapabiliirdi.

Laila beni bekliyordu: ve en az görüntülerindeki kadar güzeldi. Fakat televizyon ekranın bana göstermediği küçük bir ayrıntı vardı.

İri cüsseli kızlardan hiç hoşlanmamışımıdır ve şu anda da hoşlanmamaktayım. Hoşlansaydım bile, sanırım bu Laila'yı utandırmaktan başka bir işe yaramazdı. Parmaklarımın ucunda yükselmeme rağmen, kollarım onun dizlerine sarılmış vaziyette galiba bir aptal gibi görünürdüm...

YILDIZ

Şu anda Vatikan'a üç bin ışık yılı uzaklıktayım. Bir zamanlar uzayın inanç üzerinde bir etkisi olamayacağına inanırdım; tıpkı cennetin Tanrı'nın ustalığının zaferini beyan ettiğine inandığım gibi. Şimdiyse o ustalığın başka bir şekilde ortaya çıkışını gördüm ve bundan dolayı inanç sistemim ciddi biçimde zedelendi. Mark VI bilgisayarımın üzerindeki kabin duvarında asılı duran haça bakıyorum ve ilk kez onun boş bir sembol olup olmadığından şüphe ediyorum.

Hentiz kimseye anlatmış değilim, ancak gerçekler çok uzun süre gizlenemez. Hepsi değerlendirilmek üzere dünyaya götürdüğümüz kilometrelerce uzunluktaki manyetik bantlarda ve fotoğraflarda kayıtlı. Diğer bilimadamları da onları benim yaptığım kadar kolaylıkla yorumlayabileceklerdir ve

ben, bazen eski günlere lanet etmeme sebep olsa da, gerçeğin böylesine kurcalanmasına göz yummayacak tek kişi değilim.

Mürettebatın sinirleri de en az benimkiler kadar bozuk; bu ilahi trajediyle nasıl başa çıkabileceklerini bilmiyorum. Pek azı dini inanç sahibi, yine de bu silahı bana karşı sürdürdükleri kampanyada kullanmaya hiçbir cesaret edemez - aramızda, özel, saygı sınırları içinde kalan ve dünyadan ayrıldığımız günden beri sürmekte olan bir savaş var. Bir Cizvit papazını baş astrofizikçi olarak görmek onları şaşırtmıştı: örneğin Dr. Chandler buna hiç alışamamıştı (neden tıpçılar böylesine inatçı ateistler olurlar acaba?). Bazen beni, ışıkların yıldızların rahatça gözlenebilmesi için daima loş tutulduğu gözlem odasında yakalardı. Asık bir suratla yaklaşır ve oval boşluktan gemimizin etrafında durmaksızın dönmekte olan sonsuz uzayı izlemeye başlardı.

“Evet, Peder,” derdi en sonunda, “sonsuz dek uzayıp gitmekte ve belki de onu Bir Şey yarattı. Ancak benim anlamadığım o ilahi Şey’in neden bizim hastalıklı dünyamıza ilgi duyacağını böylesine inançla kabul ettiğiniz.” Sonra, yıldızlar ve nebulalar önümüzdeki plastik canın ardında sonsuz dönüşlerini yapmaya devam ederken tartışma başlardı.

Bunun sebebi, sanırım mürettebatın gözündeki rolümün ve görevimin uyuşmazlığıydı. Boş yere Astrofizik Dergisi’ndeki üç ve Aylık Kraliyet Astronomi Topluluğu Notları’ndaki beş yazımı hatırlatırdım. Benim adımın, papazlığımdan çok, bilimsel alandaki çalışmalarımınla tanındığını anlatmaya çalışırdım. Sayımız az olabilirdi, ancak on sekizinci yüzyıldan bu yana astronomi ve jeofizik alanında pek

çok katkımız olduğu su götürmez bir gerçektir. Phoenix (Anka Kuşu) Nebulası hakkında göndereceğim rapor üç bin yıllık tarihimizi sona erdirecek miydi acaba? Korkarım bundan da fazlasını sona erdirecekti.

Nebulaya bu ismi kim vermişti bilmiyordum ama bence çok kötü bir isimdi. Eğer bir kehanet olarak verildiyse, gerçekleşmesi birkaç milyar yıl alacağına benziyordu. Nebula adı bile yanıltıcıydı. Bu cisim o devasa toz bulutlarından - henüz doğmamış yıldızların yapı maddesi olan- çok çok küçük bir boyuttaydı. Evrensel ölçekte Phoenix Nebulası, tek bir yıldızın etrafını sarmalayan küçücük bir gaz bulutundan başka bir şey değildi. Daha doğrusu bir yıldız kalıntısını sarmalayan bir gaz bulutundan başka bir şey değildi...

Rubenlerin Peder Loyola'yı haksız çıkarma çabalarını hatırlıyorum. Bildiğin tek evren parçası olan gezegenimizden bu kadar uzaktayken öğrendiğim bu şeyleri sen öğrensen ne yapardın acaba Peder? Senin inancın da benimki gibi hataya düşüp küflir etmeye varacak kadar alçalır mıydı?

Sen uzaklara bakabilmektesin Peder: fakat ben hiçbirinin bin yıl önce düzenimizi kurduğunuzda hayal edemeyeceğı kadar uzak yerlere gittim. Hiçbir araştırma gemisi Dünya'dan bu kadar uzaklaşmamıştı: biz şu ana kadar araştırılmış evrenin sınırlarında bulunuyoruz. Phoenix Nebulası'na ulaşmak üzere yola çıktık: başardık ve şu anda orada öğrendiğimiz bilgilerin yüküyle geri dönmekteyiz. Bu yükü omuzlarımdan atabilmeyi isterdim, fakat sana binlerce ışık yılı ve asırlar ötesinden seslenmekteyim.

İnandığın kitaptaki kelimeler açık ve anlaşılır. AD MAIOREM DEI GLORIAM. mesaj yayılmaya devam edi-

yor. fakat bu artık benim inanamayacağım bir mesaj. Acaba sen bizim bulduğumuz şeyleri bulmuş olsaydın inanamaya devam eder miydin?

Şüphesiz Phoenix Nebulası'nın ne olduğunu biliyorduk. Her yıl galaksimizde binlerce yıldız patlar ve sonsuz karanlığına gömülüp ölümle başbaşa kalana kadar birkaç gün normal parlaklığının binlerce katı ışıyarak parlamayı sürdürür. Bunlar sıradan novalardır -evrendeki en sık rastlanan felaket türüdür. Ay Gözlem İstasyonu'nda çalışmaya başladığımdan beri bunlardan binlercesini izlemiştim

Ancak, her bin yılda üç ya da dört kez, sıradan novaları tamamen karanlıkta bırakabilecek bazı patlamalar gerçekleşir

Bir yıldız Süpernova haline geldiğinde, kısa bir süre için galaksideki tüm yıldızların toplam parlaklığına erişebilir. Ne gördüklerinin farkında olmayan Çinli astronomlar bu tip bir patlamayı M.S. 1054 yılında gözlemlemişti. Beş yüz yıl sonra, 1572'de Cassiopeia takımyıldızında ortaya çıkan süpernova o kadar parlaktı ki, günışığında bile görülebiliyordu. Bundan sonraki bin yılda da üç süpernova daha ortaya çıkmıştı.

Bizim görevimiz, bu tip bir felaketin gerçekleştiği yeri ziyaret etmek, olayların bu noktaya varması için geçirilen evreleri tespit etmek ve başarabilirsek sebeplerini öğrenmektir. Altı bin yıl önce patlamasına rağmen hâlâ yayılmakta olan gaz katmanlarının arasından yavaşça geçerek ilerledik. Oldukça sıcaktılar ve bize zarar vermesi imkansız olan mor bir radyasyon yaymaya hâlâ devam ediyorlardı. Yıldız patladığında üst tabakaları öyle yüksek bir güçle fırlatılmıştı ki,

Kinise bir geçen sistemi bulmayı beklemiyordu. İşler patlamadan önce geçenler varolmuşlarsa bile, o anki sicaklıkta birer buhar bulutuna döngüde yoldan enkazına katılmış olmalıydılar. Yine de bir zamanaki gibi bilmence-ken bir yoldan yaklaşıldığında yapıldığını tanıyan işlenimi yapık ve sarsıtıcı bir şekilde, güncel muazzam bir uzaklık-ı yakı yörüngesinde devinen kütük bir geçen keşfedildi.

Küçük, fakat sıcak olan yıldızla doğru yavaş yavaş yaktı-
şıyor. Bir zamanlar bizinkine benzer bir güneş olmalı-
ydı. Fakat milyonlarca yıl parlamasına yetecek kadar enerjiyi
birkaç saat içinde uzaya salmış olmalıdır. Şimdiye dek geneli-
ğinde sorunumuzca savunduğu kaynakların geri kazanmak
istemesine, enerjisinin çimlice harcanmaktaydı.

Parlayıp duran gaz kamanları, normal yoldanlar arası geçyi görmeyizi engelleyecek şekilde çevremizi sarmalamıştı. Binsere yıl önce patlamış ve ekilerti hata devam eden kozmik bir bombanın merkezine doğru ilerliyorduk. Devasa boyutaki patlama ve kalmatların hata yaratma olmasa, milt-yarınca milt kriptik uzay hacmini kaptıyorduk başka hiçbir şeyi görmeyince izim vermiyordu. Patlamanın yarattığı türbülans hata yakıcı boyutta olduğundan, kriptik gözle bir şeyler görebiliyorduk. İyim yüzlerce yıl daha geçmesi gerekce-

gökm ahamdan tamamen kurtulmaları mümkün olmuştur. Bu tabakalar, yüzlerce gömce sistemini içine alabilecek kadar geniş bir alana yayılmış ve ortasındaki esken bir dev olan, şimdiyse bir Beyaz (töce haline gelmiş yaldızın evrimi) sarımsak parlak kışaklara dönüşmüştü artık. Beyaz (töce dünyadan çok daha büyük hacimde olmasınla rağmen, eğriği dünyamızı incedeyse bir milyon katıydı.

Herhalde bu sistemin Plüton'u karşılaştığımız gezegen olmalıydı. Hayat oluşmasına izin veremeyecek kadar uzakta oluşu, patlamada kaybolup giden arkadaşlarının akıbetinden korumuş olmalıydı bu gezegeni.

Üzerini yalayıp geçen alevler, patlama öncesinde varolan ince atmosferini uçurmuş ve yüzeyindeki kayaların büyük bir kısmını eritmişti. İniş yaptık ve orada mahzeni bulduk.

İnşa eden kişiler bulabilmemizi garantilemişti. Girişin üzerinde duran dikilitaş benzeri yapı erimiş bir kaide haline gelmişti; fakat uzaktan çekilen ilk fotoğraflar bile bu anıtın bir zekanın elinden çıktığını belli eder nitelikteydi. Kısa bir süre sonra da, kayaların altına gömülmüş kıtasal büyüklükteki bir radyo sinyali kaynağı saptadık. Mahzenin üzerindeki anıt yıkılmış olsa bile, bu radyo sinyalleri yayılanmaya devam ederdi. Gemimiz hedefine ilerleyen bir ok gibi bu sinyallerin merkezine doğru inişe geçti.

Anıt ilk inşa edildiğinde bir millik bir yüksekliğe sahip olmuş olmalıydı; oysa şimdi, eriyip bitmek üzere olan bir muma benziyordu. Bu işe uygun malzemelerimiz olmamasına rağmen, erimiş maddeyi delip esas mahzene ulaşmamız bir hafta kadar sürmüştü. Bizler arkeolog değil astronomduk, fakat yine de gerektiğinde her işi yapmayı öğreniyordu insan. Esas amacımız unutulup gitmişti. Lanetli bir güneşten bu kadar uzaktaki bir gezegene kurulmuş bir mahzenin tek bir anlamı olabilirdi. Yok olmak üzere olan bir uygarlığın ölümsüzlük için yaptığı son girişimdi bu.

Mahzendeki tüm hazinelerin incelenmesi nesiller boyunca sürecektir. Güneşleri patlamanın ilk işaretlerini ver-

diğinde hazırlanmalarına yetecek kadar zamanları olmuş olmalıydı. Başka bir ırkın bulacağı ve tamamen unutulmayacakları umuduyla, kendi ırklarına ait saklamak istedikleri ne varsa, bu uzak gezegene getirip patlamadan etkilenmeyeceğini varsayarak mahzene taşımışlardı. Acaba biz de aynı şeyi mi yapardık; yoksa hiç göremeyeceğimiz ve paylaşamayacağımız bir gelecek için kendimize acıyıp durarak sonumuzu mu beklerdik?

Keşke biraz daha zamana sahip olsalardı! Kendi güneş sistemlerinde rahatlıkla seyahat edebiliyorlardı, fakat henüz yıldızlar arası boşluğu katedecek teknolojiyi keşfedememişlerdi ve onlara en yakın güneş sistemi yüz ışık yılı ötedeydi. Aslında yıldızlar arası seyahatin sırrını keşfetselerdi bile yalnızca birkaç milyon kişi kurtulabilirdi; belki böylesi daha iyi olmuştu.

Heykellerinden anladığımız kadarıyla, insana bu kadar benzemeselerdi bile, onları takdir etmekten ve sonlarına üzmekten kendimizi alamazdık. Onları gösteren ve yazılı dillerini öğrenmemizi kolaylaştıracak pek çok makine ve görsel kayıt bırakmışlardı. Altı bin yıl sonra ilk kez bu kayıtları ortaya çıkarmış ve bizimkine göre pek çok ahlaki üstünlüğü olan bir ırkın bıraktıklarını incelemiştik. Belki bize sadece iyi olan yanlarını gösteriyorlardı; bunun için kimse onları suçlayamaz. Fakat dünyaları çok güzeldi ve şehirleri insanoğlu ile hemen hemen aynı zevk anlayışında inşa edilmişti. Onların isteki ve eğlencedeki hallerini gösteren kayıtları izlemiş, yüzyıllar ötesinden gelen müzikal konuşma şekillerini dinlemiştik. Sahnelerden biri hâlâ gözlerimin önünde -mavi renkli kumların üzerinde oynayan bir grup çocuk vardı; tıpkı dalgalarda oynayan dünyalı çocuklar

gibiydiler. Uzun, ince ağaclar sahilde rüzgârla birlikte sallanıp duruyor, kimsenin dikkatini çekmeyen dev hayvanlar gölgelerde dinleniyordu.

Ve kısa bir süre sonra bu huzur dolu gezegen ve masum halkına acı ve gözyaşı verecek olan güneş, ufukta batmaktaydı.

Evimizden bu kadar uzakta ve yalnızlığa karşı bu kadar savunmasız olmasak belki gördüklerimizden böylesine etkilenmezdik. Pek çoğumuz, daha önce de yıkılıp gitmiş uygarlıkların kalıntılarıyla karşılaşmıştı, fakat bunların hiçbirini bizi böylesine derinden etkilememişti. Bu trajedi tamamen kendine özgüydü. Dünyada ulusların ve kültürlerin yaptığı gibi bir ırkın başarısızlığa uğrayıp çökmesi normal bir olguydu. Fakat gelişiminin en üst noktasında hiç kimsenin yaşamasına izin verilmeyecek şekilde tamamen yok edilmesi, Tanrı'nın merhametiyle nasıl bağdaşırdı?

Meslektaşlarım bunları sormuşlar ve ben de elimden geldiğince cevaplamaya çalışmıştım. Belki sen daha iyi cevaplar verebilirdin Peder Loyola, ancak ben Exercitia Spiritualia'da bu konuda işime yarayacak hiçbir şey bulamadım. Bunlar kötü insanlar değillerdi; hangi Tanrı'ya taptıklarını bilmiyorum, tabii eğer bir tanrıları vardıysa. Ancak, yüzyıllar öncesine uzanıp baktığımda, varolan güzellikleri korumak için gösterdikleri çabayı ve verdikleri mücadeleyi izlerken aklıma tek bir soru geliyor: Bize pek çok şey daha öğretebilirlerdi, neden yokedildiler?

Dünyaya döndüğümüzde meslektaşlarımın verecekleri cevapları biliyorum. Evrenin bir amacı ve planı olmadığını, her yıl galaksimizde pek çok yıldızın patladığını ve bu pat-

lamalarda bazı ırkların yok olduğunu söyleyeceklerdir. Yaşamı boyunca bu ırkın yaptığı kötülüklerin ya da iyiliklerin bir fark yaratmadığını; çünkü Tanrı diye bir şeyin olmadığından, ilahi adalet diye bir şeyin de kabul edilemeyeceğini, savunacaklardır.

Yine de, şüphesiz bu gördüklerimiz hiçbir şeyi kanıtlamaz. Bunları iddia edenler, mantığı yerine duygularının etkisinde kalmakla itham edilebilir. Tanrı yaptıklarını insanoğlu önünde haklı çıkarmak zorunluluğunda değildir. Evreni inşa eden varlık olarak o, istediği zaman istediği yeri yok etme hakkına sahiptir. Onun ne yapacağını ya da ne yapamayacağını söylemek, küfür olarak bile kabul edilebilecek uygunsuz bir davranıştır.

Bir dünyanın ve insanların tümüyle bir fırına atılıp yok edilmeleri kaldırması zor bir şey olsa da, ben bunu böylece kabul etmiştim. Fakat bazen öyle bir noktaya gelinir ki, en derin inanç bile sendeler ve şu anda önümde duran hesaplamalara bakarken nihayet o noktaya geldiğimi hissediyorum.

Nebulaya ulaşana kadar patlamanın ne kadar zaman önce olduğunu söyleyemiyorduk. Şimdiyse, astronomik kanıtlar ve sağ kalan tek gezegenin üzerindeki kayalara yaptığımız testler sayesinde kesin tarihi artık hesaplayabiliyoruz. Bu muazzam patlamanın ışığının Dünya gezegenine tam olarak hangi yılda ulaştığını artık biliyorum. Şu an gemimizle artıkları içinde gezdiğimiz süpernovanın Dünya göklerinde hangi parlaklık derecesinde ışıldadığını da biliyorum. Bildiklerim arasında, süpernovanın tan vaktinden önce doğu göklerinde nasıl parladığı da var.

Hiçbir mantıklı karşı fikir öne sürülemez: antik gizem artık çözüldü. Ama yine de, Tanrım! Kullanabileceğin pek çok başka yıldız vardı! Bu insanları ateşe atıp Beytüllahm* göklerinde parlamalarını sağlamadan da bir çözüm bulabilirdin!

*Beytüllahm: (Bethlehem) Hristiyan inançına göre Hz. İsa'nın doğduğu. Kudüs yakınlarında bir şehir. Ehl-i Kitap denen dinlerin inancına göre yani bir peygamber doğduğunda gökte de yeni bir yıldız doğar.(Çeviren)

GÜNEŞTEN GELEN

Eğer hayatınızı sadece Dünya’da sürdürdüyseniz, güneşi hiç görememişsiniz demektir. Elbette, ışınlarını bakabileceğimiz parlaklığa düşene değin süzen yoğun filtreler olmadan, biz de ona direkt olarak bakamayız. Küçük dünyamızın seksen sekiz gün süren yılı boyunca, ne batan ne de doğan güneş, Gözlemevi’mizin aşağısındaki sivri tepelerin üzerinde parlar durur. Gerçi Merkür’ün hep aynı yüzünün güneşe dönük olduğunu söylemek tamamen doğru değildir: dünyadaki şafak ve tan vakitlerinin yaşandığı alacakaranlık kuşaklarına benzeyen bölgeler bizim gezegenimizde de mevcuttur.

Alacakaranlık kuşağının sınırındaydık; bu sayede hem serin bir gölgenin tadını çıkartabiliyor, hem de işimizi yapmamıza yardımcı olan aydınlığı kullanabiliyorduk. Yaptı-

ğımız iş, elli astronom ve karma bilim adamının üzerinde çalıştığı full-time bir görevdi; yüz yıl kadar daha devam ettiğimiz takdirde, Dünya'da hayatın oluşmasını sağlayan küçük yıldızın sırları ortaya çıkacaktı.

Gözlemevindekilerin üzerinde bir ömür boyunca çalışmayıp, bir şahin gibi sürekli izlemediği tek bir güneş ışını türü yoktu. X ışınlarından en uzun dalga boyuna sahip radyo dalgalarına kadar her türlü yayım için tuzaklarımızı ve kapılarımızı kurmuştuk; ortaya çıkacak her hangi bir yeniliğe karşı tam anlamıyla hazırlıklıydık. Daha doğrusu öyle olduğumuzu sanıyorduk.

Güneşin alevli kalbi on bir yıl süren yavaş bir ritimle atar ve bu çevrimin sonlarında bir zamandaydık. Bugüne kadar kaydedilen en büyük iki güneş lekesi -her bir yüzer tane Dünya'yı yutabilecek büyüklükte- güneşin dış tabakalarına uzanan birer huni gibi diskin etrafında dolaşmaya başlamıştı. Simsiyahtılar; tabii çevrelerindeki parlaklığa kıyasla. Çünkü en karanlık noktaları bile yeryüzündeki binlerce yıldırımın parlaklığından daha parlaktı ve sıcaklığından daha sıcaktı. Ekvatorda yeni bir patlama olduğu anda, ikinci lekenin güneş diskinin ucunda kayboluşunu henüz izlemiş ve iki hafta sonra hâlâ yaşıyor olup olmayacağını tartışıyoruz.

İlk başta o kadar da seyre değer değildi. Bunun nedeni kısmen bizim altınızda oluşu (güneş diskinin tam ortasında), kısmen de çevremizdeki yüzlerce etkinlik arasında kaybolup gitmesiydi. Eğer güneşin ucuna doğru bir noktada olsaydı ve arkasında uzay fonuyla görülebilseydi, kesinlikle dehşet verici bir görüntü olurdu.

Aynı anda bir milyon hidrojen bombasının patladığını hayal edin. Edemiyor musunuz? Kimse de edemez zaten; ancak bizim burada izlediğimiz, güneşin dönmekte olan ekvatorundan yukarı doğru saniyede yüzlerce mil hızla fırlatılan şey, bu görüntünün bir benzerinden başka bir şey değildi. İlk başta dar bir püskürme görüldü, fakat daha sonra ona karşı gelen manyetik ve yerçekimsel kuvvetlerin etkisiyle uçlarından itibaren yanmaya başladı. Merkezindeki çekirdek sağlam kalmıştı ve bir süre sonra onun güneşten tamamen kopmuş olduğunu ve uzaydaki bir noktaya doğru karşı konulmaz bir biçimde ilerlediğini anladık. Çekirdeğin varacağı ilk yer ise bizim bulunduğumuz noktaydı.

Bu daha önce en az altı kere karşılaştığımız bir durum da olsa heyecan vericiydi. Dev bir elektrikli bulutun içinden geçip, gerçek bir güneş kütlesini inceleme fırsatımız doğacaktı. Buraya ulaştığında herhangi bir hasar veremeyecek kadar küçülmüş olacağı için hiçbir tehlikeyle karşı karşıya değildik. Hatta çok hassas cihazlar kullanmamıza rağmen onu saptamamız bir hayli güç olacaktı.

Bu cihazlardan bir tanesi, güneşin etrafını milyonlarca mil boyunca saran iyon tabakalarının haritasını çıkarırken kullandığımız radardı. Bu cihaz benim bölüme aitti; bu yüzden gelmekte olan kütle üzerinde ölçümler yapma ihtimali ortaya çıkar çıkmaz dev aynayı ona doğru çevirdim.

Uzun menzil ekranında keskin ve net bir şekilde görülebiliyordu -saniyede yüzlerce mil hızla güneşten uzaklaşan büyük ve parlak bir bulut şeklindeydi. Radar dalgalarının hedefe gidip, geri dönmeleri birkaç dakika aldığından, bu mesafede daha ayrıntılı görüntüler almak imkansızdı. Saatte bir milyon milden az olmayan hızına rağmen, yaklaşımakta

olan kütlenin Merkür'ün dış yörtingelerine ulaşp diğer gezegenlere doğru yanımızdan geçip gitmesi en az iki gün sürecekti. Ancak ne Venüs ne de Dünya onun yörünge hattı üzerinde olmadıklarından, geçişini kaydedemeyeceklerdi.

Saatler geçmiş: güneş kendi kütesinden uzaya savurduğu bir daha asla geri dönmeyecek milyonlarca ton ağırlığında ve milyonlarca mil küp hacmindeki devasa kütlenin arkasında batmıştı. Patlamanın sonucunda ortaya çıkan, yavaşça dönüp duran, Dünya'nın yüzlerce katı büyüklükteki bir püskürtüydü ve kısa süre sonra bu kütle kısa mesafe radarlarının menziline girecek ve yapısına ilişkin daha ayrıntılı görüntüler alınabilecekti.

Bu işte geçirdiğim yıllara rağmen, o ışık çizgisinin aktarıcından gelen düştik dalga boyundaki radyo dalgalarıyla aynı anda dönerken yansıttığı görüntüyü monitörümde izlemek bana hâlâ tüküttücü hisler verir. Bazen kendimi, elinde yüz milyon mil uzunluğunda bir sopayla uzayı incelemeye çalışan kör bir adam gibi hissettiğim olur. Çünkü üzerinde çalıştığı şeylere insan gerçekten kördür: iyonize gazların oluşturduğu bu devasa bulutlar insan gözü tarafından, hatta en hassas fotografik aletler tarafından bile görülemezler. Bunlar birkaç saat süren kısa hayatları süresinde güneş sistemini gezen hayaletlerdir; eğer radar dalgalarımızı yansıtmasalardı ya da manyetometrelerimizi saptırmasalardı onların varlığından asla haberdar olamazdık.

Bulut dönme hareketi esnasında gazdan oluşmuş geniş kollarını on bin mil etrafına kadar uzatabildiğinden, ekrandaki görüntü bir nebulanınkinden farklı değildi. Ya da tam merkezinin üzerinden izlenen, dünyaya özgü bir kasırgaya da benzetebilirdiniz onu. İç yapısı tamamen karmakarışık

ve geçen her dakikayla birlikte bizim asla tam olarak anlamadığımız kuvvetler yüzünden değişiyordu. Aslında elektrik alanlarından başka bir şey olmayan ateş nehirleri garip yataklarında akıp gitmekteydi; fakat neden sanki yeni madde yaratılıyormuş ya da yok ediliyormuşçasına birdenbire ortaya çıkıp sonra aniden kayboluyorlardı? Peki ya bir selin akıntısına kapılmış taşlar gibi bulutun öntünde parlayan şu aydan bile geniş olan parlak yumrular da neyin nesiydi?

şu anda bir milyon milden daha yakındı: bir saatten az bir süre sonra tam tepemizde olacaktı. Otomatik kameralar radarın her turunu kaydetmekte ve yıllarca tartışılacak kanıtları depolamaktaydı. Kütlenin öntünde seyreden manyetik bölge neredeyse bize ulaşmak üzereydi: Gözlemevi'nde yaklaşmakta olan hayaletle ilgili ölçüm yapmayan tek bir alet bile yoktu.

Kısa menzil tarayıcısını çalıştırdım ve kütlenin görüntüsü öylesine büyüdü ki sadece merkezi ekranda görülebilmeye başladı. Aynı anda, tayfin farklı düzeylerinde yayın yapacak şekilde frekansımı da değiştirdim. Dalga uzunluğu ne kadar kısa olursa, bir iyonize gaz bulutunun içlerine sızmanız o kadar kolay olur: bu şekilde bulutun iç kısmına ait bir X-ışını fotoğrafı alabilmeyi ümit ediyordum.

Uzattığım dalgalardan oluşan kollar sayesinde dış zarlarını soyup içerilere doğru ilerledikçe, merkezdeki yoğun çekirdeğe yaklaşmaya başladım. "Yoğun" kelimesi tabii göreceli bir kelimeydi: dünya standartlarıyla karşılaştırıldığında, araştırdığım bölge hâlâ mükemmel bir vakum alanı olarak kabul edilebilirdi. Ekranın merkezinden çok uzakta olmayarı garip yankılanmayı fark ettiğimde bandın sonuna

yaklaşmıştım ve dalga boyunu daha fazla kısaltmam artık imkansızdı.

Oval bir şekildeydi ve dış hatları. ateşten oluşmuş bulutun kollarından daha keskin görünüyordu. Onu gördüğüm ilk anda, güneş fenomeninin tamamen dışında acayip bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu anlamıştım. Bir düzineden fazla radar taramasında onu izledim. daha sonra da etrafımızda dönen gaz bulutunun hızını radyo-spektograf yardımıyla incelemekte olan asistanımı çağırdım.

“Bak Don,” dedim. “daha önce hiç böyle bir şey görmüş müydün?”

Dikkatli bir incelemenin ardından. “Hayır,” diye yanıtladı. “Onu bir arada tutan ne? Son iki dakikadır şeklini hiç değiştirmede.”

“Benim de merak ettiğim bu. Bu şey her ne ise. etrafındaki hareket yüzünden şu ana kadar dağılmış olması gerekirdi. Fakat sonsuza dek sabit kalacakmış gibi görünüyor.”

“Sence büyüklüğü ne kadar?”

Kalibrasyon cihazını çalıştırdı ve hızlı bir ölçüm yaptım.

“Beş yüz mil uzunluğunda ve genişliği de bunun yaklaşık yarısı kadar.”

“Alabildiğin en büyük resim bu mu?”

“Korkarım öyle. Onu bir arada tutan şeyi öğrenebilmek için biraz daha yaklaşmasını beklemek zorundayız.”

Don sinirli bir ifadeyle güldü.

“Çılgınca ama,” dedi, “biliyor musun? O şeye bakarken kendimi mikroskopla bir amibe bakıyormuş gibi hissettim.”

Cevap vermedim: çünkü o an başının dönmesine sebep olan hisler arasında ben de benzer şeyler düşünmüştüm.

Bulutun geri kalan kısımlarıyla ilgilenmekten vazgeçmiştik, ama tabii ki kameralar her şeyi bizim için otomatik olarak kaydediyordu ve hiçbir önemli gözlemin yapılması aksamadı. O andan itibaren tüm dikkatimiz, dakikalar geçtikçe bize doğru ilerleyerek büyüyen gazdan oluşmuş merceğin üzerinde yoğunlaşmıştı. Uzaklığı ayın dünyadan olan uzaklığına düştüğünde, iç yapısının ilk ayrıntılarını sergilemeye başladı. Tarayıcının yaptığı hiçbir turda birbirine benzemeyen ilginç benekli bir yapısı vardı.

Şu anda Gözlemevi personelinin yarısı bize katılmış ilgiyle ekrandaki garip şekli izlemekteydi; şekil büyüdükçe ortam o kadar kalabalık olmasına rağmen en küçük bir gürültü duyulmaz olmuştu. Direkt üzerimize doğru geliyordu; birkaç dakika içinde Merkür’ün merkezine yakın bir noktadaki güneş alan bölgelerde bir yerlere çarpacaktı ve bu onun -“o” her ne ise- sonu olacaktı. Ekran tamamen kararmadan önceki kısacık sürede onun ilk ayrıntılı görüntülerini elde edebildik, bu yaklaşık beş dakika sürdü; fakat yaşadığımız beş dakika o an orada bulunan herkesin gözünün önünden asla gitmeyecek.

İç bölümdeki hatların oluşturduğu ağın rahatlıkla görülebildiği yarı şeffaf oval bir şekle bakmaktaydık. Hatların tümünün kesiştiği bir noktada, küçük, yanıp sönen bir ışık yumrusu vardı: bunun varlığından asla tam olarak emin olamıyorduk, çünkü radarın tek bir resmi tamamen taraması

yaklaşık bir dakika kadar sürüyordu ve her tarama sonrasında cisim birkaç bin mil yol almış oluyordu. Yine de ağırlığı görüntülerden de anlaşılabilirdiği gibi en küçük bir şüphe bırakmayacak şekilde kesindi.

Katı bir cisim baktığıma ilişkin kapıldığım his öylesine yoğundu ki, pek çok kez kendimi alamayarak radar ekranından ayrılarak optik teleskoplarla gözlem yapma isteğine kapılmıştım. Elbette optik teleskopla görebileceğim tek şey güneşin kör edici yansımalarından başka bir şey olmayacaktı, çünkü cisim gerçekte katı değildi. Bu durumda görme duyusu hiçbir işe yaramamaktaydı ve sadece radarın elektiriksel hisleri yolunuzu gösteriyordu. Güneşten çıkıp üzerimize yönelen şey hava kadar şeffaftı ve ondan çok daha az yoğunluktaydı.

Yaşadığımız o son andan sonra, eminim orada bulunan herkes aynı sonuca ulaşmıştı ve bunu ilk olarak başkasının söylemesini bekliyordu. Gördüğümüz şeyin gerçekleşmesi imkansızdı: fakat kanıtlar işte gözümüzün önündeydi. Hiçbir yaşam türünün varolanmayacağı yerden gelen bir yaşamla karşı karşıyaydık...

Patlama canlıyı normal yaşam alanı olan güneşin yanmaktaki atmosferinin derinliklerinden fırlatıp atmış olmalıydı. Uzaydaki yolculuğu boyunca yaşayabilmiş olması bile bir mucizeydi: sahip olduğu tek madde olan iyonize gaz atmosferi üzerindeki kontrolü kaybettiği anda ölmüş olmalıydı aslında.

Bugün, o filmleri yüzlerce kez izledikten sonra, bu fikir bana o kadar inanılmaz gelmiyor artık. Hayat zaten organize enerji demek değil midir? Bu enerjinin hangi formda olduğu

fark eder mi? Dünyadaki gibi kimyasal olması ya da bu durumdaki gibi elektrikten ibaret olması neyi değiştirir? Sadece varolması önemlidir; hangi maddeden oluştuğu değil. Fakat o anda bunları düşünecek durumda değildim: ilgilendiğim tek şey güneşten gelen ve varlığının son anlarını yaşayan bu devasa canlıya yönelik duyduğum doymak bilmeyen merakı.

Acaba zeki miydi? İçine düştüğü kaçınılmaz durumun farkında mıydı? Yanıtlanması imkansız görünen buna benzer yüzlerce soru var. Güneşin alevleri içinde doğmuş bir canlının dış evreni nasıl gördüğünü ve gaz dışında ona dondurucu derecede soğuk gelecek bizim yaşadığımızı benzer herhangi başka tür bir ortamın varlığını hissedip hissedemediğini öğrenmemiz asla mümkün olmayacak. Ne kadar zeki olsa da uzaydan üzerimize doğru düşen adadaki yaratık, hızla yaklaşmakta olduğu dünyamızın varlığını asla kavrayamazdı. Artık tamamen gökyüzünü kaplamış durumda ve belki bu son saniyelerinde garip bir şeylerin olacağının farkındaydı. Merkür'ün oldukça geniş olan manyetik alanını ya da düşük olmasına rağmen yakına gelindiğinde etkili olabilen yerçekiminin kuvvetini hissetmiş olabilir. Çünkü bizdeki sinir sisteminin görevini, yaptıklarını tahmin ettiğim hatlar biçim değiştirmeye, farklı şekiller oluşturmaya başlamışlardı. Bu değişikliklerin anlamlarını bilebilmek için neler vermezdim! Gördüğüm şey zeka sahibi olmayan bir yaratığın korkudan ortaya koyduğu tepkiler de olabilirdi. tanrısal bir varlığın evrenle huzur içinde kucaklaşmasının belirtileri de...

Ve sonra radar ekranı yeniden bomboş kaldı, taramalarda hiçbir şey göze çarpmıyordu. Yaratık ufuk çizgisinin

ötesinde bir yerlere düşmüş ve gezegenin kıvrımı dolayısıyla göremeyeceğimiz bir noktada bizden saklanmıştı. Merkür'ün bize uzak kalan gün ışığı alan kısımlarında bulunan, daha önce pek az insanın gitmeye cesaret edebildiği erimiş metal denizlerinin bulunduğu cehennemde bir yerlere sessizce ve görülmez bir şekilde düşmüştü. Çarpışmanın şiddetinin ona bir zarar veremeyeceği açıktı: onu rahatsız edecek tek şey katı maddenin soğukluğuyla tanışmak olmalıydı.

Evet, soğuk. Sıcaklığın 400 dereceden aşağıya düşmediği, hatta bazen 600 dereceye kadar çıktığı, güneş sisteminin en sıcak noktasına düşmüştü. Ve bu ısı ona göre, çirilçiplak bir insanın kutupta hissedeceğinden kat kat daha soğuktu.

Dondurucu ateş(?) içinde nasıl öldüğünü göremedik: artık cihazlarımızın ulaşmayacağı bir noktada olduğundan, son anlarıyla ilgili hiçbir veri kaydedemedik. Fakat o an geldiğinde hepimiz bunu hissettik. Bu yüzden, yarattığı sadece bantları ve kayıtları inceleyip de görenlerin, karşılaştığımız şeyin bir doğa olayı olduğunu söylemelerine hiçbirimiz aldırmamaktayız.

Maddesel olmayan devasa bir beynin son anı geldiğinde ve uzantıları madde içinde çözülmeye başladığında neler hissettiğimizi kim açıklayabilir ki? Tek söyleyebileceğim, hissettiğimiz şeyin, duyularımızın da ötesinden gelen sessiz bir çılgılık, bir ölüm haykırışı olduğuydu. Ne o anda, ne de daha sonra, aramızdan hiç kimse bir devin ölümüne şahit olduğumuzdan bir an bile şüphe etmedi.

Böylesine sarsıcı bir düşüşü görebilen yalnızca bizlerdik. Güneşin derinliklerinde yaşayan onlar her ne iseler.

yollarımız bir daha asla kesişmeyebilirdi. Zeka düzeyleri bizimkine uygun olsa da, onlarla asla temas kuramayacağı-mız da bir gerçektir.

Bu soruların yanıtlarını öğrenmememiz belki bizim yararımızaydı. Onlar belki evrenin başlangıcından beri güneşin merkezinde yaşayan canlılardı ve bizim asla ulaşamayacağımız bir bilgi düzeyindeydiler. Gelecek onların olabilirdi, bizim değil. Halen ışık yılları ötedeki yıldızlarda yaşayan kuzenleriyle haberleşiyor olabilirlerdi.

Biz onların muazzam antik evleri etrafında dönüp durur ve kendimizi yaratılışın efendileri sanarken, onlar sahip oldukları bizim anlayamayacağımız duyularla farkımıza varabilirlerdi. Bizi, kendilerini organik hayatın çürümüşlüğünden koruyamayacakları kadar soğuk olan gezegenlerin yüzeyinde gezinen parazitler olarak görebilir ve bu gördükleri hoşlarına gitmeyebilirdi.

Ve eğer yeterli güçleri varsa, gerekli gördükleri şeyi yapmakta tereddüt etmezlerdi. Güneşe emir verirlerdi ve o da çocuklarının yüzlerini alevleriyle şöyle bir yalardı: sonra da gezegenler yollarına bir kez daha ilk başta olduğu gibi devam etmeye başlardı -temiz, parlakve steril olarak.

UZAK DÜNYANIN ŞARKILARI

LORA PALMIYE AĞAÇLARININ ALTINDA, denizi izleyerek bekledi. Clayde'ın teknesi uzak ufukta küçük bir leke gibi belirmişti -deniz ve gökyüzünün kusursuz birliktelikleri arasındaki tek fazlalık bu gemiydi. Dakikalar geçtikçe görüntüsü büyüdü, ta ki tüm dünyayı çevreleyen sınırsız mavi küreden ayırt edilebilene kadar. Uzaklardaki gölgeleri izleyen, bir elini heykelimsi bir tavırla beline koymuş Clayde'ı artık görebiliyordu.

“Neredeydin Lora?” diyen sitem dolu sesi nişanlandıklarını gün Lora'ya verdiği bilezik-telsizde duyuldu. “Gel ve bana yardım et, eve götürülecek kocaman şeyler yakaladım.”

“Demek ki!” diye düşündü Lora kendi kendine; “bu yüzden plaja hemen inmemi istedin.” Sırf Clayde'ı cezalan-

dirmek ve sinirinin artmasını sağlamak için en az altı kere tekrarlayana kadar, bu çağrıyı önemsemedi. Öncemsediğinde bile, üstünde inciler olan altın bileziğin "Aktarım" düğmesine basmayıp, yavaşça, etrafa gölge veren ağaçların arasından çıkıp, eğimli kumsala doğru yürüdü.

Clayde sesiyle uyum içinde olan, sitemkar bir ifadeyle ona bakıyordu, ancak sahile varıp sandalı kıyıya çekerek çekmez tatmin edici bir öpücük verdi ona. Sonra da, küçük balıklarla büyük balıkları ayrı yerlere koyarak beraberce yükü boşaltmaya başladılar. Lora, Clayde'in becerisinin o günkü kurbanlarının hepsini kızıağın arkasına yükleyene kadar burnunun direği kırıldı, ama hiç sızlanmadan yardım etti.

İyi bir av diye düşündü. Clayde'la evlendiklerinde aç kalmak gibi bir derdi olmayacağını biliyordu Lora. Bu gezegenin hantal, kabuklu balıkları gerçek balık değildi: doğa bu gezegende balık pullarını keşfedene kadar yüz milyon yıl daha geçmesi gerekiyordu. Ancak tadları yenmeyecek kadar kötü değildi, isimleriye ilk yerleşimcilerin, pek çok diğer şeyde olduğu gibi, artık unutulmuş Arz'larındaki balıkların adlarıyla anılıyordu.

"Voliyi vurduk!" diye bağırdı Clayde, elindeki somon balığının kötü taklidini arkasında yükselen kümeye doğru atarken. "Ağları sonra onarırım, haydi gidelim!"

Ayak koyacak yer bulmakta güçlük çeken Lora, alelacele kızıağın arkasına atladı. Esnek patenler bir süre yere tutunma güçlüğü çekti, ancak yerle temas sağlanınca kızak ileri atıldı. Clayde, Lora ve birkaç kasa dolusu ayıklanmış balık, dalgaların yaladığı sahilde uçarcasına seyretmeye

başladılar. Bütün gençlikleri boyunca basit ve tasasız olarak yaşadıkları dünyanın tarihi değişmeye başladığı anda, onlar kısa yolculuklarının yarısını henüz tamamlamışlardı.

Tanrının eli tarafından sanki gökyüzüne tebeşirle bir çizgi çizilmiş gibi görünen beyaz iz, az önce oradan bir şey geçtiğine dair bir işaret olarak gökyüzünde asılı duruyordu. Clayde ve Lora izlerken beyaz buhar, iç taraftan uçlara doğru katlanıyor, sonra da bulutlara karışarak dağılıyordu.

Ve şu anda, gezegenlerinin nesillerdir tanık olmadığı bir sesin, kafalarının üzerindeki boşluktan aşağı doğru indiğini duyabiliyorlardı. Gökteki kar beyazı ize bakarken ve uzayın sınırlarından gelen çığlığı dinlerken, içgüdüsel bir hareketle elele tutuştular. Onlar birbirlerine dönüp neredeyse hürmet içinde o sihirli kelimeyi telaffuz ettiklerinde, alçalan gemi çoktan ufkun ötesinde kaybolmuştu: “Arz!”

Üç yüz yıl süren sessizlikten sonra ana gezegen bir kez daha Thâlâssa’ya uzanmıştı...

Geminin ortaya çıktığı uzun an geride kaldıktan ve yırtilan havanın çığlıkları yankılara dönüştükten sonra, Lora, neden diye kendine sordu. Bunca yıldan sonra, ana gezegen, kudretli Arz’dan, kendi sessiz, mutlu dünyalarına bir geminin gelmesine ne sebep olmuştu acaba? Arz’ın da gayet iyi bildiği gibi, bu sulak gezegendeki tek ada üzerinde yeni yerleşimcilerin yaşayabileceği alanlar yoktu. Beş yüz yıl önce, yıldızlararası keşiflerin ilk yıllarında, kendi araştırma gemileri Thâlâssa’nın haritalarını çıkarıp incelemişlerdi. İnsanoğlu yıldızlar arasındaki körfezlere bizzat kendisi gitmeden çok uzun zaman önce, elektronik uşakları onun için buralara gelmişlerdi. Bu gemiler yabancı güneşlerin

etrafında dönen gezegenleri incelemişler, sonra da kovana bal getiren arılar misali bu bilgileri Arz'a taşımışlardı.

Üzeri tamamen sularla kaplı ve sadece tek bir büyük adaya sahip olan Thâlâssa'yı da benzer öncü gemiler bulmuştu. Bir gün burada da kıtalar oluşacaktı, ancak şu anda gezegen çok gençti ve tarihinin yazılması için daha pek çok yıl geçmesi gerekiyordu.

Robot geminin eve dönüş yolculuğu yüz yıl sürmüştü. getirdiği bilgiler bir yüz yıl kadar da devasa veri bankalarında bekletilmişti. İlk kolonizasyon dalgası Thâlâssa'yla ilgilenmemişti: ondan daha fazla gelecek vaat eden -yüzde doksanı sularla çevrili olmayan- pek çok başka dünya vardı. Ama en sonunda öncüler gelmiş ve şu anda Lora'nın bulunduğu yerin on iki mil uzağına inmiş ve ataları, gezegenin artık insanoğluna ait olduğunu ilan etmişlerdi.

Tepeleri düzlemişler, tahıllar ekmişler, nehirlerin yataklarını değiştirmişler, kasabalar ve fabrikalar inşa etmişler ve öngörülen üst sınıra ulaşılan kadar çoğalmışlardı. Verimli toprağı, bereketli denizi ve tahmin edilebilir yumuşak iklimiyle Thâlâssa evlat edindiği çocuklarını fazla zorlamayan bir gezegendi. Yerleşimciler sadece gerektiğinde çalışmaya ve nostaljik Arz hayalinden bahsetmemeye başlayalı, aşağı yukarı iki nesil önce, öncülere özgü o meydan okuyan ruh kaybolmuştu.

Clayde ve Lora köye vardıklarında etraf varsayımlarla çalkalanıyordu. Geminin hızını kesip alçalmaya başladığı ve inecek bir yer aradığı haberleri adanın kuzey ucundan buralara çok kısa sürede ulaşmıştı. "Ellerinde hâlâ eski harita-

lar olmalı.” dedi biri. “Bahse girerim ilk geminin indiği yere inecekler.”

Bu kurnazca bir tahmindir. On dakika sonraysa adadaki bütün taşıma araçları az kullanılan batı yoluna çıkmıştı bile. 572 nüfuslu, mayacılık ve balıkçılıkla uğraşan Palm Bay kasabasının belediye başkanı olan Lora'nın babası, resmi aracı içinde, en önde ilerlemekteydi. Arabanın boyasının neredeyse tamamen dökülmüş olması bir şanssızlıktı: tek yapabilecekleri, ziyaretçilerin aracın kaportasındaki yamaları görmezden gelmelerini ümit etmektir. Bu gezegende metal kolay bulunabilen bir şey değildi. Sonuçta, araba çokta eski sayılmazdı; Lora onun kasabaya on üç yıl önceki ilk gelişinde duydukları heyecanı hatırladı.

Çeşitli arabalar, kamyonlar, hatta kum kızaklarından oluşan konvoy, yokuşun başından aşağı doğru hızla, üzerinde basit ama etkileyici kelimeler bulunan açıklığa yöneldi:

THÂLÂSSA'YA GELEN İLK EKİBİN İNDİĞİ ALAN

1 OCAK, YIL SIFIR

(28 MAYIS M.S. 2626)

İlk ekip, diye tekrarlardı Lora sessizce. Bir ikincisi hiç olmamıştı; ama işte şimdi...

Gemi öylesine alçaktan ve sessiz geldi ki, ancak tepelerinde belirlediğinde varlığını fark edebildiler. Hiçbir motor gürültüsü yoktu. Sadece yer değiştiren havayla birlikte hareket eden yaprakların hışırtısı duyuluyordu. Lora o anda,

imlerin zerine inmek üzere olan gümüşi yumurtanın az sonra çatlayıp, barışil gezegenleri Thalassa'ya taze bilgiler ve garip yenilikler getireceğini hissetti.

Arkalardan birisi fısıldadı, "ok küçük görünüyor. () şeyin içinde Arz'dan buraya kadar gelmiş olamazlar!"

"Elbette gelerler," diye yanıtladı yorumu üzerine alan hazır-kıta uzman. "Bu yalnızca bir filika -ana gemi yukarıda, uzayda. İlk ekibi hatırlamıyor musun?-"

"şşş!" birisi onları susturdu. "Dışarı ıkıyorlar!"

Her şey iki kalp vuruşunun arasındaki süre kadar kısa bir zamanda oldu. Bir saniye önce gövde sanki hiçbir açıklığı yokmuş gibi prtizszd. Ve hemen sonra, yere inen kısa bir rampanın içinden çıktığı oval bir kapı vardı önlerinde. Hiçbir şey hareket etmemişti, ancak bir şey olmuştu. Lora nasıl olduğunu anlayamasa da, mucizeyi kabul etti. Bu tip şeyler ancak Arz'dan gelen bir gemiden beklenebilirdi.

Dışarı doğru hareketlenen bedenler vardı: ziyaretçiler kapıda belirip yabancı bir güneşin parlak ışıklarına bakarak gözlerini kırptıştırırken, kalabalıktan tek bir ses duyulmadı. Hepsi de erkek olan yedi kişiydiler ve Lora'ya hiç de beklediği üstün varlıklar gibi görünmediler. Narin yapılı ve ortalamanın biraz üstünde boya sahip oldukları doğruydı, ama ten renkleri o kadar soluktu ki, derileri neredeyse bembeyazdı. Dahası oldukça endişeli ve güvensiz görünüyorlardı ve bu Lora'nın aklına takıldı. İlk defa olarak, geminin buraya kasıtlı olarak inmediğini ve içindeki insanların da en az onları karşılamaya gelen Thâlâssa'lılar kadar bu karşılaşmadan dolayı şaşkın olduklarını hissetti.

Palm Bay belediye başkanı, arabasının hareket ettiği andan beri aklında tasarladığı tarihi konuşmasını yapmak üzere öne çıktı. Tam konuşmaya başlayacağı anda aniden aklına gelen bir şey şüphelenmesini ve tüm söyleyeceklerini unutmasına neden oldu. Herkes otomatikman bu geminin Arz'dan geldiğini kabul etmişti, ama bu bir varsayımdı. Oysaki onlara ana gezegenden en az on kat daha yakın olan diğer kolonilerden de gelmiş olabilirdi. Bu panik anında Lora'nın babası ancak: "Thâlâssa adına sizleri selamliyorum. Arz'dan geliyorsunuz sanırım?.." diyebildi. Bu "sanırım" kelimesi Belediye Başkanı Fordyce'ı ölümsüz yapacaktı.

Tüm bekleyen kalabalık içinde Lora, yüzyıllar sonucunda çok az değişime uğramış bir İngilizce ile verilen cevabı duyamayan tek kişiydi. Çünkü Leon'u ilk defa o an gördü.

Alabildiğine göze batmamaya çalışarak rampanın yanında duran arkadaşlarına katıldı. Belki de bazı kontrolleri yapmak için geride kalmıştı; ya da -ki bu daha muhtemeldi- ilk karşılaşmada aldıkları tepkiyi yörüngede bekleyen ana gemiye aktarmıştı. Sebep her neyse, Lora'nın gözü o andan itibaren başka kimseyi görmedi.

O ilk saniyede bile hayatının artık asla eskisi gibi olmayacağını anlamıştı. Bu, içini endişe ve korkuyla dolduran, daha önce hiç yaşamadığı türden bir tecrübeydi. Korkusu Clayde'a olan sevgisi; endişesi ise hayatına giren yeni ve bilinmedik şey yüzündendi.

Leon arkadaşları kadar uzun değildi. Ama yapılı vücudu ona bir güçlülük ve meydan okuma havası veriyordu. Koyu renkli, ısıltılı gözleri ve kaba hatlarıyla kimse çok yakışıklı

olduğunu iddia edemezdi; ancak bu özellikleri onu rahatsız edecek derecede çekici gelmişti Lora'ya. Karşısında onun hayal bile edemeyeceği manzaraları görmüş birisi vardı - belki de Arz'ın caddelerinde yürümüş, masalsı şehirlerini görmüş biri. Kimsesiz Thâlâssa gezegeninde ne işi vardı acaba ve neden o sürekli araştıran gözlerinde hüznü bir ifade vardı?

Ona yalnızca bir kez bakmıştı; ancak bu bakış, üzerinde durmadan diğerlerine kaymıştı. Fakat şimdi yine bakıyordu ve ilk defa o anda Lora'nın farkına vardı. Zaman, uzay ve tecrübe arasında köprüler oluşturan bakışları birbirine kilitlendi. Leon'un kaşlarındaki sinirli ifade gitti, gergin yüz hatları yumuşadı; ve sonra da gülümsedi.

* * *

Konuşmalar, ziyafetler, resepsiyonlar ve röportajlar bittiğinde akşam olmuştu. Leon kendini çok yorgun hissediyordu, ancak zihni uyuyamayacak kadar meşguldü. Kulakları tırmalayan alarm sesleriyle uyanıp, hasarlı gemiyi kurtarmak için verdikleri savaşla geçen zorlu haftalardan sonra artık güvende olduklarına inanmak gerçekten zordu. Üzerinde insan hayatı olan bir gezegene bu kadar yakın olmaları ne büyük şanstı! Gemiyi onaramayıp, önlerindeki iki yüz yıllık yolculuğu tamamlayamasalar bile, en azından burada kaldıklarında dostlar arasında olacaklardı. Gemisi bozulan hiçbir gemici ya da uzay adamı bundan daha iyisini ümit edemezdi.

Gece serin ve sakindi. Gökteyse hiç tanımadığı yıldızlar parlamaktaydı. Takımyıldızların çoğunun eski şekilleri ümit kırıcı bir biçimde değişmişse de, hâlâ birkaç eski dost yerli yerindeydi. Yıllar geçmiş olmasına rağmen parlaklığından hiçbir şey kaybetmeyen muhteşem Rigel Yıldızı oradaydı. Ve işte şu da dev Canopus olmalıydı, tam rotaları üstünde görünüyordu. Ama gerçekte, hedefleri olan gezegene vardıklarında bile Arz'dan ya da buradan görüldüğünden daha parlak görünmeyecekti.

Leon onu aptallaştıran ve hipnotize eden sonsuzluğa ilişkin görüntüleri beyninden atmak istemişçesine kafasını salladı. Yıldızları unut, dedi kendi kendine: nasıl olsa yakında yine onların arasına döneceksin. Hedef gezegenle Arz arasında yapacağın iki yüz yıllık yolculukta bir daha asla göremeyeceğin bir toz tanesi olsa da, şu anda üzerinde bulunduğun gezegene tutunmaya çalış.

Yorgun ve hallerinden memnun arkadaşları çoktan uyumuştı. Az sonra o da diğerlerine katılacaktı -tabii huzursuzluk içindeki ruhu izin verirse. Ama önce, kendisini şansın getirdiği, uzay denen çölde kendi türündeki yaratıklar tarafından kolonileştirilmiş bu gezegen hakkında bir şeyleri açıklığa kavuşturmalıydı.

Rahat edebilmeleri için açık bir özenle hazırlandığı belli olan tek katlı konuk evinden çıkıp Palm Bay'in tek caddesinde yürümeye başladı. Birkaç evden horultular duyulmasına karşın sokaklarda kimse yoktu. Öyle görünüyordu ki ev sahipleri erken yatan insanlardı -ya da belki onlar da yaşadıkları günün heyecanından yorgun düşmüşlerdi. Her halükarda, bu durum aklındaki düşünceler biraz yatışana kadar yalnız kalmak isteyen Leon'un hoşuna gitti.

Gecenin sessizliğinde denizden gelen dalga seslerini duydu, bunun üzerine ayakları iradesi dışında boş caddeden ayrıldı. Köyün ışıkları arkasında soluklaşırken, palmiyelerin arasının karanlık olduğunu fark etti. Ancak Thâlâssa'nın iki ayından küçük olanı güneyde yükselmişti ve sarı parıltısı ihtiyacı olan tüm ışığı ona sağlamaya başladı. Bir süre sonra ağaçların oluşturduğu dar kemerin altına varmıştı ve orada, dikçe sona eren kumsalın sonunda, bu dünyanın neredeyse tamamını kaplayan okyanus uzanmaktaydı.

Bir sıra balıkçı teknesi limanda duruyordu. Thâlâssa'daki zanaatkarların insanoğlunun en eski problemlerinden birini nasıl çözdüğünü görmek isteyen Leon yavaşça teknelere doğru yürüdü. Onaylar bir ifadeyle plastik gövdelere, yan desteklere, ağırları kaldırmaya yarayan hidrolik vinçlere, küçük kompakt motora ve yön bulma sistemi üstünde olan radyo vericisine baktı. Bu neredeyse ilkel, ama kesinlikle işe yarayan basitlik ona derin bir şeyler çağırıyordu: bunlarla, yukarıda başının üzerinde asılı duran dev geminin karmaşası kadar birbirine zıt iki şeyi düşünmek imkansızdı. Bir an için fantezi kurarak kendini eğlendirdi; bunca yıllık eğitimini bir kenara bırakıp, jet motoru mühendisi yerine, bir balıkçı olmayı düşledi. Teknelerinin bakımını yapacak birilerine ihtiyaçları olmalıydı ve belki bazı geliştirmeler yapmayı düşünürdü teknelerde...

Kafasını olumsuz yanlarını düşünmeye yormadan bu fikri zihninden kovup, dalgaların son güçlerini harcadıkları köpüklü çizgi üzerinde yürümeye başladı. Ayaklarının altında bu genç okyanusta yeni başlayan hayatın kalıntıları vardı -bir milyar yıl önce Arz'daki kumsalları süslemiş boş, ilkel deniz kabukları ve kavgılar. İşte şu spiral şeklindeki

kavkıyı daha önce Arz'da bir müzede görmüş olduğuna yemin edebilirdi: Tabiat kendisine bir kez iyi hizmet vermiş dizaynı bıkmadan usanmadan her dünyada tekrarlıyordu.

Doğu göklerinden soluk sarı bir ışık parıldamaya başlamıştı; Leon izlerken daha içteki ay Selene'nin ucu ufukta belirdi. Dışbükey disk şaşırtıcı bir hızla sudan çıktı ve kumsalı bir ışık seline boğdu.

Ve o ışık patlaması anında Leon yalnız olmadığını gördü.

Kız elli metre kadar ötede, kumsaldaki bir botun içinde oturuyordu. Arkası Leon'a dönüktü ve açıkça anlaşılacağı gibi varlığından haberdar değildi. Leon kızı rahatsız etmek ve yalnız kalmak istediğini düşünerek tereddüt etti. Üstelik, henüz bu gezegendeki ahlak kurallarının bu durumu nasıl karşılayacağını da bilmiyordu. Büyük bir olasılıkla, bu saatte böyle bir yerde bulunduğuna göre birini bekliyordu; sessizce köye dönmek en güvenli ve zekice davranış olacaktı.

Fakat bu kararı vermekte gecikmişti. Kumsala yeni vurmaya başlayan ışıktan etkilenen kız yukarı bakmış ve bakar bakmaz da onu görmüştü. Her hangi bir panik ya da kızgınlık belirtisi göstermeden usulca ayağa kalktı. Aslında, eğer Leon yüzünü tam olarak görebilseydi, taşıdığı mutluluk ifadesine bir hayli şaşırdı.

Sadece on iki saat önce biri gelip Lora'ya, bütün dünya uyurken bu ıssız sahilde bir yabancıyla karşılaşacağını söylese ona gülerdi. Şimdi bile, bu davranışını uyku tutmadığından sahile geldiği şeklinde açıklaması gerekirdi. Ama gerçekte bunun doğru olmadığını biliyordu; bütün gün,

arkadaşları arasında çok fazla merak uyandırmamak için ne adını ne de görevini öğrenemediği genç mühendisi düşünmüştü.

Konuk evinden ayrıldığını da şans eseri görmemişti: gecenin büyük bir kısmını babasının caddenin karşısında bulunan evinin verandasından orayı izleyerek geçirmişti. Ve Leon'un yönünü değiştirip buraya geleceğini bilmesi şans değil, kasıtlı ve dikkatli bir planlama sayesinde olmuştu.

Birkaç adım ilerisinde durdu. (Acaba onu fark etmiş miydi? Bunun tesadüfen olmadığını anlamış mıydı? Bir an için kendine güvenini tamamen kaybetti, ancak artık geri dönmek için çok geçti.) Sonra mühendisin dudaklarına yüzünü aydınlatan, onu olduğundan daha genç gösteren çarpık bir gülümseme yayıldı.

“Merhaba,” dedi. “Gecenin bu saatinde kimseyle karşılaşmayı ummuyordum. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur.”

“Elbette hayır.” Lora yanıtladı, sesini olabildiğince titremeden ve ifadesiz tutmaya çalışarak.

“Biliyorsunuz ben genidenim. Buradayken Thâlâssa'yı bir görmek istedim.”

Bu son kelimeleri söylerken Lora'nın yüzündeki ifade aniden değişti; gördüğü bu hüznün Leon'u şaşırttı, çünkü ona göre hiçbir sebebi yoktu. Bir anlık şokla bu kıızı daha önce gördüğünü hatırladı ve burada ne yaptığını anladı. Bu gemiden ilk çıktığında ona gülümseyen kızdı -hayır bu doğru değildi; önce o kıza gülümsemişti.

Söyleyecek hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Hangi müzikenin uzayın ve zamanın sonsuzluğuna rağmen ikisini bir araya getirdiğini merak ederek, orada, dağınık kumların üzerinde birbirlerine bakmaya başladılar. Sonra, sanki anlaşmış gibi yüzleri birbirlerine dönük, botun iki ucuna oturular aynı anda.

Bu çok aptalca diye düşündü Leon. Ne yapıyorum ben burada? Bu gezegenden geçen bir gezgin olarak üzerindeki insanların hayatına karışmaya ne hakkım var? Özürlerimi sunup bu kumsalı ve denizi ona, doğuştan hakkı olan kıza, bırakmalı ve odama dönmeliyim.

Yine de dönemedi. Selene deniz üzerinde parlak bir yolunay haline geldiğinde en sonunda sordu: “Adınız nedir?”

“Lora.” diye yanıtladı. anlaşılması her zaman kolay olmayan adalılara özgü kulağa hoş gelen aksanıyla.

“Ben de Leon Carell. Magellan gemisi yardımcı jet motor mühendisi.”

Kendini tanıtırken Lora hafifçe gülümsedi ve Leon. Lora’nın ismini zaten bildiğini anladı. Aynı orda ilgisiz bir düşünce Leon’un zihnini doldurdu: birkaç dakika öncesine kadar ölümüne yorgundu. Oysa şimdi tamamen uyanıktı ve kendini çok iyi hissediyordu. Belki de bu, ufukta beliren yeni macera yüzündendi.

Ancak Lora’nın bir sonraki sorusu tahmin edilmesi kolay bir soruydu: “Thâlâssa’yı nasıl buldunuz?”

“Bana zaman verin,” diye karşılık verdi Leon. “Henüz kadece Palın Bay’i gördüm.”

“Burada uzun süre kalacak mısınız?”

İşte bu soru gerçekten sorun yaratabilecek soruydu.

“Emin değilim,” cevabını verdi, “bu tamiratların ne kadar süreğine bağlı.”

“Yanlışı giden neydi?”

“Meteor kalkanımızın dayanabileceğinden çok daha büyük bir şeye çarptık. Ve kalkan delinip kullanılmaz hale geldi. Bu yüzden yeni bir tane yapmalıyız.”

“Ve onu burada yapabileceğinizi düşündünüz?”

“Öyle umuyoruz. Esas problem bir milyon ton kadar suyu Magellan’a kadar taşımakta. Şansımıza, Thâlâssa’da bunu karşılayabilecek kadar çok su var.”

“Su mu? Anlayamadım.”

“Şey -bilirsin uzay gemileri neredeyse ışık hızında seyahat ederler: bu şekilde bile bir yerden diğerine gitmek yıllar alır. bu yüzden bizlerin dondurularak uyutulmamız ve gemiyi tamamen otomatik kumandaya bırakmamız gerekiyor.”

“Şüphesiz. bizim atalarımız da buraya o şekilde geldiler.”

“Uzay gerçekten boş olsaydı, hızımız bir sorun yaratmazdı, ancak değil. Bir uzay gemisi uçuşunun her saniyesinde binlerce hidrojen atomunu, toz taneciklerini ve bazen de daha büyük cisimleri süpürerek ilerler. Işık hızına yakın hızlarda, bu kozmik parçacıkların muazzam enerjileri vardır ve bir anda gemiyi paramparça edebilirler. Bu yüzden ge-

minin önünde bizim yerimize onun un ufak olması için bir kalkan taşıyoruz. Bu gezegende şemsiye kullanır mısınız?”

“Nasıl? Tabii,” Lora cevapladığında saçma sorudan dolayı afallamıştı.

“O halde uzay gemimizi, elinde bir şemsiyeyle fırtınanın içine dalan bir adama benzetebilirsin. Bu durumda yağmur uzaydaki kozmik tozlardır ve ne yazık ki gemimiz şemsiyesini kaybedecek kadar şanssızdı.”

“Ve siz de su kullanarak yeni bir tane yapacaksınız?”

“Evet; su evrendeki en ucuz inşaat malzemesi. Onu dondurup önümüze bir buzdağı şeklinde diziyoruz. Ne kadar basit değil mi?”

Lora cevap vermedi; düşünceleri yeni bir konuya yönelmişti. Bir süre sonra, Leon’un duyabilmek için eğilmesi gerektiren bir ses tonuyla sordu: “Ve Arz’dan ayrılalı yüz yıl oluyor.”

“Yüz dört. Ancak otomatik pilot bizi uyandırana kadar derin uykuda olduğumuzdan, sanki sadece birkaç hafta geçmiş gibi geliyor. Bütün diğer koloniciler hâlâ derin uykuda; onların hiçbirinden haberleri yok.”

“Daha sonra sizde yeniden onlara katılacak ve yıldızların arasındaki yolunuza devam edeceksiniz.”

Leon gözlerini kaçırarak başını salladı. “Evet, bu doğru. Gezegene inişimiz birkaç ay gecikecek. ancak bu, üç yüz yıl sürecek bir yolculuk için pek bir önem taşıyor.”

Lora arkalarındaki adaya döndü.

“Yukarıda uyuyan arkadaşlarınızın burada olanlardan hiç haberi olmayacağını düşünmek garip geliyor. onlar için üzülüyorum.”

“Evet sadece biz elli kadar mühendisin Thâlâssa'yla ilgili anıları olacak. Gemideki diğer herkes için. seyir defterine yüz yıl önce yapılmış bir kayıttan başka bir şey olmayacak bu.”

Lora'nın gözlerine baktı ve yine o aynı hüznü gördü.

“Bu seni niye üzüyor?”

Cevaplamaktan aciz, kafasını salladı. Leon'un anlattıklarının ona verdiği yalnızlık duygusunu nasıl anlatabilirdi ki insan? Meydan okumaya cesaret ettikleri sonsuz ve devasa boşluk karşısında, insanoğlunun umut ve korkuları ne kadar küçük kalıyordu. Daha yarısı bile tamamlanmamış, üç yüz yıl sürecek bir yolculuk fikri korkuyla ürpermesine yol açtı. Halbuki damarlarında asırlar önce Thâlâssa'ya gelen öncülerin damarlarında akan kan akmaktaydı.

Gece artık dostça devam etmiyordu; evine, ailesine, ona ve bilip tanıdığı dünyaya ait olan her şeyi barındıran küçük odasına yönelik ani bir özlem duygusu sardı benliğini. Uza-yın soğukluğu kalbini donduruyordu; bu delice maceraya hiç atılmamış olmayı isterdi. Artık gitme zamanıydı -hatta geç bile kalmıştı.

Ayağa kalktığında Clayde'in teknesinde olduklarını fark etti; ve onu hangi bilinçaltı güdünün bu kadar boş tekne dururken Clayde'in teknesine getirdiğini merak etti. Clayde'ı düşündüğü anda bir belirsizlik, hatta suçluluk duygusu hissetti. Bugüne kadar hiçbir zaman hayatında

ondan başka bir erkek düşünmemiştir. Şu andaysa bunun gerçek olduğu fikrine bile katlanamıyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Leon. “Üşüdün mü?” elini uzattı ve parmakları istem dışı birbirine dokundu ilk kez. Ancak temas anında, Lora ürkmüş bir hayvan gibi çekindi ve aniden elini çekti.

Neredeyse kızgın bir ifadeyle cevap verdi: “Ben iyiyim. Geç oldu, gitmem gerekiyor. Görüşürüz.”

Davranışı o kadar ani ve sertti ki, Leon bir hayli şaşırdı. Onu rahatsız edecek bir şey mi söylediğini merak etti. Arkasından seslendiğinde çoktan uzaklaşmıştı: “Seni tekrar görebilecek miyim?”

Cevap verseydi bile, dalgaların sesinden duyamayacaktı. Bir kadının mantığını kavramanın ne kadar zor olduğunu bir kez daha anlayarak, şaşkın ve biraz da incinmiş bir şekilde Lora’nın gidişini izledi.

Bir an için onu takip edip sorusunu yinelemeyi düşündü, ama gerçekte buna gerek olmadığını biliyordu. Güneşin yarın kesinlikle doğacağı gibi, onlar da tekrar karşılaşacaklardı.

Artık adadaki hayat tamamen bin mil yukarıdaki yörüngesinde devinen yaralı dev etrafında dönüyordu. Şafak ve günbatımında, dünya karanlık fakat güneşin ışıkları hâlâ görülebilirken, Magellan Thâlâssa’nın iki ayı sayılmazsa, gökteki en parlak cisim haline geliyordu. Fakat günışığının aydınlığından ya da gecenin karanlığından dolayı görülemediğinde bile, insanların düşüncelerinden uzaklaşmıyordu.

Yarısından fazlası aynı anda Thâlâssa üzerinde bulunduğunda bile, gemi mürettebatından yalnızca elli kişinin uyanık olduğuna inanmak oldukça zordu. Sanki her yerdeydiler. Genelde iki, üç kişilik küçük gruplar halinde dolaşıyor, sessiz, yerçekimi karşıtı motosikletleriyle kasaba sokaklarında geziniyorlardı. Çok ısrar edilen davetler dışında, ziyaretçiler henüz adadaki sosyal ve kültürel faaliyetlere katılmamışlardı. Kibar fakat kesin bir ifadeyle, yörüngedeki gemileri güvenlik altına alınana kadar başka hiçbir şeyle ilgilenemeyeceklerini bildirmişlerdi. Belki daha sonra, ancak şimdi...

Böylece Thâlâssa, Arz'dan gelen konukları, aletlerini kuruncaya, araştırmalarını tamamlayıncaya, adanın kayalarına sondaj yapıp sorunlarıyla ilgisiz görünen bir sürü deneyi sonuçlandırıncaya kadar gösterebilecekleri tüm sabrı gösterip bekledi. Bazen küçük problemlerini Thâlâssa'nın bilimadamlarına danıştılar, ama çoğu zaman kendi işlerini kendileri yaptılar.

Bu, samimiyetsizlikten ya da soğukluktan dolayı değil; çevrelerinde birinin olduğunu bile fark edemeyecek kadar yoğun ve işe konsantre olarak çalıştıklarındandı.

Karşılaşmalarından iki gün sonra Lora yeniden Leon'la konuştu. Onu zaman zaman köyün çevresinde, yüzünde dalgın bir ifade, elinde bir çanta koşuştururken görüyordu, ama ancak birbirlerine küçük gülümsemeler göndermekle yetinmişlerdi. Yine de, bu bile duygularını ayakta tutmaya, iç huzurunu yitirtmeye ve Clayde'la olan ilişkisini zehirlemeye yetiyordu.

Kendinin bildi bileli Clayde hayatının bir parçası olagelmisti; kavgaları ve anlaşmazlıkları olmuştı ama daha önce hiç kimse onun kalbindeki yerini tehlikeye sokmamıştı. Birkaç ay içinde evleneceklerdi -yine de bundan tam olarak emin değildi; daha doğrusu hiçbir şeyden emin değildi.

“İlk görüşte aşk” insanın hep başkaları için kullandığı çirkin bir tamlamaydı. Ama başka türlü nasıl tarif edebilirdi hayatına sadece birkaç gün önce giren ve kısa bir süre sonra buradan ayrılacak olan bir erkeği görmek için içinde hissettiği bu arzuyu?

İlk günün sonuna doğru, duygularından sadece ailesi haberdardı; ikinci günün sonundaysa kasabada karşılaştığı herkes bildiklerini belirtir bir gülümsemeyle bakıyordu yüzüne. Palm Bay gibi küçük ve geveze bir kasabada herhangi bir şeyin sır olarak kalması imkansızdı.

Leon’la ikinci karşılaşması kazaraydı -tabii böyle karşılaşmalar kaza sayıldığı sürece. Kapı açıldığında, babasının Arzlılar kasabaya indiğinden beri sayısı artan mektuplarını ve soruşturmalarını bir düzene koymasına yardım ediyordu. Kapı son birkaç günde o kadar sık açılmıştı ki kafasını kaldırıp bakma gereği duymadı; küçük kız kardeşi resepsiyonda duruyor ve gelen misafirlerle ilgileniyordu. Birden Leon’un sesini duydu ve önündeki kağıtlar gözlerinin önünde kaybolup gitti, notlarsa başka bir dilde yazılmış gibiydi.

“Belediye başkanını görebilir miyim acaba?”

“Elbette Bay -?”

“Yardımcı mühendis Carell”

“Gidip haber vereceğim. Oturmaz mısınız?”

Leon nadiren ziyaret edilen resepsiyonun ona önerebileceği en iyi oturma olanağını sağlayan eski püskü koltuğa çöktü. O ana kadar Lora'nın odada olduğundan ve onu gözlediğinden haberi yoktu. Bir anda yorgunluğunu üzerinden attı ve ayağa kalktı.

“Merhaba. burada çalıştığınızı bilmiyordum.”

“Ben burada yaşıyorum; belediye başkanı babamdır.”

Bu ilginç haber Leon'u pek etkilemiş görünmedi. Bankoya doğru yürüdü ve Lora'nın sekreterlik görevlerinden arta kalan zamanlarda karıştırdığı kalın cildi eline aldı.

“Medeniyetin Başlangıcından.” diye okudu. “Yıldızlararası Uçuşlara Kadar Arzın Tarihi.” Ve sadece bin sayfada! Üç yüz yıl önce sona ermesi üzücü.”

“En kısa zamanda bize yeni bir cilt getireceğinizi umarım. Bu yazıldığından beri çok şey oldu mu?”

“Elli kütüphaneyi doldurabilecek kadar sanırım. Ancak ayrılmadan önce tüm kayıtlarımızın kopyalarını bırakacağız size. Böylece sadece yüz yıl geriden takip ediyor olacaksınız.”

Önemli olan tek şeyi söz konusu etmeden laflıyorlardı. Lora'nın kelimelere dökmeye cesaret edemediği düşünceleri kafasını doldurdu. Bir daha ne zaman görüşebileceğiz acaba? Ve benden gerçekten hoşlandı mı, yoksa nezaket icabı mı konuşuyor?

İç taraftaki kapı açıldı ve Belediye Başkanı özür dileyen bir ifadeyle dışarı çıktı.

“Beklettiğim için özür dilerim Bay Carell, ancak başkanla görüşüyordum -bu öğleden sonra geliyor da. Sizin için ne yapabilirim?”

Leon Magellan’ın kaptanından getirdiği mesajı iletirken Lora çalışıyormuş gibi yaptı ama aynı cümleyi yedi kere yazdı. Söyleyecekleri bittiğinde Lora hâlâ kendine gelebilmiş değildi: öyle görünüyordu ki geminin mühendisleri köyün birkaç mil uzağında bir tesis kurmak istiyorlardı ve buna bir itirazın olup olmayacağını öğrenmek istemişlerdi.

“Elbette!” dedi Belediye Başkanı Fordyce. Misafirlerimiz-her-şeye-değer sözcükleri özellikle vurgulayarak konuştu. “İstediginizi yapabilirsiniz -o topraklar kimseye ait değil ve üzerinde de kimse yaşamıyor. Yapmayı planladığınız şey ne?”

“Bir yerçekimi dönüştürücüsü inşa ediyoruz, kullanacağımız jeneratörün sağlam bir kaya tabanına sabitlenmesi gerekiyor. Çalışmaya başladığında biraz gürültü çıkarabilir ama buraya köydekileri rahatsız edecek kadar gürültü geleceğini sanmıyorum. Ve tabii ki işimizi tamamladığımızda ekipmanların hepsini sökeceğiz.

Lora babasına hayran kaldı. Leon’un isteği ona ne kadar anlamsız geliyorsa babasına da o kadar anlamsız gelmesine rağmen, bunu belli edecek hiçbir hareketi olmamıştı.

“Hiç sorun değil, hatta mükemmel olur bu size yardımcı olabilirsek ne mutlu bize. Ben de sizden Kaptan Gold’a başkanın bugün öğleden sonra beşte burada olacağını söylemenizi rica edebilir miyim? Onu alması için arabamı göndereceğim; resepsiyon saat beş buçukta köy salonunda.”

Leon teşekkürlerini sunup ayrıldığında. Belediye Başkanı kızına doğru yürüdü ve yazmayı beceremediği notlardan birini eline aldı.

“Hoş bir delikanlıya benziyor,” dedi. “ama ondan bu kadar hoşlanman doğru mu?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Bak Lora! Ben senin babanı ve kör değilim.”

“Onun, (içini çekti) hiç ilgisini çekmiyorum.”

“O senin ilgini çekiyor mu?”

“Bilmiyorum. Ah baba, çok mutsuzum!”

Belediye Başkanı Fordyce fazla cesaretli bir insan değildi, bu yüzden yapabileceği tek bir şey vardı. Mendilini çıkarıp kıza verdi ve ofisine doğru yöneldi.

* * *

Bu Clayde’in hayatında karşılaştığı en zor problemdi ve yardımcı olması için temel alabileceği hiçbir örnek yoktu önünde. Lora ona aitti -bunu herkes bilirdi. Eğer rakibi başka bir köylü ya da Thâlâssa’nın başka bir yerinden gelme biri olsaydı ne yapacağını bilirdi. Ancak misafirperverliğin gerekleri ve hepsinden de öte, Clayde’in Arz’la ilgili her şeye karşı duyduğu doğal korku, Leon’a kibarca ilgisini başka yere yönlmesini söylemesini engelliyordu. Bunu ilk defa söylüyor olmayacaktı ve daha öncekilerde en küçük bir sorun çıkmamıştı. Bu muhtemelen Clayde’in 1.90’ın üze-

rinde bir boya, üzerinde en küçük bir yağ olmayan yapılı bir vücuda ve yaklaşık 95 kilo ağırlığa sahip olmasındandı.

Denizde geçirdiği uzun saatlerde, düşünmekten başka yapacak hiçbir şey olmadığında, Clayde Leon'la yapacağı ufak bir kavganın düşüncesiyle oyalandı. Diğer Arz'lılar kadar çelimsiz olmasa da, Leon'un da soluk bir teni vardı ve hayatını devamlı fiziksel faaliyetlerle geçiren birine rakip olamayacağı gayet açıktı. Eğer kavga etselerdi, bu çok kısa sürerdi. Sorun da buydu -yaptığı haksızlık olurdu. Clayde ne kadar haklı olursa olsun, Leon'la kavga ettiğinde toplumun kendisinden yana olmayacağını biliyordu.

Ayrıca ne kadar haklıydı? Daha önce milyarlarca erkeği endişelendirdiği gibi, Clayde'ı da en çok endişelendiren konu buydu. Öyle görünüyordu ki, Leon artık aileden biriydi: ne zaman Belediye Başkanının evine uğrasa Leon şu ya da bu sebepten dolayı orada oluyordu. Kıskançlık Clayde'in daha önce hiç hissetmediği bir duyguydu ve belirtilerinden de hiç hoşlanmamıştı.

Dans konusunda da hâlâ öfkeliydi. Yıllardır gerçekleşen en büyük sosyal faaliyet olmuştu: gerçekte, Palm Bay kasabasının tüm tarihi boyunca bununla kıyaslanabilecek bir şey yoktu. Thâlâssa'nın başkanını, konseyin yarısını ve Arz'dan gelen elli misafiri köyde bir kez daha bir araya getirebilmek evrenin bu kısmında imkansız görünüyordu.

İri cüssesine ve kuvvetine rağmen Clayde iyi bir dansçıydı -özellikle Lora'yla dans ettiğinde. Ancak o gece bunu kanıtlamaya pek az fırsatı oldu: Leon ona Arz'da yapılan son moda dansları göstermekle pek uzun bir süre meşgul olmuştu (yüz yıl öncesinin son moda dansları olduğu gerçe-

ğini yadsırsanız tabii). Clayde'a göre Leon'un tekniği çok zayıftı ve yaptığı danslar çok çirkindi; Lora'nın bu figürlere gösterdiği ilgi gerçekten aptalcaydı.

Eline fırsat geçtiğinde bunları Lora'ya söyleyecek kadar ahmakça davranmıştı; o gece bir daha onunla dans edemedi. Clayde dayanabildiği kadar boykota tahammül etti; fakat bir süre sonra aklında tek bir fikirle bara gitmek üzere oradan ayrıldı. Kısa bir süre sonra arzusuna ulaşmıştı ve ertesi sabah kendine gelene kadar neler kaçırdığından haberi olmadı.

Dans erken bitmiş, başkan o gece yaptığı üçüncü konuşmada küçük bir sürpriz vaadettikten sonra sözü yıldız gemisinin kaptanına bırakmıştı. Kaptan Gold lafı kısa tutmuştu; o söylevden ziyade bir görev adamıydı.

“Dostlar,” diye başladı, “burada bulunma sebebimizi biliyorsunuz ve misafirperverliğinizden ne kadar hoşnut olduğumuzu söyleme gereği duymuyorum. Sizleri asla unutmayacağız ve güzel adanızı ve insanlarınızı görmek için çok fazla fırsatımız olmadığından dolayı üzgünüz. Bu kabalık gibi görünen davranışımızdan dolayı bizi bağışlayacağınızı ümit ediyorum, ancak gemimizin onarımı ve arkadaşlarımızın güvenliği bizim için en önce gelmek zorunda.

Uzun vadede, bizi buraya getiren kaza her iki taraf için de bir şansa dönüştü. Bize güzel anılar yanı sıra ilham da verdi. Burada gördüklerimiz bizim için ders mahiyetinde. Umarım yolculuğumuzun bittiği yerde bizi bekleyen dünyayı insanoğlu için, sizin Thâlâssa'yı yaptığınız kadar adil bir yuvaya dönüştürebiliriz.

Ve yeniden yola koyulmadan önce, Arz'la bağlantınızı kaybettiğinizden bu yana olanlara dair bütün kayıtlarımızın kopyalarını size bırakmak bizim için hem bir görev hem de bir zevk olacaktır. Yarın, bilimadamı ve tarihçilerinizi istedikleri kayıtları inceleyip kopyalamaları için gemimize davet edeceğim. Böylelikle, gelecek nesillerinize bırakacağınız mirasınızı zenginleştirmenize bir katkımız olacağına inanıyorum.

Ancak, tarih ve bilim bu gece bekleyebilir, çünkü yanımızda başka hazineler getirdik. Atalarınız terk ettikten sonra Arz boş durmadı. Şimdi, ayrılmadan önce Thâlâssa'da bırakacağımız ortak mirasımıza ait kayıtları dinleyin lütfen."

Işıklar sönmüş; müzik başlamıştı. Orada bulunan hiç kimse o anı unutamayacaktı; Lora kendinden geçmiş bir halde, insanoğlunun, ayrı kaldıkları yüzlerce yıl boyunca müzik adına ürettiklerini dinledi. Zaman kavramı yok olmuştu; müzik benliklerini sararken yanibaşında elini tutmakta olan Leon'un bile farkında değildi.

Bunlar daha önce hiç görmediği, Arz'a, yalnızca Arz'a ait olan şeylerdi. Görülmez bir katedralin kulelerinden çıkan bir duman gibi yukarı doğru tırmanan zil vuruşları; günün son ışıkları altında evlerine kürek çeken balıkçıların, artık varolmayan binlerce dilde yaktıkları ağıtlar; zamanın tüm acı ve kötülüklerini yok ettiği savaşlara giden askerlerin marşları; şafağı karşılamaya hazırlanan şehirlerin içinde barındırdığı milyonların hep bir ağızdan söyledikleri şarkılar; sonsuz buz denizlerindeki Aurora'ların soğuk dansları; yıldızlara giden yola doğru tırmanan devasa motorların

gürlemeleri... Müzikle birlikte duyduğu , ışık yıllarını aşır gelen tüm bu şeyler, uzaktaki dünyanın, Arz'ın şarkılarıydı.

Bir kuş gibi şakıyan net sesli bir soprano, duyma sınırının hemen üstünde bir tonda, yürekleri parçalayacak kadar hüznü, sözleri olmayan bir ağıt yaktı. Bu ağıt, uzayın ıssızlığında kaybolan tüm aşklar, bir daha asla görülemeyecek dostlar ve yurt içindi. Bütün sürgünlere hitap ediyordu ve gerek yuvalarından en az on iki nesil önce ayrılanlara, gerekse de şehir ve tarlaları hâlâ birkaç hafta önceki anılar olarak hatırlayan yolculara aynı duyguları çağırıyordu.

Müzik karanlığın içinde kaybolmuştu; gözleri dolmuş Thâlâssa halkı. konuşmaktan kaçınarak evlerinin yolunu tuttu. Fakat Lora evine gitmedi; ruhunu parçalayan yalnızlık duygusunu yenmenin tek bir yolu vardı. Az sonra Leon'un kolları onu sarıp ruhları ve vücutları ormanın ılık gecesinde birleştğinde aradığı çıkışı bulduğunu anladı.

Leon'a göre bu asla tam anlamıyla gerçek değildi. Onları buraya getiren zorunluluk ve tehlike dışında bu yaşananlar çok hoştu. Yolculuğu sona erip hedefleri olan gezegene ulaştıklarında, kendisini Thâlâssa'nın uzun uykusu sırasında gördüğü bir düş olmadığına inandırmak bir hayli zor olacaktı. Bu hararetli ve tasvip edilmeyen aşkı kendisi istemişti ama açıkçası onun için de sürpriz olmuştu. Ayrıca, kendi kendine, haftalar süren gerginlik sonrası böylesine barışçıl ve huzurlu gezegene inip bu tip bir çağırışı reddedecek çok az erkeğin olabileceğini söylüyordu.

İşten vakit bulabildiği zamanlar, insanların hemen hiç uğramadığı, kendilerini sadece tarım robotlarının rahatsız edebileceği, kasabanın uzağındaki tarlalarda Lora'yla bera-

ber yrtiyşlere çıkıyordu. Kız saatler boyunca ona Arz'la ilgili sorular soruyordu -ama asla Magellan'ın varacağı yerdeki gezegeni sormuyordu. Leon sebeplerini gayet iyi anlıyor ve üzerinde hiç yaşamamış kişiler için bile hâlâ "yuva" anlamına gelen Arz'a yönelik sonu gelmez merakını gidermeye çalışıyordu.

şehirler çağının sona ermesine bir hayli üzülmüştü Lora. Leon ona merkezi kültürün sona erdiğini ve Arz'ın artık bir kutuptan diğer kutba dağınık yerleşimlerden ibaret olduğu-nu söylemesine karşın, o, gezegeni hâlâ ortadan kaybolan devler Chandrigar, Londra, Astrograd, New York olarak düşünüyordu. Onların ve temsil ettikleri yaşam biçiminin artık sonsuza dek yok olduğuunu anlatmak oldukça zordu.

"Biz Arz'dan ayrıldığımızda," diye açıkladı Leon, "nüfusun en yoğun olduğu yerler, Oxford, Ann Arbor ve Canberra gibi niversite şehirleriydi; bazılarında elli bin kadar ğrenci ve ğretim görevlisi nüfusu vardı. Diğer şehirler arasında bu rakamların yarısına bile ulaşabilen yoktur.

"İyi de ne oldu bunlara?"

"şey, tek bir sebebi yok, ama iletişim alanındaki gelişmeler bunu başlattı. Arz'da yaşayanlar istedikleri anda tek bir düğmeye basarak konuşup grşebilmeye başlayınca, şehirlere olan ihtiyaç ortadan kalktı. Daha sonra yerçekimi karşıtı cihazlar icat edildi, bu sayede insanlar eşyalarını ve hatta evlerini bile coğrafya sorunu olmadan, gökyüzünde taşıyabilme imkanına kavuştu. Bu da, uçakların bira yüz yıl önce başlattığı mesafeleri ortadan kaldırma probleminin çözümünü sonsuza dek sorun olmaktan çıkardı. Bundan

sonra da insanlar istedikleri yerlerde yaşamaya başladı ve şehirler de ortadan kayboldu.

Bir an için Lora'dan herhangi bir cevap gelmedi; çi-menlerin üzerine uzanmış, ataları, kendisi gibi bir zamanlar Arz'ın vatandaşı olmuş bir arıyı izliyordu. Thâlâssa'nın doğal çiçeklerinden birinden nektar çıkartmaya çalışıyordu: henüz bu dünyada böcek hayatı ortaya çıkmamıştı; ve yerel çiçeklerin havadan gelen misafirlerine sunabileceği cazip hediyeleri yoktu.

Hayal kırıklığına uğrayan arı, umutsuz çabasına son verdi ve kızgınlıkla oradan uzaklaştı; Lora onun, kendisiyle işbirliği yapacak daha fazla çiçek bulabileceği meyve bahçelerine doğru gitmeyi akıl edebileceğini umdu. Tekrar konuştuğunda ağzından çıkanlar, neredeyse bin yıldan beri insanoğlunun rüyalarını süsleyen bir düş hakkında idi.

“Sence,” dedi heyecanla, “ışık hızını aşmayı başarabilecek miyiz?”

Düşüncelerinin nereye varacağını tahmin eden Leon gülümsedi. Işık hızından daha hızlı seyahat -yuvaya, Arz'a gitmek ve arkadaşların hâlâ hayattayken kendi dünyana geri dönmek- her kolonicinin hayalini süsleyen bir düştü. İnsan ırkının tarihinde, üzerinde bu kadar uğraşılıp da çözüme ulaştırılamayan başka hiçbir problem yoktu.

“Sanmıyorum,” dedi. “Eğer yapılabiliyor olsaydı, biri şu ana kadar mutlaka keşfetmiş olurdu. Hayır, bu işi yavaş şekilde yapmak zorundayız, çünkü başka yolu yok. Evren bu şekilde yaratılmış ve yapabileceğimiz bir şey yok.

“Ama yine de irtibatla kalabiliriz!”

Leon başını salladı. “Haklısın.” dedi, “biz de bunun için uğraşıyoruz. Neyin yanlış gittiğini bilmiyorum ama. Arz’dan çok uzun zaman önce haber almış olmanız gerekirdi. Kolonileştirilen bütün gezegenlere düzenli olarak robot haberciler gönderip onlar ayrıldığından beri olanların kayıtlarını yolluyor ve kendi haberlerini bize göndermelerini istiyorduk. Haberci geri döndüğünde getirdikleri kaydediliyor ve yeniden aynı gezegene yollanıyordu. Bu şekilde, Arz’ın merkez ofis olarak kullanıldığı yıldızlararası bir haber servisi kurmuştuk. Evet biraz yavaş , ama bunu yapmanın başka bir yöntemi yok. Eğer Thâlâssa’ya gönderilen son haberci kaybolduysa, başka bir tanesi yolda olmalı - belki de gelmesine yirmi ya da otuz yıl olan bir haberci...

Lora Arz’la çevreye dağılmış çocukları arasında birer mekik gibi mesaj taşıyıp duran haberci gemilerin yıldızlar arasında oluşturduğu ağı zihninde canlandırmaya çalışırken, neden Thâlâssa’nın ihmal edildiğini düşündü. Ama Leon yanındayken bu o kadar da önemli görünmüyordu. O burada, yanındayken: Arz ve yıldızlar çok çok uzaklardaydı. Ve ayrıca, her ne mutsuzluk getirecekse getirsin, bunlar yarına aitti.

Haftanın sonuna doğru konukları, denizi gören kayalık bir dağın üzerine piramit şeklinde, metal desteklerle sabitlenmiş, içinde göremedikleri bir mekanizma bulunan yapıyı inşa etmişlerdi. İlk testler yapıldığında, diğer 571 Palm Bay vatandaşı gibi Lora da köyün yüksek bir noktasına çıkmış, başka kasabalardan gelen birkaç bin ziyaretçiyle birlikte, olanları izlemekteydi. Kimsenin makineye çeyrek milden fazla yaklaşmasına izin verilmiyordu. Gerekli olduğu için alınan bu önlem, sinirli yapıdaki birkaç adalının

kızmasına neden olmuştu. Arzlılar ne yaptıklarından emin miydiler? Ya bir sorun çıksa ne olurdu? Sonuçta: ne yapmaktaydılar?

Leon arkadaşlarıyla birlikte, metal piramidin içinde, son ayarlamaları yapmaktaydı -"kaba odaklama" demişti Lora'ya, daha fazla bilgi vermeden. Uzaktaki figürler makinenin içinden çıkıp, üzerine inşa edildiği düzlenmiş kayanın yanına gelirken, Lora da diğer adalılar gibi hiçbir şeyi anlamamanın verdiği gerginlikle izledi. Orada, okyanusun kıyısında duran küçük bir grup oluşturan silüetler, denizi gözlemekteydi.

Sahilden bir mil kadar açıktaki, denizde garip bir şeyler oluyordu. Sanki bir fırtına kopuyordu -ancak birkaç yüz metre kare alanla sınırlı bir fırtına. Dağ gibi dalgalar oluşuyor, birbirlerine çarpıyor ve sonra da hızla yeniden sakinleşiyordu. Birkaç dakika sonra, oluşan küçük dalgalar kıyıya ulaşmıştı, küçük fırtınanın merkezindeyse hiçbir hareket yoktu. Görünmez bir parmak gelmiş denizi karıştırıyordu sanki.

Aniden, tüm şekil değişti. Dalgalar bu sefer birbirlerine çarpıyor; uygun adım ilerleyip dar bir halkanın içinde hareket ediyorlardı. Geçen her saniyeyle birlikte uzayıp incelen bir su konisi denizden yükseliyordu. Otuz metre yüksekliğe ulaştığında çıkardığı kükremeler, havaya çarpıyor ve dinleyenlerin arasında bir terör havası estiriyordu.

Şimdiyse, dönmekte olan su kulesi göğe doğru tırmanıyor, uzaya yönelirken üzerine ilerlediği bulutları bir ok gibi delip geçiyordu. Köpük kaplı zirvesi artık neredeyse gözden kaybolmuştu ve gökten aralıksız bir sağanak yağmaya baş-

lamıştı. Damlalar, tayfun öncesi düşenler kadar anormal büyüklükteydi. Thâlâssa'nın tek okyanusundan alınan suların hepsi uzaktaki hedeflerine ulaşamıyordu; bazıları onu kontrol eden güçlerin elinden kurtulup uzayın ucundan geri düşüyorlardı.

İzleyen kalabalık yavaşça dağıldı. şaşkınlık ve korku yerini çoktan sakin bir kabullenmeye bırakmıştı. İnsanoğlu yaklaşık beş yüz yıldan beri yerçekimini kontrol edebiliyordu ve bu numara ne kadar görülmeye değer olursa olsun, bir yıldızgemisini ışık hızının çok az altında bir süratle güneşten güneşe gönderebilme mucizesiyle karşılaştırılamazdı.

Yaptıklarıyla tatmin olmuş bir ifadeyle Arzlılar, yeniden makinelerine doğru yürüyorlardı. Bu mesafeden bile insan mutlu olduklarını ve rahatladıklarını - Thâlâssa'ya geldiklerinden beri ilk defa belki- anlayabiliyordu. Magellan'ın kalkanını yeniden inşa edecek olan su, şekillendirilmek ve insanın kendisine hizmet etmesini sağladığı başka kuvvetler tarafından dondurulmak üzere yola koyulmuştu. Birkaç gün içinde, yıldızlararası gemileri yepyeniymişçesine iyi bir durumda, ayrılmak için hazır hale geleceklerdi.

Bu dakikaya kadar Lora başarısız olacaklarını ümit etmişti. Şu andaysa, insan yapısı fıskiye yükünü denizden kaldırırken, içinde o umuttan eser kalmamıştı. Arasıra, sanki sınırsız ve görünmeyen güçler kendilerini dengelemeye çalışıyormuşçasına, yavaşça sallandığı oluyordu. Fakat tamamen kontrol altındaydı, yapması için ayarlandığı görevi yerine getirecekti. Bunun Lora için tek bir anlamı vardı; çok yakında Leon'a elveda demek zorunda kalacaktı.

Düşüncelerini düzenleyip, duygularını bastırmaya çalışarak Arzlıların uzaktaki grubuna doğru ilerlemeye başladı. Az sonra Leon arkadaşlarının arasından ayrılıp onu karşılamaya geldi; yüzüne yayılmış olan rahatlama ve mutluluk, Lora'nın suratındaki ifadeyi görür görmez bir anda uçup gitti.

“Şeyy.” dedi. suç işlerken yakalanmış bir okul çocuğu ifadesiyle. “başardık.”

“Peki daha ne kadar burada kalacaksınız?”

Yüzüne bakamadan gözleri kumlara sabitlenmiş: “Üç gün kadar -belki dört.”

Duyduklarını sineye çekmeye çalıştı; sonuçta bu beklediği bir şeydi şaşırtıcı değildi. Fakat başaramadı ve yanlarındakilere aldırmadan: “Gidemezsin!” diye ağlamaya başladı umutsuzca. “Burada. Thâlâssa'da kal!”

Leon yumuşakça ellerini tuttu ve fısıldadı: “Hayır Lora, burası benim dünyam değil; buraya asla uyum sağlayamam. Hayatımın yarısını şu anda yaptığım iş üzerine eğitim görmekle geçirdim; hiçbir mücadelenin olmadığı bu yerde asla mutlu olamam. Bir ay içinde sıkıntıdan ölürüm.”

“Öyleyse beni de götür!”

“Gerçekten istediğin bu değil.”

“Hayır! İstiyorum!”

“Sadece öyle olduğunu sanıyorsun; sen benim dünyamda benim burada olacağımdan çok daha fazla uyumsuzluk çekersin.”

“Öğrenebilirim -yapabileceğim pek çok şey olmalı. Senin yanında olduktan sonra!”

Onu omuzlarından yakalayıp gözlerinin içine baktı. Hüzün ve samimiyet vardı. Söylediklerine gerçekten inanıyor diye düşündü Leon. İlk defa o an vicdanı sızladı. Bu tip şeylerin kadın tarafından erkeğe kıyasla ne kadar fazla ciddiye alındığını unutmuştu.

Lora'yı incitmek istememişti; ondan çok hoşlanıyordu ve onu hayatı boyunca sevgiyle hatırlayacaktı. Ondan önce pek çok erkeğin öğrendiği gibi, elveda demenin her zaman o kadar kolay olmadığını görüyordu.

Yapılabilecek tek bir şey vardı. Uzun sürecek bir keder yerine, kısa süreli, ani bir acı daha iyiydi.

“Benimle gel Lora,” dedi. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Leon ve Lora. Arzlıların iniş alanı olarak kullandıkları açıklığa doğru ilerlerken konuşmadılar. Çevre ne işe yaradıkları meçhul bir sürü ekipmanla doluydu, bazıları yeniden paketleniyor, bazılarıysa eğer işlerine yararsa kullanabilmeleri için Thâlâssa sakinlerine bırakılıyordu. Yerçekimi karşıtı motosikletlerden bir kaç palmiyelerin gölgesine park edilmişti; kullanımda olmadıkları anlarda bile yerle temas etmiyorlar. çimlerin biraz üstünde havada asılı duruyorlardı.

Fakat şu anda bunların hiçbiri Leon'u ilgilendirmiyordu; açıklığın büyük bölümünü kaplayan parlak ovale doğru yürüdü ve yanında duran mühendise kısa birkaç şey söyledi. Kısa bir tartışma oldu; az sonra da diğeri insafa gelerek teslim oldu.

“Tam olarak yüklenmedi,” diye açıkladı Leon kızın rampayı çıkmasına yardım ederken. “Ama biz yine de gideceğiz. Diğer mekik nasıl olsa yarım saat içinde inecek.”

Lora daha önce hiç görmediği bir dünyadaydı - Thâlâssa’daki en zeki mühendisin bile içinde kaybolacağı teknolojik bir dünyada. Ada, yaşayabilmesi ve mutluluğu için gereken her şeye sahipti; bu ise tamamen bilgisi dışındaydı. Lora bir keresinde halkının sanal yöneticisi olan ve verdiği kararlar bir kere bile tartışılmamış büyük bilgisayarı görmüştü. O dev beyin çok büyük ve karmaşıktı, fakat bu makinede onun teknolojik olmayan zihnini bile etkileyen korkutucu bir basitlik vardı. Leon, saçmalık derecesinde küçük kontrol panelinin önüne oturduğunda elleri hiçbir şeye dokunmadan, hareketsiz duruyormuş gibi göründü Lora’ya.

Ancak aniden duvarlar şeffaflaştı -ve altlarındaki Thâlâssa halen küçülmekteydi. Ne bir hareket hissi ne de bir ses duymuştu. Geçen her saniyeyle birlikte dünyanın sisli ucunda, denizin mavisini uzayın karanlığından ayıran bir yay giderek daha da eğik bir hal alıyordu.

“Bak,” dedi Leon, yıldızları işaret ederek.

Gemi artık neredeyse görülüyordu ve Lora onun çok küçük olduğunu düşünerek ani bir hayal kırıklığı yaşadı. Merkez bölgenin çevresindeki kenetlenme deliklerini görebiliyordu, fakat geminin üzerinde başka hiçbir açıklık yoktu sanki.

Aldanma yalnızca birkaç saniye sürdü. Sonra, başının dönmesine ve duyularının sendelemesine neden olan bir inanmazlıkla gözlerinin ne kadar yanıldığını anladı. Gör-

dükleri kenetlenme delikleri değildi; gemi hâlâ millerce uzaktaydı. Gördükleri, mekiklerin Thâlâssa'yla yıldızgemisi arasında aralıksız sefer yapabilmeleri için açılmış transit geçiş kapaklarıydı.

Mesafeleri ne olursa olsun cisimleri daima açık seçik ve net göründüğünden, uzayda perspektif duygusu yoktur. Geminin yıldızları gölgeleyen gövdesi yavaş yavaş üstlerinde belirirken bile boyutlarını kavramak mümkün değildi. Tek yapabildiği uzunluğunun en az iki mil olduğuna yönelik bir tahmindir.

Lora'nın görebildiği kadarıyla gemi, Leon'un müdahalesi olmadan, kendi kendine kenetlendi. Küçük kontrol odasının dışına çıkarken onu takip etti ve hava kilidi açıldığında direk yıldızgemisinin koridorlarından birine çıktıklarını görerek şaşırıldı.

Gözün görebileceği en uzak noktaya kadar uzanan tüp biçimli bir koridorda durmaktaydılar. Altlarındaki zemin hızla ve zorlanmadan hareket ediyordu -ilginçtir ki Lora şu anda kendisini geminin içinde sürükleyen taşıyıcıya hiç ummadığı bir anda binmesine rağmen korkmamıştı. Bu anlatmakta aciz kalacağı mucizelerden biriydi; Leon ona Magellan'ı göstermeyi bitirdiğinde pek çok başka mucize daha görmüş olacaktı.

Başka bir insanla bir saat sonra karşılaşabildiler. Bu süre zarfında kimi zaman yürüyen yollar vasıtasıyla, kimi zaman da yerçekimi yok edilmiş dikey tüpler içindeki hava akımı yardımıyla, millerce yol katetmiş olmalıydılar. Leon'un ne yapmaya çalıştığı aşikardı; yeni bir uygarlığın tohumlarını

atmak üzere yıldızlara giden bu geminin. devasa boyutlarını ve karmaşıklığını görüp korkmasını sağlamaya çalışıyordu.

Yalnızca motor odası bile, içindeki şu an uyuyan metal ve kristal canavarlarıyla birlikte yarım mil uzunluğunda olmalıydı. Gizli güçlere ait alanın üzerindeki balkona çıktıklarında Leon gururla ve belki de biraz yersiz: "Bunlar bana ait," demişti. Lora. ışıkyılları ötesinden Leon'u ona getiren anlamsız şekillere baktı ve onları yaptıklarından dolayı kutsasın mı. yoksa yakın bir zamanda yapacağından dolayı lanetlesin mi bilemedi.

Bakir bir gezegenin kaynaklarını işleyip onu insanoğlu için yeni bir yuva haline getirmeye yarayacak makinelerle dolu uzun koridorları katettiler. Üstleri insan ırkının kültürel mirasını saklayan mikrofilmle dolu. millerce uzunlukta raflar vardı. Burada, arta kalan kısacık sürede neyi kopyalayıp neyi kopyalayamayacaklarının endişesini taşıyan Thâlâssa'lı uzmanlarla karşılaştılar.

Kendi ataları da uzayı geçerken acaba bu kadar donanımlı mıydılar diye merak etti Lora. Bundan şüpheliydi; onların gemileri çok daha küçüktü ve Thâlâssa kolonileştirildiğinden bu yana Arz bir çok yeni teknikler keşfetmiş olmalıydı. Magellan'ın uyuyan yolcuları hedeflerine ulaştıklarında eğer ruhları, yanlarında getirdikleri maddi kaynaklarla uyuşursa, başarıları güvence altındaydı.

Şimdiyse, onların yaklaşmasıyla kayarak yana doğru açılan büyük, beyaz bir kapının yanına gelmişlerdi. İçeride - bir uzaygemisinde bulunması en aykırı şeylerden biri olan- üzerinde kancalara asılı kalın kürklerin bulunduğu bir vestiyer vardı. Leon, Lora'nın bunlardan birini giymesine yar-

dımcı oldu. sonra da kendisi bir tane giydi. Lora yere sabitlenmiş buğulu bir cama doğru ilerleyen adamı hiçbir şey anlamadan takip etti; adam döndü ve: "Şu anda gideceğimiz yerde yerçekimi yok. bu yüzden yakınında dur ve ben ne dersem onu yap."

Kristal kapak yukarı doğru açıldı ve dışarıya Lora'nın hayal bile edemeyeceği kadar soğuk bir hava akımı püskürdü. Çevresinde hayalet gibi danseden ince nem buharları bir anda havada yoğunlaştı. Leon'a sanki: "Buraya inmemi beklemiyorsun değil mi!?" der gibi bir bakış fırlattı.

Kolunu kavradı ve güven veren bir ses tonuyla. "Endişelenme. birkaç dakika sonra soğuğu hissetmemeye başlayacaksın. Önce ben gidiyorum."

Kapı onu yuttu; Lora bir an tereddüt etti. sonra o da kendisini aşağı doğru bıraktı. Aşağı doğru? Hayır bu yanlış kelimeydi; burada yukarı ve aşağı kavramları yoktu artık. Yerçekimi ortadan kaldırılmıştı -bu dondurucu, kar beyazı evrende ağırlıksız olarak salınıyordu. Etrafı parlayan camdan peteklerle doluydu. milyonlarca ve milyonlarca altıgenle. Hepsi metal kablo ve borularla birbirine bağlıydı ve her biri bir insanı içinde barındırabilecek büyüklükteydi.

Zaten her hücrede de bir insan vardı. Etrafını saran tüm bu uyuyan kolonistler için Arz hâlâ düne ait bir anıydı. Üç yüz yıllık yolculuklarının yarısına gelene kadar ne rüyalar görmüşlerdi kim bilir? Beyin, ne yaşama ne de ölüme ait olmayan bu durumda da rüya görmeye devam ediyor muydu acaba?

Her peteğin önünde. üzerinde tutunma yerleri olan ve sanki sonsuzluğa kadar uzanıyormuş gibi görünen kablolar

vardı. Leon bunlardan birine tutundu ve birlikte altıgenlerin arasından geçerek ilerlemeye başladılar. Başladıkları noktadan birkaç yüz metre ileriye gelene kadar, bir kablodan diğerine geçerek iki kez yön değiştirdiler.

Diğerlerinden farklı olmayan bir hücrenin önüne geldiklerinde Leon tutunma yerini bıraktı. Ancak Lora, Leon'un yüzündeki ifadeyi görünce, onu neden buraya getirdiğini ve aslında savaşı çoktan kaybettiğini anladı.

Kristal kefenin içindeki kızın yüzü çok güzel değildi, ancak karakter ve zeka doluydu. Yüzlerce yıl süren bu dinlenmede bile ifadesinde kararlılık ve beceriklilik vardı. Bu bir öncünün, eşinin arkasında durup yeni bir Arz'ın yaratılmasında ona her türlü desteği verebilecek bir öncünün yüzüydü.

Bir süre, soğuğu bile hissetmeden, Lora onun varlığından hiçbir zaman haberdar olmayacak uyuyan rakibine baktı. Tüm dünya tarihi boyunca bu kadar garip bir biçimde ve garip bir yerde biten başka bir aşk daha var mıdır diye düşündü.

Sonunda , uyuyan milyonları uyandırmaktan korkuyormuşçasına fısıltıyla konuştu.

“Karın mı?”

Leon başını salladı.

“Çok üzgünüm Lora. Asla seni kırmak istememiştim...”

“Artık önemi yok. Bu benim de hatam.” Durup uyuyan kadına daha yakından baktı. “Ve bu da senin çocuğun?”

“Evet; indikten üç ay sonra doğacak.”

Dokuz ay üç yüz yıl sürecektir bir hamileliği düşünmek ne kadar ilginçti! Yine de bunlar hep aynı şeklin parçalarıydı; ve artık iyice anladığı gibi, onun yerinin olmadığı bir şekil.

Bu sessiz milyonlar hayatının sonuna kadar kabuslarına girecekti; kristal kapı arkasından kapanıp, sıcaklık yeniden vücudunu sarmaya başladığında, kalbindeki soğukluğun da böyle çabucak gidebilmesini diledi. Bir gün bu olabilirdi; ama o gün gelene kadar yalnız geçecek pek çok gün ve gece vardı.

Geri dönüş yolculuğunun nasıl geçtiğini bilemedi; kendini yeniden onları yukarı getiren mekiğin kabininde bulunca şaşırıldı. Leon kontrollere doğru yürüdü, birkaç ayarlama yaptı, ancak oturmadı.

“Elveda Lora.” dedi. “Aşağıda yapacak bir işim kalmadı. Burada kalmam daha iyi olacak.” Ellerini tuttu ve şu birlikte geçirdikleri son anda, kızın söyleyebileceği hiçbir şey kalmamıştı. Görüşünü bulandıran gözyaşlarından dolayı yüzünü bile tam olarak göremiyordu Leon’un.

Elleri son bir kez sıkıca kavradı ve sonra gevşedi. Boğuk bir hıçkırık duyuldu ve yeniden görebildiğinde kabin boşalmıştı.

Uzun bir süre sonra, kontrol panelinden yumuşak tonda, yapay bir ses duyuldu, “İnmiş bulunuyoruz; lütfen çıkış için ön hava kilidini kullanınız.” Kayarak açılan rampadan etrafı izlerken, gördüğü manzaradan ayrılmış bir ömür geçmiş gibi geldi.

Sanki daha önce defalarca inmemiş gibi, küçük bir kalabalık gemiyi izlemekteydi. Bir an sebebini anlayamadı:

sonra Clayde'in gürlemesi duyuldu, "Nerede o? Bu kadarı yetti artık!"

Birkaç adımda rampaya ulaştı ve kızın kolunu sıkıca yakaladı. "Bir erkek gibi dışarı çıkmasını söyle ona!"

Lora bitkince başını salladı.

"Burada değil." diye cevap verdi. "Ona elveda demeye gitmiştim. Artık onu asla görmeyeceğim."

Clayde inanılmaz bir ifadeyle ona baktı, ama sonra gerçeği söylediğini anladı. Aynı anda kız kollarına atıldı ve kalbi parçalanırcasına hıçkırmaya başladı. Kız yatıştıkça, onun içindeki öfke de yatıştı ve ona söylemeyi düşündüğü her şey aklından uçup gitti. Yeniden ona aitti: artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yaptığı iş sona erene kadar, su kulesi yaklaşık elli saat boyunca gürledi. Bütün ada kameralar sayesinde, yıldızlara giden yolda Magellan'ın önünde onu koruyacak olan kalkanın şekillendirilişini izledi. Herkes yeni kalkanın, Arz'dan getirilen eski kalkandan daha uzun dayanması için dua etti. Kalkanın kendisi de Thâlâssa'nın güneşine yakın olduğu şu saatlerde, onu devamlı gölgede tutan ince bir metal paravan sayesinde güneşin ışıklarından korunuyordu. Yolculuk yeniden başlar başlamaz gölgelik arkalarında bırakılacaktı: yıldızlararası boşlukta ona ihtiyaç yoktu.

Son gün geldiğinde üzgün olan tek kişi Lora değildi: Arz'dan gelen insanlar hiçbir zaman unutmayacakları -ve uyuyan arkadaşlarının hiçbir zaman hatırlamayacağı- dünyaya son selamlarını gönderdiler. Parlayan oval şeklindeki mekik tıpkı ilk geldiği gündeki gibi hiç ses çıkarmadan

hareket etti. Bir süre havada asılı kaldı, sonra hedefine doğru tırmanmaya başladı. Ve Thâlâssa beklemeye başladı.

Gece sessiz bir ışık patlamasıyla sarsıldı. Ancak sönük bir yıldız kadar parlaklığı olan bir ışık kaynağı aniden tüm göğü kaplayacak kadar büyüdü. Işık kaynağı sadece Sele-ne'yi görülmez hale getirememişti. Güneşin içindeki muazzam kuvvetler, yıldızgemisini yarım kalan yolculuğuna taşıyacak olan yıldız-sürümü gücünü izlemekteydiler.

Lora kuru gözlerle kalbinin yarısını yıldızlar arasındaki bilinmeyene götürecek olan gemiyi izledi. Şu an duygulardan arınmıştı; eğer ağlayacaksa, bu daha sonra olacaktı.

Acaba Leon uyumuş muydu, yoksa Thâlâssa'ya son bir kez bakıp neler olabileceğini mi düşünüyordu? Uyuyor ya da uyanık, artık ne önemi vardı ki...?

Clayde'ın kollarının ona sarıldığını hissetti. Bu kollar ait olduğu yerd; kalbi bir daha yoldan sapmayacaktı. Elveda Leon -senin ve çocuklarının insanoğlu adına fethedeceğiniz gezegende mutlu olmanı dilerim. Fakat Arz'dan gelen yolda, iki yüz yıl geride bırakmış olacağın beni de düşün ara sıra.

İşıldayan gökyüzüne sırtını döndü ve yüzünü Clayde'ın göğsüne gömdü. Clayde saçlarını sevgiyle okşayarak, sessizliğin en iyisi olduğunu bilmesine rağmen, onu rahatlatacak bir şeyler söyleyebilmeyi diledi. Lora bir kez daha onun olmasına rağmen herhangi bir zafer duygusu hissetmiyordu. Leon'un anısı silikleşecek, ama asla tamamen unutulmayacaktı. Hayatının her günü Leon'un hayaleti Lora ve arasında dolaşıyor olacaktı -onlar mezarlarında yatmaktayken bile bir gün daha yaşlanmış olmayacak adamın hayaleti.

Gemi ,ssız ve dönüşü olmayan yoluna devam ettikçe, yıldız-sürümüne ait ışıklar giderek daha sönükleştiler. Lora sadece bir kez daha kafasını kaldırıp uzaklaşan gemiye baktı. Yolculuğu henüz başlamasına rağmen, herhangi bir meteordan çok daha hızlı hareket etmekteydi ve az sonra ufuk çizgisinin altına inecekti.

Kendisini saran güçlü kollara sıkıca sarıldı, Clayde`ın kalbinden gelen -ona ait olan ve bir daha asla üzmeyeceği kalpten sesleri yanağında hissetti. Gecenin sessizliğinde ani, uzun süreli bir toplu iç çekiş duyuldu ve Lora o an Magellan`ın görüntü dışına çıktığını anladı. Bitmişti artık...

Yeniden göğü doldurmaya başlayan yıldızlara -bundan böyle baktığında mutlaka Leon`u hatırlayacağı yıldızlara-baktı. Ama haklıydı Leon: bu yol ona göre değildi. Artık yaşının ötesinde bir olgunlukla, yıldızgemisi Magellan`ın tarihi bir görevi okduğunun ve bu görevde Thâlâssa`nın rolü olmadığını bilincindeydi. Onun dünyasının fetih hikayesi, öncü olarak gelen ilk kolonistlerle başlamış ve sona ermişti. Ancak, Magellan`daki kolonistler insanoğlu adına yeni zaferlere ve başarılarla imza atacaklardı. Leon ve arkadaşları denizleri ıslah edip, dağları düzlerken ve bu yolda bilinmeyen tehlikelere atılırken; onun soyundan gelen sekiz kuşak sonraki nesil güneşin yıkadığı palmyeler altında hayal kuruyor olacaktı.

Ve hangisinin daha iyi olduğunu kim söyleyebilirdi ki...?

sınırsız bir gelecek...

- ✓ Tibetli rahipler yüzlerce yıldır uğraştıkları işi hızlandırmak için bir bilgisayar satın almaya karar verdiklerinde ne olur...
- ✓ Bir uzay gemisi pilotunun yabancı bir gezegendeki kızla yaşadığı utanç verici aşk ilişkisi...
- ✓ Aya yapılan ilk Amerikan, İngiliz ve Rus uçuşlarının ardında yatan gerçekler...
- ✓ Uzaydaki platformlar, keşfedilmemiş bir evrene yolculuklar, sınırsız dünyalarda yaşayan kadın ve erkeklerin alışkanlıkları ve sorunları...

Bütün bunlar bilimkurgunun usta isimlerinden Clarke'ın kısa öykülerden oluşan kitabında.

"Sıkı bir eğlencenin yanında, sıkı bir bilimsellik de içeriyor"

Time

